

Nikolaj Levašov

Zrcadlo mé duše

část 1 - „narozen v SSSR“

Překlad Jan Pěkník, leva-net.webnode.cz

1. Dětství. Rodinná minulost.

Narodil jsem se v roce 1961 v Kislovodsku, Stavropolský kraj, do rodiny „bývalých“ (1) – fakt, který jsem se dozvěděl teprve později během života. Rodiče žili s námi, třemi dětmi, ve sklepních prostorách, které otec upravil do obyvatelné podoby, protože jednoduše nic jiného nebylo k sehnání. Před svatbou žil otec se svými rodiči v částečně podsklepeném přístřešku a sklepní prostory, které se staly naším obydlím, byly součástí tohoto přístřešku.

Svět mého dětství se skládal z hor, kaňonů a roklí, které začínaly hned za našim domem. Hory na mne udělaly největší a nejsilnější dojem. Jejich krása a majestátnost jednoduše okouzila mou dětskou duši. Než se však dostanu k výčtu událostí mého dětství, chtěl bych se nejprve zmínit o mých předcích.

V poslední době je velmi populární hledat své aristokratické kořeny. Nicméně, ještě docela nedávno takovýto původ nepřinášel žádné výhody lidem, kteří ho doopravdy měli; právě naopak, přinášel jen problémy. Většina „bývalých“ byla kompletně zničena sovětskou mocí, a ti, kteří přežili, byli odsouzeni do zatracení. Mí předkové to zažili v plné míře na vlastní kůži. O tomto za moment. Nyní několik slov o mých vzdálenějších předcích, kteří své domoviny sloužili se ctí po staletí.

Původ mého příjmení, Levašov, je také zajímavý. Pochází z přezdívky „Levaš“. V časech Rurikoviče, Bojaři (2) seděli po levici cara v Bojarské Dumě (3), kdežto po pravici seděli Dyjakové – volení úředníci. Jeden z mých předků ze staré knížecí rodiny zasedal v Bojarské Dumě, proto přezdívka „Levaš“. Podle staletých tradic, právo zasedat v Dumě měl pouze jeden člen dané rodiny, obvykle ten nejschopnější.

V těch časech bylo rozhodnuto dát každému členu rodiny přezdívku, která odrážela povolání nebo osobní kvality jedince. Rodinné klany byly početné, a přezdívky předcházeli záměně lidí z téže rodiny. V průběhu času byla tato přezdívka spojena s potomky, označujíc všechny členy rodiny, a změnila se na příjmení Levašov.

Rodina Levašovců byla před nástupem Romanovců, prozápadního klanu, který uzurpoval moc v roce 1613, jedna z nejvýše postavených a nejbohatších rodin v Rusku. Levašovci si udrželi svůj status dokonce ještě za vlády prvních Romanovců. Takový stav věcí však dalšímu carovi nebyl moc po vůli a mí předkové upadli v nemilost, jelikož nebyli „nová“ aristokracie, a odmítli podporovat novou dynastii. V roce 1682 car Fjodor Aleksejevič Romanov za účelem posílení moci nařídil zničit starobylé genealogické knihy, a místo toho nechal vytvořit knihu novou, tzv. Sametovou Knihu. Naštěstí, tyto prastaré knihy se až do dnešních dnů uchovaly v Evropě. Rodina Levašovců byla uklizena z veřejného života, účasti na carském dvoře a ze státních funkcí po období dlouhé přes sto let.

Jen jedné větvi naší rodiny bylo dovoleno získat přístup na carský dvůr a do státních funkcí, a to když na Rusko padly opravdu těžké časy. Vasilij Vasiljevič Levašov (1783-1848), armádní generál-nadporučík, byl guvernérem Podolska, Černigova, Poltavy a Charkova. Od roku 1838 zasedal v Státní Radě, a v letech 1847-1848 i ve Výboru ministrů Ruské Říše. Byl nositelem všech ruských rytířských řádů té doby, a v roce 1833 mu car Nikolaj I. udělil titul hrabě.

Počátkem revolucí roku 1917 má rodina, ačkoliv nebyla mezi nejbohatšími ruskými rodinami, vlastnila značný majetek, včetně zlatých dolů, plemenných farem, a podobně. Mnoho mých předků mělo tedy mnoho co ztratit, když se velká „ruská“ revoluce převalila zemí. V jediném dni byli obráni o všechno kromě svých životů, a odvezeni v dobytčích vozech, spolu s ostatními oběti, směrem k nejistému osudu.

Přežít takové utrpení je neskutečně tvrdé pro kohokoliv, i ty nejsilnější; avšak mnoho z nich se nestalo zahořklými, ačkoliv pro to měli velmi dobré důvody. Je smutné že všechno, co se stalo mojí rodině, spolu s mnoha dalšími rodinami bývalé aristokracie, zůstane zapomenuto navždy. Nezůstal téměř nikdo, kdo by mohl potomkům vyprávět o těchto časech. Miliony zničených duší a zlomených životů, jejichž jedinou vinou bylo, že se narodili do určité sociální vrstvy, kterou někdo jiný nenáviděl. Mnoho z těchto lidí mohlo být nazýváno výkvětem národa, který se v rámci něj utvářel tisíce let.

Můj dědeček, Vladimir Georgijevič Levašov byl, když přišla revoluce, v rozkvětu mládí (narodil se v roce 1890). Obrán o vše byl poslán na Sibiř, spolu s mnoha dalšími příslušníky své vrstvy, a jiných „parazitických“ sociálních vrstev, kteří nějak unikli osudu zastřelení na místě.

Nicméně, na rozdíl od většiny, tvořící první vlnu takto přesunutých, můj dědeček, spolu se svou ženou a dcerou (narodila se v sibiřském exilu v roce 1930), uspěl v úniku do Kazachstánu, a později se přesunul do Kislovodsku na severním Kavkazu. Zde našel bydlení na kraji tohoto pozoruhodného města, kde se v roce 1938, v jednopokojovém sklepním bytě který měl veškeré sociální zařízení venku, narodil můj otec - Viktor Vladimirovič Levašov. Ani dědeček ani babička z matčiny strany neodhalili minulost dokonce ani na smrtelné posteli - ještě v roce 1988 měla má babička, Babanina Marfa Josifovna, strach, že by tyto informace mohly jejím dětem a vnukům přinést potíže.

Můžu se pouze dohadovat, čím si museli projít. Je celkem pravděpodobné, že přežili jen díky faktu, že byli schopni za všech okolností zachovat mlčení, a výsledkem toho se stalo možným narození mého otce, a tedy i mne, mé sestry a bratra. Jediná věc, kterou kdy dědeček řekl matce byla, že byli také z rodiny „bývalých“, vědom si toho, že se tato informace nikdy nedostane k nepovolaným uším.

O předcích se mi podařilo zjistit více informací teprve mnohem později, během mého pobytu v USA, kde jsem je byl schopen získat s pomocí přátel.

* * *

Moje matka, Valentina Petrovna Levašova (dívčí jméno Andrjušečko) se narodila v roce 1938 na malé farmě ve Veselém, v Rostovské oblasti, které bylo téměř ukryto v Salských stepích. Její otec, původem ze Sibiře, byl profesionál v armádě, také z řad „bývalých“. V roce 1941 byl, lépe řečeno jeho zkušenosti a schopnosti plynule mluvit několika jazyky byly povolány k obraně vlasti. V této pozici vykonával speciální úkoly tak citlivé povahy, že ani matčin švagr o jeho nasazení nebyl schopen zjistit vůbec nic, navzdory faktu, že byl plukovník raketových vojsk a pracoval na ministerstvu obrany. Tato extrémně vysoká míra utajení se odrazila i ve faktu, že babička z matčiny strany, Anna Sergejevna Andrjušečko (dívčí jméno Isšenko) po něm zdědila osobní penzi ve výši dvě stě rublů. Pro srovnání, vdova po jejím bratru obdržela penzi ve výši tři rubly. Její druhý bratr sloužil v druhé světové válce od věku 17ti let, kdy zfalšoval osobní doklady, aby se dostal do armády. Tři muži z nejbližšího okruhu mé rodiny se z války nevrátili.

Počínajíc nejranějším dětstvím, má matka projevovala různé neobvyklé schopnosti: mohla levitovat, předvídat budoucnost, odhalovat problémy v lidském těle. To poslední se ukázalo velmi užitečné pro její pozdější práci, kdy pracovala v dětské nemocnici. Osud ji zavedl do Kislovodsku, kde v roce 1956 úspěšně završila zdravotní školu, vstupující tímto do lékařské profese. Bylo to na tomto místě, kde potkala mého otce, vdala se za něj a měli spolu tři děti.

Všichni jsme se tísnili v malé sklepní místnosti, kterou otec upravil jako byt. Ale sklep zůstal sklepem, a zdi byly vlhké během celého roku, stejně jako naše oblečení, ložní prádlo, povlečení a podobně. Dvě okna byla z dvou třetin pod úrovní chodníku, a tak jediné, co jsme z nich mohli vidět, byly nohy kolemjdoucích. Od té doby nemohu vystát vlhkost, ať jsem kdekoliv. To jsou ty méně příjemné vzpomínky na dětství. Ale, většina z nich je hřejivých a příjemných, zvláště ty, týkající se přírody.

Zadní dvůr domu, v němž se nacházel náš příbytek, hraničil s kaňonem malé horské říčky. Tento kaňon se stal naším územím. Mohli jsme sejít na dno kaňonu, a poté jít proti proudu směrem k horám úžasné krásy. Po patnáctiminutové chůzi jsme se dostali do téměř úplně panenské přírody, přerušené jen sem tam zahrádkami, na kterých místní pěstovali ovoce a zeleninu, a jeden kilometr dále do hor stopy civilizace zmizely úplně.

V roce 1967 otec, který pracoval jako stavitel, dostal třípokojový byt o výměře 35.6 metrů čtverečních ve městě Minerální Vody, kam jsem se následně přestěhovali. Tento malý byt nám připadal jako palác. Místnosti byly suché a slunné, s okny ve čtvrtém poschodí. Po následující rok nebo dva jsme ještě občas měli nachlazení, ale pak jsme na ně téměř zapoměli – a když jsme dostali chřipku nebo nachlazení, zůstali jsme ležet pouze den nebo dva.

2. Školní léta

Do školy jsem nastoupil v roce 1968 a ukončil ji o dekádu později, v roce 1978. Moje vysvědčení sestávalo ze dvou známek „chvalitebný“, zatímco zbytek byl „výborný“, a získal mi několik ocenění v daných předmětech. Nebudu se u této periody mého života zdržovat příliš dlouho, jelikož se mé školní roky lišily celkem málo od těch od mých vrstevníků.

Pravděpodobně jediná odlišnost spočívala v tom, že jsem nikdy nevynechal hodinu, ale vždy jsem měl radost, pokud nějaká odpadla. Jako každý jiný kluk jsem netrpělivě čekal na prázdniny, zvláště ty letní. Je také pravda, že se mé mimoškolní aktivity celkem výrazně lišili od mimoškolních aktivit mých spolužáků.

Prozkoumal jsem všechny blízké strže a osobně „zkontroloval“ hloubku každého potoku. Také jsem organizoval „vědecké“ expedice do podhůří hor Zmejka. Matka výsledky mých expedic příliš moc nadšena nebyla a tak jsem často „ničil důkazy“ v blízkém potoce odstraněním bláta z mých kalhot, bot a rukou. Velmi často jsem tak přicházel na oběd s mokřým oblečením, což přirozeně nezůstalo bez povšimnutí a následky na sebe nenechaly dlouho čekat. Často byla v mých kapsách k nalezení žába nebo ještěrka. Přinášel jsem domů i užovky a ptáčata vypadlé z hnízda; někdy jsem jim „vypadnout“ i trochu pomohl. Také jsem zkoušel uzdravovat raněné ptáky a zvířata, které mi byly přineseny, a velmi často jsem uspěl.

Rybaření byla další z mých oblíbených činností, stejně jako modelování figurek lidí a zvířat z plastelíny, které byly považovány za velmi dobré. Také jsem se věnoval vlastnímu studiu kreslení studováním prací starých mistrů. Zvláště mi učarovaly práce Da Vinciho, Rembrandta, Raphaela, Vasněcova a Brullova. Pokoušel jsem se vytvořit co nejpřesnější kopie jejich děl pomocí tužky, pastelky, či uhlu. Moderní umění ve mně nevyvolávalo žádnou odezvu. Také jsem vynalézal a zhotovoval nákresy různých zařízení a mechanismů, z nichž některé získaly i ceny.

Měl jsem rád práci se dřevem a stále mám v paměti, jak voní povrch čerstvě ohoblované desky. Ve škole jsem také poměrně dobře ovládl práci se soustruhy na dřevo a kov. A, samozřejmě, velmi mnoho jsem četl.

Někdy po mé čtvrté třídě jsem začal vášnivě číst. Několikrát jsem přečetl otcovu knihovnu, která byla poměrně kvalitní, a na tu dobu rozsáhlá. Také jsem zhltal všechno zajímavé, co bylo k nalezení ve školní a městské knihovně, a co mi bylo přineseno otcem, sestrou nebo bratrem. Science fiction, dobrodružství, historická fikce, pohádky, a obecně jakékoliv dobré knihy, nezávisle na tématu, se staly mými společníky.

Nicméně, můj prudký zájem o knihy neovlivňoval můj prospěch, naopak, velmi pomáhal, protože jsem také četl knihy o fyzice, astronomii, biologii, filozofii, historii, geologii, antropologii, a podobně. Mimoto, trvalo mi méně než půl hodiny udělat školní úkoly. Jediný předmět, který se nedotkl mého srdce, byla angličtina. Byla pro mne tak nějak mrtvá. Ale všechny ostatní předměty se z mé strany těšily výraznému zájmu.

Stačilo pozorně poslouchat výklad učitele, nebo si přečíst jednu knihu, a mohl jsem získané informace kdykoliv vyvolat z paměti. Všichni mí učitelé byly skuteční odborníci na výuku. Nikdy jsem neměl problém s pamětí, ačkoliv bohužel (nebo bohudík), fotografickou paměť jsem nevlastnil. Nicméně, informace které jsem studoval, zůstaly fixovány v mé paměti.

Již tak brzy, jako na základní škole, jsem si uvědomil existenci určitých rozporů v systému konceptů, které učitelé používali pro výklad pojmů. Nicméně, nemyslel jsem si že to je cokoli vážného. Jednoduše jsem předpokládal, že vzdělání základní školy nebylo nic než rudimentární základy, a potřebné koncepty budou vysvětleny později, na střední nebo vysoké škole, a toto teprve poskytne úplný obrázek universa.

* * *

Po dokončení školy jsem se ptal sám sebe – kam bych měl jít pro další studia? Chtěl jsem pokrýt

všechny oblasti, což přirozeně nebylo možné. V té době jsem si myslel, že fyzikální fakulta je něco mimo mé možnosti, takže ani nestojí za pokus se o ni pokoušet. Protože druhá na mém seznamu byla biologie, rozhodl jsem se podat přihlášku na biologickou fakultu Irkutské univerzity, která byla v té době, co se týkalo biologie, považována za jednu z nejlepších v Sovětském Svazu.

Mým rodičům myšlenka, ovlivňovat mě v tomto rozhodnutí, ani nepřišla na mysl – jednoduše mi dali co bylo třeba, a vyprovodili na letadlo, a tímto i do nádherného města Irkutsk, rozléhajícího se na březích Angary, hned naproti kouzelnému jezeru Bajkal. Byl jsem omráčen krásou tajgy. Nikdy předtím jsem nic podobného jinde neviděl. Lesní krajina sahala až k okrajům města.

Připravil jsem se na přijímací zkoušky s pomocí dvoudílné edice biologie amerického autora jménem Vilee; a to, jak se ukázalo, zahrnovalo objem informací rovný dvou univerzitním kurzům. Znal jsem předmět prakticky poslepu a tak jsem celkem lehce, se známkou „výborný“, prošel ústními zkouškami. Totéž se opakovalo u zkoušek z chemie, ale u písemných zkoušek (esej na téma ruské literatury) jsem nezaslouženě obdržel nejnižší známku.

Jak vyšlo najevo později, kvóta určená pro Rusy byla již naplněna, takže bylo třeba udělat prostor pro vyšší vzdělání „minoritních skupin“, z nichž většina byli, z nějakého důvodu, židé. Zařídil jsem doklady pro večerní studium a dokonce už prošel jednou zkouškou se známkou „výborný“, když mi bylo nařízeno uvolnit místo na koleji. Bezúspěšně jsem se pokusil pronajmout si byt a byl tak přinucen ukončit studium.

Komise fakulty se mě pokusila přesvědčit abych zůstal, nicméně neviděl jsem žádnou možnost. Vrátil jsem se tedy domů, a po nějaké době začal pracovat z továrně Civilního Letectví č. 411 v Minerálních Vodách, kde jsem zůstal až do května 1979. Byl jsem poslán do dílny, kde mi byla přidělena práce se vzácnými kovy. Naším úkolem bylo extrahovat zlato, platinu a stříbro z použitých částí radiového vybavení.

Cesta jak jsme je získávali byla následující: rozmontovali jsme vybavení na části, a použili kladiva na rozbití různých typů relé, přepínačů a podobně. Jak je z popisu zřejmé, práce byla velmi „kreativní“. Nicméně, podařilo se mi proces udělat kreativní alespoň pro mě. Jednoduše jsem se rozhodl uspořádat soutěž (sám pro sebe); jinými slovy, vytyčil jsem si cíl rozbít určité množství relé za hodinu, pokud možno bez uhození se přes prsty. Poté jsem si dal za cíl rozbít o pět relé za hodinu více, poté zase o pět více a tak dále a tak dále...

Jako výsledek, repetitivní a nudná práce mi dala určitý pocit významu jako cvičení v sebedisciplíně a získával jsem morální satisfakci, pokud se mi podařilo dosáhnout cíle, který jsem si vytyčil. Pracovalo tam také několik kolegů, kteří se právě vrátili ze služby v armádě. Náš vedoucí byl absolvent fyzikální fakulty. Nemohl uživit rodinu na platu učitele, takže byl přinucen přidat se k „pracující třídě“. Účetní byla jediná žena ve skupině. Když jsem nastupoval, musel jsem projít určitými testy, jak bylo v té době zvykem. Když se ukázalo, že nepiji alkohol, nekouřím a nekleji, apod., spolupracovníci mi začali říkat, že budu do měsíce „jako oni“. Není třeba myslím vysvětlovat, co měli na mysli. Kupodivu, do měsíce mi všichni naopak slíbili, že se vzdají pití, kouření a podobně. Byla dohodnuta pokuta pět kopějek za každé sprosté slovo a peníze se poté používaly na kulturní aktivity. Kupodivu, kasička zůstávala téměř prázdná. A když ze síly zvyku někomu sprosté slovo uklouzlo, dotyčná osoba se mi za to začala omlouvat. Otevřeli mi svá srdce a hledali ve mně oporu v těžkých momentech. Také jsem s naším vedoucím diskutoval problémy fyziky a astronomie, a téměř vždy debaty vítězil.

Pravděpodobně je tomu těžké uvěřit, ale stalo se to takto, a já to nepovažuji za něco speciálního. Byl jsem si jednoduše jistý, že je můžu přesvědčit o správnosti té či jiné akce, nic více. V ten čas jsem byl určitým způsobem velmi naivní a myslel si, že je možné lidi zbavit špatných návyků jednoduše vysvětlením podstaty problému. Mohl jsem se spolehnout jen na vlastní zkušenost a zcela vážně jsem předpokládal, že takovýmto způsobem přemýšlejí všichni.

V polovině května 1979 jsem opustil pracoviště a začal se připravovat ke vstupním zkouškách na Charkovskou univerzitu, fakultu radiofyziky. Tato byla považována v oboru za nejlepší v Sovětském Svazu.

Tentokrát jsem tedy letěl do Charkova. Prošel jsem ústními zkouškami v fyzice a matematice se známkou „výborný“, a dvěma písemnými zkouškami se známkou „vyhovující“, a stal se tak

studentem. Tyto „vyhovující“ byly první a poslední nízké známky, které jsem za studium získal. Je zajímavé, že písemné zkoušky z matematiky obsahovali určité kalkulace, které nebyly předmětem výuky na nižších školách. Před podáním přihlášky jsem prošel celý program matematiky z nižších škol, stejně jako mnoho materiálu navíc. Nicméně i tak, některé z věcí na zkoušce pro mě byly jednoduše neznámé. Tento systém dovoloval autoritám kontrolovat, kdo se dostane na univerzitu a kdo ne. Takto, „žádoucí“ budoucí studenti předtím absolvovali speciální „kurz“, vytvořený za účelem přípravy na písemné zkoušky, a mohli se lehce dostat na fakultu.

Ti stejní lidé, kteří připravovali „žádoucí“ budoucí studenty, často byli zároveň i autory písemných testů při samotných zkouškách. Podobná taktika existovala téměř všude a neomezovala se jen na matematiku.

Takto, budoucí ex-studenti z řad „žádoucích“ žadatelů o studium dostávali svá „výborná“ hodnocení na přijímacích zkouškách, ale na prvních či druhých zkouškách řádného studia stěží dosáhli na stupeň „vyhovující“, a mnoho jich jednoduše vypadlo. Toto zde nezmiňuji, abych ukázal, jak „chytrý“ jsem byl, ale jako ukázkou, jak sovětský vzdělávací systém manipuloval kdo se mohl dostat k vysokoškolskému studiu a kdo ne, zvýhodňujíc zástupce různých menšin, obzvláště zástupce menšiny jedné národnosti...

Tehdy se mi však vše zdálo v pořádku, včetně manuálů, obsahujících všechny příklady z přijímacích zkoušek z předchozího roku, které byly vydávány univerzitou a k dispozici před přijímacími zkouškami. Mimochodem, během přípravy na přijímací zkoušky jsem tyto materiály prostudoval také. Faktem je, že pokud účastník nevěděl, jaké příklady se objeví na zkouškách pro libovolný rok, možnost dostat se na školu byla velice nízká. Dokonce ani talent a vědomosti nezaručovali úspěch, zatímco „správně“ připravení anti-talenti se na školu lehce dostali.

Byl to podlý, hypokratický systém kontroly vyššího vzdělání, ačkoliv zvenku vše vypadalo v pořádku. Jistě, jako student jsem toto ještě nechápal, tehdy se mi všechno zdálo přímé a fér. Pouze nyní, se znalostmi a zkušenostmi které přicházejí s věkem, zpětně vidím podstatu tohoto systému.

Takto byl vytvářen mýtus „speciálních“ a „vyvolených“ skupin doslova přímo pod našimi nosy, zároveň s mýtem o hloupých a omezených Slovanech. Aby bylo spravedlnosti učiněno zadost, někdo musí promluvit na téma „stejných“ možností jednotlivých skupin...

* * *

Ale tehdy jsem to vše příliš nechápal a díval se na svět s určitou dávkou dětské naivity, chystajíc se konečně ponořit do světa vědy. První semestr jsem zakončil pouze s jednou známkou „chvalitebný“, zatímco všech pět ostatních známek bylo „výborný“. Známky z letního semestru pak byly všechny „výborný“.

Téměř vždy jsem uspěl v absolvování zkoušek s výsledkem „výborný“. Zmiňuji to jen z jednoho důvodu: abych ukázal, že jsem studoval poctivě, nicméně bez velkého zanícení. Vše mi přicházelo lehce. Po zakončení studií jsem získal titul v teoretické radiofyzice z katedry a fakulty, která byla v rámci školy považována za „elitní“. V roce 1984 jsem byl přidělen na dva roky do služby v armádě – dokonce úplně bez toho, aniž by se mě někdo ptal na vlastní názor. Zjevně, byla by to velká nespravedlnost pro „trpící“ menšiny, kdyby ti, kteří rozhodovali, ctili mé právo (jakožto jednoho z nejlepších absolventů) vybrat si místo působení. Kupodivu, jsem rád že se věci vyvinuly tímto způsobem.

Po získání nejlepšího vzdělání v přírodních vědách jsem stále nebyl schopen najít vysvětlení rozporů a odpovědi na otázky, které upoutaly mou pozornost již na základní škole. Tradiční věda ukázala kompletní insolvenci ve své schopnosti vysvětlovat přírodní jevy. Dokonce i negativní vědecký výsledek je výsledkem, protože ukazuje, kterým směrem není třeba pokračovat. Na rozdíl od většiny takto uvažujících, měl jsem na výběr dva další možné směry. Níže vysvětlím, odkud se vzaly.

Už od nejranějšího dětství se mi začaly dít nezvyklé věci. Rodiče mně o některých pověděli. První nepochopitelná věc se stala, když jsem byl pár teprve dnů nebo týdnů starý. Jednoho dne se má matka musela vzdálit, a požádala otce, který právě přišel z práce, aby mne po tu dobu hlídal. Otec byl velmi unaven a rozhodl se na moment posadit. Posadil se do pohodlné polohy a hned nato

usnul. Spal pravděpodobně jen několik minut, ale když se probudil, v náručí mě nenašel. K smrti vyděšen, spatřil neuvěřitelný výjev – moje tělíčko bylo zavěšeno v kompletně svislé poloze, hlavou dolů, což bylo jednoduše nemožné, neboť v tomto věku krk dítěte není dost silný, aby udržel i jen hlavu, nemluvě o váze celého těla. Jak se ukázalo, z nějakého neznámého důvodu moje tělo viselo ve vzduchu hlavou dolů, bez toho, aniž by se hlava dotýkala podlahy. Bylo to jako kdyby někdo neviditelný držel má chodidla na jednom místě, dokud se otec neprobudil a nevzal mě opět do náručí. Byl následně tak vyděšený, že se o tom matce vůbec nezmínil, až později, protože se celkem oprávněně obával vážného zplísnění z její strany.

Jednou, když jsem byl ještě batole, bylo moje zdraví vážně ohroženo zápallem plic. Matka, jako lékař, nečekala na příjezd obvodního lékaře a dala mi injekci penicilinu. Lékař, který se dostavil později, konstatoval, že nebýt této injekce, už by bylo pozdě cokoli dělat, jinými slovy, zemřel bych. Avšak zápal plic se kompletně vyléčil během jediného dne (samo o sobě nanejvýš neobvyklé), navzdory faktu, že jsem stále byl v tom stejném vlhkém a studeném sklepě, který byl mým prvním domovem.

Jak tomu rozumím nyní, nebyl jsem zachráněn injekcí antibiotik, která často v podobných případech moc neúčinkují, ale silným léčivým impulsem, vzplanutím vitální (životní) energie mé matky, který se aktivoval jejím silným přáním zachránit své dítě. V takovéto situaci si každá normální matka vroucně přeje zachránit své dítě, ale ne každá je spící *věduňa* (slovanská vědma-čarodějka), jejíž schopnosti se aktivují v momentech kritických situací a během mohutných emočních výkyvů.

Další neobvyklá věc se stala, když mi byly tři roky. Každé léto, když rodiče měli dovolenou, trávili jsme čas na Kundručenském Statku, v Rostovu, které byl utopen v Salských stepích.

Zde má babička z matčiny strany vlastnila rozlehlý dům s velkou zahradou (na poměry té doby), kde se každé léto setkávali ke společné dovolené rodiny jejích třech dcer.

Můj pradědeček byl výborný zahradník a vytvořil sad, který byl považován za nejlepší v oblasti. Zasadil akácie okolo plotu, které v době mého dětství dosáhly velkého vzrůstu. Jejich stín a stín početných moruší, které rostly okolo domu a budov, vytvářel chráněný prostor pro všechny živočichy a také pro nás. Pradědeček postavil několikero schodišť, které drůbež používala k šplhání na „jejich“ akáciové větve, kde často trávila letní noci, užívajíc si čerstvého vzduchu jižních nocí namísto horkého, přeplněného kurníku.

Jednou mi můj bratr, skoro o dva roky starší, nabídl pomoc s dosažením nejvyšších větví, právě pomocí těchto „kuřecích“ žebříků. Když mi byly tři, od své současné podoby jsem se výrazně lišil, ale pochopitelně, nebyl jsem kuře. Během svého hrdinného výstupu na můj první „Everest“, jedna z příček žebříku praskla a já se ocitl ve volném pádu. Bohužel, na rozdíl od drůbeže jsem neměl křídla – takže jsem neměl jinou možnost, než se na vlastní kůži přesvědčit o zákonech gravitace: začal jsem se řídit dolů směrem k palisádě. Naštěstí, můj první „vědecký experiment“ tehdy zůstal nedokončen. Mezi dvěma akáciemi tam tehdy byl natažen drát pro zavěšení psiho řetězu, a já na něm přistál a zavěsil se na něj, bez dotyku se zemí, nebo ostrými kůly plotu. Začal jsem „vážit“ smysl života mezi nebem a zemí, jak v doslovném, tak přeneseném významu slova.

Moje „filozofování“ pokračovalo, dokud „nezávislý pozorovatel“, můj bratr, nenašel rodiče a sdělil jim „místo pobytu“ svého mladšího bratra, „Tolky“. Pro mého otce byl celkem problém přeložit jeho „slova“ do ruštiny, protože bratr měl tehdy velký problém s výslovností zvuků „K“ a „R“. Když se otci povedlo rozluštit zprávu, a získat přesnou lokaci mého „pobytu“, záchranná operace byla úspěšně zakončena a byl jsem „odebrán“ z drátu. Ten okamžik byl pro rodiče tak radostný, že jsem nebyl za svůj první „vědecký experiment“ dokonce ani potrestán.

Letní vzpomínky mého dětství zůstávají nejjasnějšími a nejpříjemnějšími v mém životě. Když myslím na ty časy, jsou tak silné, že téměř mezi prsty cítím hřejivý, měkký písek cest, kde jsme tehdy uháněli bosky, s nadšením, jaké je možné jen v dětství.

Jedna další věc ve mně probouzela podobné potěšení a zájem: kaluže vytvořené na těchto cestách prudkými letními boufkami, kdy byl vzduch naplněn ozónem, a čerstvost plynula do plic jako med; nebo když jsem cítil něco tajemného a neuchopitelného v každém blesku; a moje duše se začínala naplňovat nepopsatelnými pocity.

Zažil jsem bezpočet „dobrodružství“, bez jakých je nemožné představit si vyrůstání, nicméně, nebudu nikoho zbytečně unavovat množstvím vzpomínek, ačkoliv vytvářejí atmosféru mého vnímání světa, bez které je těžké porozumět tomu, kdo jsem. Proto, zaměřím se jen na ty události mého života, které měly přímou souvislost se skutečností, že jsem došel k závěru, že věci, které se mi děly, se nikdy předtím nestaly nikomu jinému.

* * *

Když mi bylo pět a půl, měl jsem nehodu, která překvapila všechny kromě mě, protože jsem v tom tehdy neviděl nic neobvyklého. Stalo se to na farmě v Salských stepích. Moje babička pracovala v blízkém včelíně, umístěného asi deset kilometrů od našeho statku. Tehdy se jezdilo na povozech tažených koňmi, a babička mě občas brala s sebou do včelína.

Koně jsem miloval od útlého dětství. Jet s nimi, i když jen na povoze, byla jedna z mých největších tužeb – přesný opak toho, co můžu říct o vyhlídce pobytu ve včelíně. Problémem bylo, že z včelích žihadel jsem vždy velice opuchl, takže, mírně řečeno, pro včely nemám žádnou zvláštní lásku, hlavně když kolem mě začnou kroužit. To je důvod, proč jsem se odtamtud vždy vracel domů co nejdříve, kdykoliv to bylo možné.

Během jednoho takového výletu, na cestě kolem pole enormně vzrostlých slunečnic, vožka mi nabídl, ať si jednu uříznu. Můj kapesní nůž byl vyroben z velmi kvalitní oceli, a byl velmi ostrý. Natáhl jsem se pro rostlinu, uchopil stonek do jedné ruky, a energickým pohybem jsem jej přesekl nožem držným v druhé ruce. Buďto kvůli setrvačnosti, nebo přehnané energii, kterou jsem dal do pohybu, jsem se pořezal na ruce přesně v místě, kde začíná dlaň.

Stáhl jsem ruku zpět a viděl hlubokou ránu. Díval jsem se překvapeně, jak téměř ihned začala vystřikovat krev. Vožka mi dal noviny, které jsem omotal kolem poraněné ruky. Nikdy jsem neměl strach z bolesti, a nikdy nekřičel, dokonce ani jako batole. A tato rána zdaleka nebyla moje první zranění, takže jsem tiše seděl a čekal, až přestane tryskat krev.

Chtěl jsem se vyhnout matčině zplísnění za moji nepozornost, a uvažoval, že nejlepší cesta, pro mě i pro vožku, který byl mimochodem více vyděšený než já, bude „skrýt stopy činu“. Měli jsme různé důvody, ale stejný cíl. Nicméně, z důvodů, kterým jsem tehdy nerozuměl, krev rychle prosákla několika vrstvami novin, které jsem měl omotané kolem ruky. To se mi vůbec nelíbilo – ztratil jsem mnoho krve, zbělel a cítil, že v tomto stavu bych plísnění jistě neunikl.

Proto jsem za účelem zastavení krvácení mou pravou rukou stiskl ránu přes noviny, a začal jsem myslet na to, že krvácení konečně přestalo. V tom věku jsem již měl povědomí o tom, že krev může z těla kompletně uniknout, se všemi nevyhnutelnými následky, a nebyl jsem připraven se něco takového „naučit“ z vlastní zkušenosti. V několika minutách silné krvácení přestalo, a za několik dalších minut zmizelo beze stopy, což mě učinilo velmi šťastným. Po příjezdu, po nějakých třiceti až čtyřiceti minutách, bylo zranění na zápěstí kompletně vyléčeno. Když mě matka a její mladší sestra, také pracující ve zdravotnictví, uviděly se zakrvácenou rukou, lépe řečeno, se zakrvácenými novinami na ruce, byly zpočátku velmi vyděšené. Ale jakmile jsem nyní nepotřebné noviny odstranil, jejich strach se proměnil v údiv. Začaly podrobně zkoumat toto nevýznamné (z mého pohledu) zranění, a čím více jej zkoumaly, tím větší byl jejich údiv, což pro mě bylo tehdy nepochopitelné.

Pozitivní důsledek pro mě spočíval v tom, že jsem díky tomu nebyl ani potrestán, ani mi nebylo zakázáno se navrátit k mým „extra důležitým“ činnostem – tj. hrám a prozkoumávání okolí s ostatními, okolí, které se sestávalo hlavně z majestátního parku přes cestu, se všemi jeho tajemnými místy a zákoutími, plnými překvapení.

Překvapení našich „rodinných lékařů“ bylo pro mě tehdy absolutně nepochopitelné. V blažené nevědomosti jsem setrval až do doby, než jsem ve škole začal studovat anatomii. A teprve tehdy jsem pochopil důvod enormního údivu mé matky a její sestry. Uvědomil jsem si, že během výletu jsem si prořízl pažní tepnu na levé ruce. Jistě, tlak v oblasti dlaně není tak velký jako v oblasti

ramene, ale podle veškerého soudobého lékařského vědění, tepenné krvácení se nemůže zastavit samo o sobě nebo když si to někdo jednoduše přeje, ale je třeba provést stažení končetiny tlakovou páskou na dobu menší než dvě hodiny, a během této musí dojít k chirurgickému zákroku, kdy se tepna sešije. V mém případě k ničemu z toho nedošlo. Bez stažení ruky jsem měl ztratit veškerou krev dlouho předtím, než bych dojel na farmu. Z pohledu medicíny, to, co se mi stalo, bylo jednoduše nemožné.

Musel jsem si pouze velmi silně přát a to stačilo na zastavení krvácení, stačilo to na změnu nemožného v možné. Nyní jsem údiv mé matky a její sestry jasně pochopil. Ony, jako lékařky, perfektně pochopily, co se stalo! Dodnes mám, jako vzpomínku na tuto událost, na zápěstí jizvu.

Stalo se mi velké množství podobných „nehod“; z nichž většina měla vést ke špatným koncům, ale všechny skončili vcelku pozitivně. Nejprve jsem myslel, že jsem měl zkrátka štěstí, ale v určitý moment, neustálé štěstí přestalo být štěstím a stalo se něčím jiným. Čím? V té době jsem se nad tím nezamýšlel – stejně jako jsem se nezamýšlel proč se něco, když jsem si to velmi přál, uskutečnilo.

Přál jsem si slunný den a mraky zmizely; toužil jsem po letní spršce nebo bouřce a kapky deště začaly dopadat na zem. Nastávaly nepříjemné situace, které po chvíli zmizely jako mlha rozehnaná sluncem. Neviděl jsem v tom nic mimořádného. Takové byly moje zkušenosti – neměl jsem žádné jiné. Jednoduše nebylo s čím srovnat, pokud jeden nezačne sdílet své zážitky s ostatními. Než toto nastalo, považoval jsem všechny své zážitky za vcelku normální a přirozené.

Téměř ve stejném věku (bylo to tutéž zimu) se mi stal další zajímavý incident. Sníh v Kislovodsku nebyl po celou zimu, a tak všechny děti vždy přijímaly s velkým nadšením, když nasněžilo a ulice byly nějakou dobu pokryty sněhovou pokrývkou. Kislovodsk leží na úpatí hor a tak je zde těžké najít vodorovné plochy, hlavně v jižních částech, kde jsem bydleli. To je důvod, proč se pro nás téměř každá ulice stala ideální skluzavkou či „bobištěm“. Nejlepší „sjezdovky“ byly jednoznačně cesty, které byly poměrně široké a sníh na nich byl uježděn auty a nákladními vozy. A ačkoliv se tehdy na cestách nacházelo podstatně méně aut než dnes, rodiče nebyli zdaleka nadšeni našimi hrami, a když jsme byli přistiženi, boby nám byly jednoduše zabaveny. To pro nás byl ten nejhorší trest.

Proto se ve většině případů naší arénou staly postranní chodníky. Sjezd probíhal následovně: běželi jsme a následně skočili břichem dolů na boby, řítit se dolů a pomáhajíc nohama a rukama ke zvyšování rychlosti.

Jednoho dne jsem takto ve značné rychlosti narazil do betonového podstavce schodů. Jako výsledek, dolní část mého obličeje byly „na maděru“ a několik zubů horní čelisti viselo jak se říká na vlásku, téměř úplně separovaných od čelisti. Během několika týdnů vrostly zuby zpět do čelisti, jako by se nic nestalo.

Následně jsem tento incident „zopakoval“, za účelem provedení „kontrolního experimentu“. To jest, záměrně jsem opět narazil ve velké rychlosti do stejného betonového podstavce, snažíc se co nejvěrněji opakovat všechny okolnosti prvního incidentu, což se mi ve velké míře povedlo. Správnost mého „vědeckého experimentu“ byla tehdy plně potvrzena – zuby, opět visící „na vlásku“, opět vrostly zpět do čelisti, jako by se nic nestalo.

Experimentu se neúčastnil žádný zubař, a myslím že pro dobro věci. Nikdy předtím ani potom jsem neměl jakékoliv problémy se zuby. Dodnes jsem neztratil jediný zub. Můžu zuby bez nejmenších problémů překusovat dráty a louskat ořechy. Jak tomu rozumím teď, něco podobného se opět nikomu jinému nestalo.

* * *

Skoro zároveň s tímto se stala jedna věc, která pro mne měla určité dalekosáhlé následky. Událost má kořeny v akcích místní oční lékařky. Když jsem byl malý, moje pravé oko bylo, jak říkají „očaři“, „líné“. Levé oko, dominantní, mělo vizuální ostrost 1.0, kdežto pravé jen 0.9. Tento stav je celkem obvyklý a daleko za hranicí situace, kdy je třeba zásahu. Nicméně, oční lékařka vyvodila chybný úsudek, což i později přiznala, ale tehdy už pro mě bylo pozdě cokoliv změnit.

Předepsala mi brýle se zakrytou levou očnicí, které měly přinutit pravé oko stát se více aktivním. Podvědomě jsem tuto „léčbu“ sabotoval jak jen jsem mohl. Pokaždé, když jsem se dostal ven, umístil jsem brýle do kapsy, a nasadil je zase až těsně před příchodem. Moje malá lest fungovala nějaký čas, ale pak jsem byl přistižen „při činu“. V tento okamžik jsem byl poučen, že je velmi důležité, abych brýle neustále nosil, a dal jsem své slovo, že tak budu činit.

Byl jsem jednoduše v pasti. Má matka velmi dobře věděla, že jakmile jsem dal své slovo, už se nemusí o nic starat. Svě slovo jsem vždy dodržel, dokonce i když to znamenalo ublížení si, jak se to stalo v tomto případě. Začal jsem je nosit nepřetržitě, navzdory faktu, že jsem je vroucně nesnášel.

Jednoho dne jsem ucítil prudkou bolest v pravém oku. Běžel jsem domů, se zakrvaveným okem, jehož stav matku velmi vyděsil. Okamžitě jsem byl odvezen k lékaři, který diagnostikoval paralýzu několika očních svalů pravého oka. Jak se ukázalo později, jeden sval díky přetížení dokonce praskl, a dodnes mám jizvu, která to stvrzuje. Lékařka se omluvila mé matce za důsledek jejího chybného rozhodnutí, ale pro mě už bylo pozdě cokoli změnit. Několik svalů pravého oka mi zůstalo paralyzováno několik let, což mi jako dítěti přineslo spoustu nepříjemných okamžiků.

Když jsem nakonec pochopil že mohu uzdravovat, oční svaly jsem si obnovil, ale toto se mělo stát až mnohem později. A do té doby jsem zažíval díky chybě lékaře těžké časy. Po tomto jsem své slovo dával mnohem opatrněji, vědom si toho, že co řeknu to musím dodržet, nehledě na okolnosti.

Během mého dětství se stalo mnoho neobvyklých událostí. Často jsem se dostal do kritických situací, které by pro většinu lidí skončili tragicky. Ale měl jsem vždy „štěstí“ a všechno se vyvinulo bez vážnějších následků pro mou osobu. Absorboval jsem okolní svět jako houba, „žíznlivý“ po čemkoliv novém a neobvyklém. Vnímá a seznamoval jsem se s vědomostmi světa, kochajíc se jeho krásou a unikátností, s upřímností a bezelstností dítěte. Mé dětské roky zůstávají ve vzpomínkách jako něco čistého a nádherného, kdy se všichni zdáli být úžasní a dobří. A ačkoliv mi budoucnost přinesla mnoho zklamání v lidech, nikdy jsem nepřestal věřit v jejich dobrou stránku. Skrze vlastní zkušenost jsem dospěl k podobnému poznání, jako jsem mnohem později našel ve Slovansko-Árijských Védách: „Člověk by měl respektovat ty, kdo zasluhují respekt. Člověk by měl milovat ty, kdo zasluhují lásku. Člověk by měl důvěřovat těm, kdo dokázali, že si důvěru zaslouží..“

Už od mých dětských let jsem začal vytvářet vlastní svět, který postupně rostl; objevovali se nové „země“ a „kontinenty“, potom nové „hvězdy“, galaxie a vesmíry... a tyto nebyly vždy jen imaginární. Ale více o tomto později, kdy mě svět nepřestával překvapovat. Chtěl bych jedno takové překvapení popsat více podrobně, protože spadá do speciální kategorie.

Když mi bylo deset nebo jedenáct měl jsem „sen“. Usnul jsem a ... najednou jsem se ocitl, kompletně při vědomí, na kraji střechy našeho čtyřpatrového domu. Všechno bylo absolutně reálné. Cítil jsem vánek čechrající vlasy, cítil jsem vůně, slyšel zvuky, a barvy okolního světa byly živé a zářivé. Všechno okolo mělo větší hustotu, větší hloubku a působilo více skutečně.

Stál jsem na kraji střechy, a věděl, že musím udělat krok a vzlétnout.... ale věděl jsem, že letu nejsem schopen, a ten krok neudělal. Mé bohaté předchozí zkušenosti a vnitřní hlas mi říkali: „Dole se rozbiješ, nebo, přinejlepším, zlámeš si ruce a nohy“. Ale, navzdory tomu, něco hluboko ve mně mě k tomuto kroku nutilo, nevysvětlitelně mě to k tomu táhlo. Rozhodl jsem se proto pro kompromis – sešel jsem dolů a rozhodl se zkusit své „létací schopnosti“ za optimálnějších podmínek.

Rozběhl jsem se, vyskočil do vzduchu, a snesl se dolů neuvěřitelně lehce a pomalu. To mě překvapilo, odrazil jsem se a ocitl se znovu ve vzduchu. Tentokrát jsem se mentálně nasměroval k pohybu vzhůru. Vystoupal jsem několik metrů vysoko, a v mžiku se okolní stromy octly pod mýma nohama. Zároveň jsem cítil duševní napětí, čekajíc že každým momentem spadnu opět na zem.

Ale z nějakého důvodu se tak nestalo; zákony gravitace se na mě nevztahovaly, což mi nešlo na rozum. Stále jsem čekal nějaký „podraz“, ale nic se nestalo. „Vznášel“ jsem se ve vzduchu, jako by to byla nějaká hutná substance. Ten pocit byl absolutně neuvěřitelný. Celá moje bytost byla naplněna neuvěřitelnou euforií, a něco v mé hrudi mě nutilo stoupat neustále výše. Vystoupal jsem nad domy, vrhajíc se výš a výš, a po celou dobu jsem cítil sílu, ponoukajíc mě dále stoupat.

Povrch země se vzdaloval; domy, vykukujíc z mezer mezi mraky, vypadaly jako miniatury. Po

celou dobu se v mé mysli nacházela myšlenka – jak dlouho to potrvá, a nespádnou poté na hříšnou zem, jako se to stalo všem, kdo se pokusili létat a neměli křídla?

Když jsem se následující rána probudil v posteli, nerozuměl jsem vůbec, co se stalo.

Jaký podivný sen jsem měl, tak podivný, že jsem nebyl vůbec schopen rozlišit, jestli to byl sen, nebo realita. Odpověď na tuto otázku pro mě zůstala zahalena tajemstvím. Rozluštění přišlo ze směru, ze kterého bych to nikdy neočekával.

Nějaký čas poté jsem měl příležitost navštívit Moskvu, a zpět jsme se s matkou vraceli letecky. Přistání bylo na letišti v Minerálních Vodách, nad okrskem, kde byl náš dům. Když letadla klesala na přistání, létala nad našimi hlavami neustále. Postupně jsme si na to zvykli a nikdo těmto zvukům nevěnoval zvláštní pozornost.

V červnu 1972 jsem tedy měl první příležitost pozorovat zemi okénkem letadla. Měl jsem sedadlo u okna, na pravoboku letadla. Můj nos byl absolutně „přilepen“ na plexisklo okénka. Jak jsme se blížili k přistání, najednou jsem uviděl skrze mezeru mezi mraky náš dům, a stalo se něco neuvěřitelného. Domy z výšky vypadaly přesně tak, jak jsem je viděl ve svém „snu“! Byl jsem v šoku, když jsem si to uvědomil. Dostalo se mi nečekaně zcela materiální potvrzení toho, co se mi stalo ve „snu“, jakkoliv podivné to bylo.

V mém životě nastalo mnoho „náhod“. Nicméně, když je jich už příliš mnoho, člověk se neubrání myšlenkám – jsou to všechno opravdu jen náhody? Muselo se stát, že otec dostal byt právě v Minerálních Vodách? Mohl ho dostat v jakémkoliv jiném městě. Otec se nechtěl z Kislovodsku, kde se oženil, narodili se mu tam děti, a měl tam všechny přátele, nikam stěhovat. Ale události se vyvinuly tak, že neměl jinou možnost – v blízké budoucnosti stavební společnost, kde pracoval, neplánovala stavět jakékoliv další domy v Kislovodsku, a žít v podmínkách sklepního bytu bylo jednoduše dále nemyslitelné. Můj otec se tedy, po diskusi se všemi členy rodiny, rozhodl přestěhovat do jiného města. Stále si pamatuji, jak jsme všechny naše věci naložili na korbu nákladáku, a během přesunu do nového bydlení jsme všichni seděli na zavazadlech a kufrech. Květnový větřík nám foukal do tváří, jak nákladák uháněl „šílenou“ (jak se nám tehdy zdálo) rychlostí. Pro nás děti byl tenhle přesun pravým dobrodružstvím. Takto jsem se tedy objevili v městě Minerální Vody. Velké letiště přímo hraničilo s krajem města. Díky blízkosti Zmejských hor a rozvržení přistávacích drah musela všechna letadla létat přes bloky obytných domů, v nichž se nacházel i náš byt.

Náhoda? Možná, ale kdyby nebylo této náhody, nikdy bych neviděl naprosto totožný obrázek z okna letadla, jako jsem předtím viděl ve svém „podivném snu“. Nejprve jsem neměl jak zážitky ze svého „snu“ porovnat se skutečností, takže to, co se stalo, pro mě zůstávalo „podivným snem“, ale po spatření naprosto totožného obrázku z letadla přelétávajícího nad naším domem se veškeré pochybnosti o realnosti prožitku vytratily.

* * *

Nebudu říkat, že jsem v tu dobu rozuměl všemu, co se mi děje. Ale už jsem nabyl jistoty, že to byla realita, protože se mi dostalo nevyvratitelného důkazu. Poté by mě nikdo nebyl schopen přesvědčit o opaku. A to nejsou jen slova. Odjakživa jsem byl velmi umíněný, a pokud jsem si byl něčím jist, na to, aby změnila můj postoj, pouhá slova nestačila.

Vzpomínám si na mé první „vědecké objevy“. Jako každý kluk jsem nasbíral pořádnou porci poranění, škrábanců a podobně. Při těchto příležitostech jsem často pozoroval zaschlou krev. Jednoho dne jsem si všiml, že rez na železe vypadá přesně jako uschlá krev. Byl to můj první „vědecký objev“. Oznámil jsem matce, že v krvi je železo. Bylo mně tehdy pět, a byl jsem absolutně pyšný na svůj „objev“. Nemohl jsem se dočkat, až se o něj podělím s pro mě neotřesitelnou autoritou – matkou.

Když jsem slavnostně odhalil svůj velký objev, řekla tiše, že se mýlím. Pokusil jsem se jí přesvědčit o správnosti svého objevu předvedením uschlé krve a rzi, ale byla neoblomná. Nezvíklaly jí žádné argumenty a pokračovala v přesvědčování. Přesto jsem, uražen její neochotou vidět zjevné, zůstal u svého názoru. Podobná věc se stala, když jsem se podělil o objev, že slunce je

jen jedna z mnoha hvězd. Toto všechno mě samozřejmě silně rozladilo, ale nepřinutilo mě ustoupit.

Později jsem se, když už jsem chodil do školy a věděl z knih, že jsem měl pravdu, zeptal na důvody takových odpovědí. Její jednoduchá odpověď mě překvapila. Řekla, že přirozeně věděla, že jsem přišel na správné věci, ale důvodem pro zamítavé odpovědi byla její touha trénovat můj charakter. Nechtěla ať měním své názory jen proto, že někdo jiný, koho já nebo ostatní považujeme za autoritu, říká něco jiného, bez toho aniž by svá tvrzení podpořil důkazy.

Než jsem se dostal do školy byla mou jedinou, neotřesitelnou autoritou, a toto byla cesta jak mě trénovala být nezávislým v úsudku a názorech. Jsem jí za to velmi vděčný. Kdo ví, jak by vše v mém životě dopadlo, nebýt tohoto? Ve škole a později na univerzitě jsem tak byl již připraven na fakt, že ne vše, co se zde učí, musí být správné.

Jestliže vidíte a chápete věci způsobem odlišným od většiny ostatních, neznamená to že se mýlíte a oni mají pravdu jen proto, že se (údajná) většina nemůže mýlit.

Když mi bylo čtrnáct, zažil jsem stav těžko známý komukoliv jinému. Stalo se to v létě 1975. Jeden večer jsem se cítil velice unavený, oční víčka se jednoduše zavřela a odmítala držet otevřená. Šel jsem spát a okamžitě usnul. Probudil jsem se o dvě hodiny později a cítil zimnici. Teploměr ukázal, že jsem měl horečku. Ale pro horečku nebyl tehdy žádný důvod – ani jsem neležel delší dobu na studeném, ani jsem se nezpotil ve chladném počasí, atp. Přesto, teplota dále stoupala a tablety na zmírnění měly nulový účinek. V deset hodin večer teplota dosáhla 40,5 stupně. Obecně řečeno, horečky jsem vždy snášel dobře – u teploty kolem 40 stupňů jsem se cítil mírně netečně, ale nic více. Po užití několika dalších tablet, které mi matka dala, jsem rychle usnul.

V noci jsem se probudil, lapajíc po dechu. Když jsem přišel k sobě, všiml jsem si, že mám vyprahlý krk a rozpraskané rty. V plicích a krku bylo katastrofické „sucho“, a pulz a dýchání bylo značně zrychlené. K mému údivu, vlastní krev jsem cítil jako kdyby to byla vařící voda, přinucena proudit cévami s každým prudkým stažením srdce, a šířící se tělem jako lavina.

Pocit vařící vody proudící cévami byl naprosto zvláštní. Také se mi začalo zdát, že postel začala rotovat. Netuším, jak vysokou teplotu jsem tehdy měl. Pocit horečky 40,5 byl zcela nesrovnatelný s tím, co jsem tehdy cítil - „magma“ proudící mým tělem.

Byl jsem ale absolutně klidný, a rozjímal jsem o sobě jako o někom cizím. Zaznamenal jsem myšlenku, že pokud teplota překročí 42 stupňů, krevní proteiny se začnou srážet a rozjímal jsem o možné smrti, jako by se mě to vůbec netýkalo. Poté jsem cítil jako bych se propadal někam „dolů“, a probudil se až ráno, kdy jsem se cítil naprosto normálně a teplota byla 36,6 stupně.

Co se mi stalo bylo něco neuvěřitelného – nikdy jsem o ničem takovém neslyšel. Skrze můj život nastalo mnoho situací ohrožujících život, ale možné smrti jsem se nikdy neobával. A to nebylo dáno jen dětskou lehkomyšlností.

Postupem času jsem zažíval nové podivnosti. V kontaktu s ostatními jsem zjistil, že velké množství věcí, které se děly mě, ostatní lidé nezažívali. Samozřejmě jsem rozuměl, že mně mi známí a přátelé neříkají každý detail, který se jim přihodil, nicméně, začal jsem mít podezření, že mé zážitky byly v mnoha ohledech, mírně řečeno, zvláštní.

* * *

Toto dosáhlo „kritické masy“ když jsem byl univerzitní student. Po zakončení prvního roku jsem pracoval v studentské stavitelské skupině. (v *sovětských dobách byla obecná praxe pro ty, kteří navštěvují vysoké školy a další vzdělávací instituce, formovat skupiny, které byly přiřazeny buď na stavební projekty, nebo práci na kolektivním hospodářství, pozn. překl.*) Byl jsem ubytovací důstojník naší skupiny a musel proto stihnout všechny zkoušky před předepsaným obdobím, abych mohl připravit tábor pro příjezd ostatních.

Nikdy předtím jsem poblíž polárního kruhu, ve městě Urengoj, nebyl. Letní tundra je něco výjimečného. Nedovedl jsem si ani představit, že v zemi věčného mrazu může existovat taková nádhera. V létě je tundra zemí jezer a bažin, nebo přesněji řečeno, vřesovišť. Jejich krása je majestátní, ale zároveň smrtelně nebezpečná. Plány pro naši skupinu se ale změnili, a skončili jsme ubytování v Nadymu.

Zde jsem moc štěstí neměl. Protože jsem celkem obstojně vařil, připravoval jsem jídlo pro celou skupinu. Pracovní den mi začínal ve čtyři ráno, a končil o půlnoci. Byla to každodenní rutina: nejprve bylo třeba nasekat dřevo na celý den, a poté vařit na tři směny. Také jsem musel kupovat a pěšky donášet jídlo do tábora, a mezitím ještě stihnout mýt nádobí a hrnce. Každý den mi pomáhal nový pomocník. Po jedné směně v kuchyni se skoro ani nebyl schopen odplazit do postele. Mě pomalu docházely síly také.

Touto prací jsem si vydělal nějaké peníze, a rozhodl jsem se udělat si radost a koupit si kvalitní foťák s bleskem. Bylo to v roce 1980, kdy jsem byl ve druhém ročníku univerzity. Jednou jsem byl pozván na narozeninovou oslavu spolužáka, a vzal foťák s sebou. Začal jsem dělat momentky, se zapnutým bleskem, když se foťák začal chovat podivně – blesk fungoval jen někdy. Nějak jsem nerozuměl, kde může být problém. Jiný spolužák měl u sebe také foťák, ale bez blesku, a když viděl že jsem přestal fotit, zeptal se zda si může půjčit můj blesk. Ten na jeho přístroji fungoval bezchybně. To mě přesvědčilo, že s mým bylo něco v nepořádku. Neviděl jsem žádné jiné logické vysvětlení, takže jsem foťák vzal do záruční opravy, kde jsem obsluhu obeznámil s podstatou problému.

Opouštějíc obchod, šťastně jsem předpokládal, že pracující přístroj dostanu zpět co nejdříve. Za několik dnů jsem šel svůj nebhý foťák vyzvednout. V opravě mi bylo oznámeno, že s přístrojem je vše v pořádku, byl to bezporuchový kus. Odborníkům jsem věřil, ale přesto jsem je požádal, jestli mi to můžou předvést na místě. Opravář laskavě svolil a osobně mi demonstroval fungování fotoaparátu s bleskem. Pocítil jsem úlevu, ale v koutku mysli nepřestával hlodat červíček pochybností. Pro rozeznání nejistoty jsem ho požádal, jestli můžu funkčnost ověřit sám. A v tento moment se začaly dít podivnosti. Když jsem stiskl spoušť, blesk nezareagoval. To mě překvapilo mnohem méně, než opraváře a jeho asistentku, svědkyni dění. Překvapen, muž stiskl tlačítko, a blesk znovu fungoval. Když jsem to udělal já, výsledek byl opačný. Asistentka se také podílela na "vědeckém" experimentu. Později to zkoušeli i další zaměstnanci. Výsledek byl vždy stejný.

Když jsem stiskl spoušť já – nic se nestalo. Už jsem začal vtipkovat o psychologické nekompatibilitě mezi mnou a foťákem, když přivolaný starší specialista navrhl, abych si zkusil něčím izolovat prst, a mačkat spoušť takto. K velké úlevě všech zúčastněných, blesk konečně reagoval.

Dostalo se mi vysvětlení, že v podobný případ je velmi vzácný, že jsem měl okolo sebe silné pole statické elektřiny, které zkratovalo synchronizér blesku. To byl důvod, proč se v mých rukou foťák choval tak divně. Bylo jen třeba nahradit drátek synchronizéru za jiný, s větší izolační kapacitou. Nicméně, tento neměli na skladě a musel jsem jim periodicky volat a ptát se, zda už přišel.

Když jsem dorazil domů, zvolal jsem pobouřeně, "Sakra, *musíš* fungovat!" a zmáčkl důvěrně známé tlačítko. K mému velkému překvapení, blesk zafungoval. Hned jsem začal s experimenty: když jsem si usmyslel, že blesk *musí* pracovat, fungoval; když jsem si usmyslel opačně, nijak nereagoval!

Výsledkem tohoto experimentování jsem dospěl k prvnímu závěru – že obsah mých myšlenek má vliv na to, co se kolem mě děje, přinejmenším na elektrická zařízení. Následně jsem přistoupil k demonstraci mého zjištění spolužákům. Tito budoucí fyzikové jednoduše nedovedli pochopit, jak je to možné, nedovedli pro chování blesku najít žádné vysvětlení, a proto se většina z nich raději zdržela jakýchkoliv komentářů.

Incident s bleskem byl poslední kapka, která mě přinutila začít zkoumat to, co se děje, ze značně odlišné perspektivy. Z reakcí ostatních jsem chápal, že věci, které se mi děly, měly daleko k běžnosti. Právě naopak – nevěděl jsem o nikom, kdo by zažíval něco byt' jen vzdáleně podobného.

3. Na Univerzitě

Když začal třetí ročník, museli jsme absolvovat laboratorní práce, za použití buďto vysílacího nebo přijímacího vybavení. Studovali jsme v praxi všechny typy elektromagnetického vyzařování –

od světla po dlouhé rádiové vlny. Každé laboratorní cvičení trvalo čtyři hodiny. Každý kdo studoval na univerzitách fyziku to asi dobře zná. Zmiňuji to zde jen z jednoho důvodu. Pokud se z jakéhokoliv důvodu stalo, že se naměřená data byt' i jen mírně odlišovala od teoreticky předpovězených hodnot, učitelé vyžadovali celou práci opakovat znovu, a to i vícekrát, dokud se nedospělo k požadovaným výsledkům. To znamenalo, že práci musela opakovat celá skupina podílející se na měření, zpravidla dva až tři lidé. Tato opakovaná měření musela být provedena ve volném čase, a nesměla kolidovat s pravidelným rozvrhem. Ve zkratce, byla to značná nepříjemnost jak pro nás, tak pro učitele.

Uvádím tato nezáživná fakta z jednoho důvodu: já i ti, se kterými jsem byl ve skupině, jsme to museli dělat velmi často. Bylo to proto, že když jsem se účastnil experimentů, byla naměřená data velmi daleko od žádaného výsledku. Všechna měření jsme prováděli co nejpřesněji. Vždycky jsem dával přednost tomu, dělat vše pozorně; přesně dodržovat podmínky experimentu, ale ... po jejich zpracování jsme nezískali nic ani vzdáleně podobného potřebným výsledkům. Někdy přístroje přestaly pracovat úplně. Než jsem já a mí „spolu-trpitelé“ vstoupili do místnosti, všechna zařízení fungovala jednoduše jak měla, také po našem odchodu fungovala normálně, ale z nějakého důvodu se vždy „zbláznila“, když jsme na nich pracovali my. Toto se stávalo skoro pokaždé a na všech místech, kde jsem se vyskytoval. Přirozeně, spolužáci neměli žádnou zvláštní touhu provádět laboratorní cvičení v mé společnosti.

K „příměří“ došlo přibližně po třech měsících; přístroje se „uklidnily“ a neprojevovaly nad mou přítomností „radost“ tak bouřlivě. Fakt, že přístroje reagovaly na mou přítomnost, byl zjištěn vcelku rychle a nejen na úrovni intuice. Lidé si všimli, že když jsem prošel kolem toho či onoho přístroje vysílajícího nebo přijímajícího elektromagnetické vlnění, tyto se jednoduše „zbláznily“, jestli se něco takového dá říct o přístrojích. Když kolem nich prošel někdo jiný – takováto „radost“ pozorována nebyla. Jako výsledek těchto praktických zkušeností mi všichni začali říkat, v přátelském duchu, ať se se svými bio-poli od jejich přístrojů „držím dál“, jelikož nikdo nechtěl zbytečně opakovat měření. Netaktní rozhodně nebyli. Stále jsem byl vedoucím naší studentské skupiny a kurzu, a nějak se stalo, že mne mnoho studentů a učitelů respektovalo pro mé principy a postoje, které nebyly nikdy jen póza – moje slova byla vždy v souladu se skutky.

A také jsem nebyl fyzicky slabý. Mohl jsem si „pohrát“ s 16-ti kilovými a 32-kilovými činkami, aniž by mi to dělalo nějaké potíže. Jednou nebo druhou cestou, byl jsem „respektován“ za bytí sám sebou. V prvním ročníku se vyskytlo několik pokusů o provokaci. Nalili mi do čaje koňak, v očekávání že si nevšimnu a vypiji ho, nebo mi nabízeli peníze za každé sprosté slovo, které řeknu... ale všichni celkem rychle pochopili, že mé postoje nejsou jen póza a začali mne za to respektovat.

Došlo to k bodu, že když někdo zaklel v mé přítomnosti, aniž si mne všiml, dodatečně se mi za to omluvil. To je příklad, že lidé vždy respektují ty, kdož mají pevné názory a postoje, a nemění je za jakékoliv situace...

Tehdy jsem nerozuměl, co se dělo a co byly mé „bio-pole“. Ale byl jsem přesvědčen čím dál tím více, že se tyto „fenomény“, které jsem zažíval, nedějí každému a že nejsou zdaleka běžné.

* * *

Porozumění skutečnosti o existenci nějakého jevu v důsledku člověka motivuje ke zkoumání tohoto jevu. Přirozeně jsem toto nutkání cítil také. Začal jsem se zajímat o knihy o záhadách a nevysvětlitelných fenoménech, které se lidem děly. V sovětských časech byla taková literatura zakázaná. Bylo téměř nemožné najít cokoli o tématu. Bohužel, těch několik tištěných materiálů, které jsem byl schopen získat, nepřineslo žádné poznatky takového druhu, jaký jsem hledal. Nesly v sobě ještě více nesmyslů, než soudobá věda.

Jednou jsem narazil na materiály o různých okultních disciplínách. Sestřenice mi poslala výtisk o chiromantii. Rozhodl jsem se to vyzkoušet a začal studovat rýhy na dlani a jejich význam, a ihned začal ověřovat přesnost nabytých poznatků v praxi. Problém s „dobrovolníky“ jsem neměl ani v nejmenším, většina lidí se chtěla dozvědět o sobě něco nového.

Mnoho spolužáků a také učitelů poslouchalo se zájmem mé výklady. Byli překvapeni, jak přesně

jsem popsal jejich charakter a život pouze studiem čar jejich dlaní.

Tehdy jsem ještě nevěděl, že linie na dlaních, lépe řečeno výsledný obraz který formují, odráží genetiku a duši člověka. Také jsem si nebyl vědom, že tyto linie jsou jen klíčem, kódem, který otevírá „dveře“ k osudu jedince, možným variantám jeho života, které příroda zakódovala do jeho genetiky, a k realizaci těchto možností skrze realizaci jeho ducha, pomocí genetiky jako nástroje.

Kresba dlaně umožňuje získat informace o osobě a „číst“ jeho minulost, současnost a budoucnost. Jinými slovy, lze se „napojit“ na danou osobu prostřednictvím kresby dlaně. Tato kresba ale sama o sobě nedovoluje čtení nebo skenování informací – toto se děje jen skrze ni, slouží jen jako nástroj. Jak se ukázalo, chiromantie je jen metoda jak vstoupit do „informačního pole“ dané osoby, ale poskytuje prostředky pro získání informací jen v případě, že provádějící osoba vlastní určité vrozené schopnosti. Je to jen jedna z mnoha metoda „vstupu“.

Jestliže osoba tyto vrozené schopnosti nemá, nezáleží na tom, jak dlouho bude studovat texty, nebo jak dlouho bude pozorovat linie dlaně, výsledky jejího snažení budou přinejlepším jen obecnosti, které nereflektují život konkrétní osoby.

O tomto jsem pochopil více detailů až později, ale základní koncept jsem získal vcelku rychle. Poté, co jsem přesně popsal minulost lidí, které jsem nikdy předtím nepotkal, pouze čtením jejich kresby dlaně, někteří spolužáci z fakulty a i jiných fakult mě požádali o kopie mých textů o chiromantii. Překvapilo mě, když vyšlo najevo, že po přečtení stejných materiálů nejsou schopni správně číst z ruky. Někteří mě dokonce obvinili, že jsem si ty důležité informace nechal pro sebe a nezkopíroval je.

Jejich uvažování mi přišlo divné, protože jsem jim předal všechno co jsem měl. Postupně jsem si začal uvědomovat, že to důležité nebyla metoda vstupu, ale osoba, která ho používá. Existuje mnoho metod jak získat vstup do informačního pole jedince: linie dlaně, sedlina kávy, astrologie.

Všechny tyto metody slouží jen k „naladění se“ na určitou osobu, na její informační pole (kterým rozumím pole vytvářené jedincem, který má určitou genetiku která obsahuje jeho ducha/duši s pamětí všech předchozích inkarnací, a s otiskem všech událostí a skutků života jedince, provedené do okamžiku kdy probíhá skenování, a také událostí a akcí, které se teprve mají stát). V principu, tyto metody naladění nejsou potřeba, pokud člověk chápe pravou podstatu mechanismu. Je možné skenovat osobu přímo, bez pomoci těchto „berlíček“.

V počátečních fázích tyto metody dovolují zjednodušit „vstup“, a usnadňují naladění na určitou osobu, ale postupem času začnou brzdit vývoj osoby, která s jejich pomocí provádí čtení. Je to podobné používání dlah poté, co se zlomenina již zahojila.

Takže, uvědomil jsem si nutnost hledání informací, abych porozuměl tomu, co se se mnou děje. Bohužel, většina informací které se mi podařilo získat byla bezcenná. Všechno to bylo ve stylu „běž tam, není známo kam, a najdi to, nikdo neví co“. Ale vroucně jsem si přál, a neviděl žádnou jinou možnost, tak jsem „šel“, bez znalosti toho, kam jdu nebo co hledám. A nejzajímavější věc je, že jsem uspěl...

* * *

Za studií jsem byl v radě studentského klubu Charkovské univerzity. Věnoval jsem mnoho času amatérským uměleckým aktivitám, organizoval různá setkání a studentské aktivity. Toto mi umožňovalo potkávat mnoho lidí, studentů, učitelů a vědeckých pracovníků. Mnoha jsem se ptal, zda vědí o někom, kdo vlastní neobvyklé schopnosti.

Po nějaké době a skrze několik známých jsem uspěl v domluvení schůzky s takovým člověkem. Byl mi sdělen čas a místo. Myslel jsem si, že se jen musím setkat s tímto člověkem s nadpřirozenými schopnostmi, a všechny neurčitosti a nejasnosti zmizí jako mlha rozežnaná vycházejícím sluncem.

Osoba na kterou jsem čekal měla mírné zpoždění, věděl jsem pouze jeho jméno (které pokud se nepletu bylo Vladimír) a neměl nejmenší ponětí kdo to byl, jak vypadal nebo jak byl starý. Přesto, jakmile se objevil, poznal jsem ho na první pohled. Nějakou dobu jsme hovořili. Bohužel se ukázalo, že není schopný dávat přímé odpovědi, ale používal hádanky a náznaky.

Velmi pravděpodobně měl určité obavy, zřejmě si myslíc, že jsem agent KGB. Ať tak nebo onak, z výsledku našeho setkání jsem byl velmi rozčarován.

Přesto, pokusil se na mě použít několik ovlivňovacích metod. Řekl mi, ať se uvolním a věřím mu, což jsem přirozeně neudělal – neměl jsem důvod mu důvěřovat, stejně jako on neměl důvod důvěřovat mně. To je zřejmě důvod, proč se mnou nebyl schopen nic udělat, ačkoliv jsem jeho vliv cítil.

Hovořili jsem téměř dvě hodiny, a dotkli se mnoha témat. „Proklepl si mě“ svými metodami – něco řekl, a sledoval mou reakci. Když jsme se zvedli k odchodu, bylo již pozdě večer. Šli jsme spolu na Charkovské nádraží, kde jsme se rozdělili a šli každý svou cestou. Pravděpodobně mnou byl zklamán ve stejné míře, jako já jím, možná i více, těžko říct jak to bylo, ale já jsem byl zklamán silně. Selhal jsem v úkolu jakkoliv se přiblížit pochopení, co se okolo mne dělo.

Jistě, „pro jedno kvítí slunce nesvíí“, nicméně nemínil jsem nečinně čekat, až se objeví někdo další s paranormálními schopnostmi. Nepodařilo se mi získat informace od osoby, o níž jsem doufal, že bude vědět co a jak. Ačkoliv, je těžké dnes zpětně říct, nakolik tento muž skutečně rozuměl podstatě, a nakolik by ji byl schopný vysvětlit. Nejpravděpodobněji používal své schopnosti bez skutečného porozumění jejich podstatě. Nicméně, jsem mu vděčný že mě přinutil nečekat na „manu z nebes“, ale pokusit se porozumět všemu pomocí vlastního úsilí. Rozhodnutí bylo učiněno, a nehodlal jsem realizaci odkládat na dlouho. Jak jsem zmínil dříve, znal jsem na univerzitě mnoho lidí. Studenti byli vždy zvědaví a vždy připraveni otestovat něco neobvyklého.

Za den nebo dva po setkání jsem se rozhodl zkusit nějaké testy, které zkoušel on na mě, na jiných lidech. Oslovil jsem skupinu studentů které jsem znal, zda by se chtěli účastnit určitého experimentu. První osoba, která zareagovala na nabídku, byla dívka, jejíž jméno si bohužel už nepamatuji. Požádal jsem ji předpažit ruce dlaněmi vzhůru, položil pravou ruku nad její pravou ruku a začal si představovat malou hřejivou kouli na její dlani. Doprovázel jsem slovy: „malá hřejivá koule se ti objevila na dlani. Je hustší a teplejší, tvoje dlaň je k ní přilepena, prsty ji obepínají více a více, atd.“. Všiml jsem si, že dívčiny prsty se zkroutily způsobem, jako by držela v dlani jablko. Překvapen, zeptal jsem se co cítí, řekla že cítí hřejivou kouli, kterou prsty proti její vůli obepnuly, s čímž nemůže nic dělat. Byl jsem ohromen průběhem experimentu stejně jako ona, a pokračoval s ještě větším elánem. Postupně se kolem začal hromadit dav, ale byl jsem do činnosti tak ponořen, že jsem jim nevěnoval žádnou pozornost a pokračoval ve svém „vědeckém“ experimentu.

Představil jsem si, že se koule stává lehčí a lehčí, a táhne její ruku vzhůru. Znovu jsem myšlenky doprovodil slovy a znovu byl překvapen, když dívčina ruka začala putovat vzhůru, výše a výše, jako kdyby ji nějaká neviditelná síla neustále nutila k pohybu. Byla tažena směrem vzhůru s takovou silou, že měla problémy s udržení rovnováhy. Vypadalo to že by stačilo málo, aby se jí chodidla odlepila od podlahy a začala se vznášet. Skutečnost, že mé úsilí mělo výsledky mě nepřekvapila o nic méně než dívku a přihlížející.

Celého mě naplnila nějaká neobvyklá radost a potěšení. Pokračoval jsem v načatém experimentu. Změnil jsem směr pohybu její ruky, a představil si že koule se stává těžší, a táhne jí ruku dolů. Jakmile jsem to udělal, silně vykřikla. Okamžitě jsem zastavil působení a zeptal se, co se stalo a co jí k tomu přimělo.

Dívčina odpověď mě překvapila víc než cokoli co předcházelo. Sdělila, že její dlaň byla jako ve svěráku, který se začal utahovat, a cítila jak jí něco zplošťuje kosti, a proto vykřikla bolestí. Omluvil jsem se jí za nepříjemnosti, které jsem nevědomky způsobil a začal rozjímat o tom, co se stalo. Jediným vysvětlením mohlo být, že jsem vytvořil dvě síly – jedna táhla její ruku nahoru, zatímco druhá dolů. Dlaň se octla mezi dvěma „elementy“ a tyto síly ji začaly drtit.

* * *

Stal jsem se nečekaně svědkem manifestace síly myšlenky, která se ukázala být velmi reálná. Někdo by mohl namítnout, že se jednalo jednoduše o případ hypnózy. Ale prvně a především, co je to hypnóza? Moderní věda pouze uznává její existenci bez porozumění její povaze. Své chápání

hypnózy vysvětlím později, nyní se vrátím k experimentům.

Vliv, který jsem aplikoval ve prvním experimentu, byl kombinací verbálního a přímého působení. Slova pomohla osobě dostat se rychle do nutného stavu, naladit se na událost. Byla jen pomocným prostředkem, nikoliv hlavním. Toto lze ilustrovat následovně: vůbec jsem neřekl nahlas, že by koule v dívčině dlani měla začít stahovat ruku dolů. Jen jsem pohyboval rukou dolů, zatímco její ruka se pohybovala vzhůru. Navíc jsem nevyslovil, že by se její ruka nacházela ve svěráku, který ji začal mačkat. To co se odehrálo bylo překvapení pro nás oba, pro mě dokonce větší než pro ni.

Tento výsledek je jednoduše nemožný docílit hypnózou. V experimentu se stalo následující: vytvořil jsem nový vliv, který nutil ruku k pohybu směrem dolů, bez předchozího zrušení vlivu, který ji nutil k pohybu vzhůru. Jako výsledek se její dlaň ocitla „mezi dvěma ohni“.

Bylo to pro mě vcelku překvapení, že síla myšlenky může mít takový reálný, materiální vliv. Ačkoliv jsem chápal, že takovéto předvedení „síly“ byl nejefektivnější a nejsnáze pochopitelný důkaz pro ostatní, osobně jsem považoval takový postup za nepřijatelný.

Bohužel, porozumění účinku, která se vyvinulo v naší civilizace, je velice primitivní. Pokud se lidská bytost svíjí bolestí, znamená to, že on nebo ona cítí účinek „síly“. Jestliže necítí nic podobného druhu, žádná manifestace síly není. Je to opravdu tak, že lidská bytost cítí satisfakci, jen pokud je to, co se jí děje, doprovázeno bolestí nebo nepříjemnými pocity?

Je opravdu tak důležité cítit bolest jako „důkaz“ existence vlivu, namísto uvědomění, že reálné, skutečné problémy, potvrzené skutečnými přístroji, po aplikaci vlivu mizí beze stopy, i když osoba během toho necítí žádné nepříjemné pocity? K tomuto v určitém ohledu filozofickému problému se vrátím ještě později, nyní budu pokračovat popisem tehdejších událostí.

* * *

Jakmile jsem si uvědomil, že síla myšlenky je reálná a může lidem způsobit újmu, začal jsem s jejím užitím nakládat velice opatrně, abych vyloučil jakékoliv negativní postranní efekty. Než budu pokračovat, rád bych věnoval pár řádek jedné další (nikoliv však poslední) „náhodě“ mého života.

Nějak se stalo, že se první osoba, na kterou jsem se pokusil aplikovat působení, ukázala být velmi vnímavá. Kdo ví, jaký směr by můj život nabral, kdyby tato dívka na mé působení nijak nereagovala? Nevím, zda bych vyzkoušel něco podobného na někom jiném, či ne. A kdyby ano, doufal bych, že druhá, třetí, čtvrtá osoba se ukáže citlivá na mé působení? Nejspíše ne. Ale, neočekávaně pro mě, věci se vyvinuly tak, že se moje první zkušenost ukázala být nanejvýš úspěšná, a inspirovala mě k novým „výkonům“ ve jménu hledání Pravdy...

Po této neočekávaně úspěšné zkušenosti jsem oslovil mnoho známých s nabídkou na účast v mých experimentech. Téměř každý souhlasil; byli nedočkaví účastnit se něčeho neobvyklého. Někteří měli na mé působení silnou reakci, někteří průměrnou, někteří téměř žádnou. Ze všeho nejvíc můj zájem směřoval k těm, kteří měli významnou reakci. Byli mezi nimi dívky i kluci, ačkoliv dívek vnímavých na působení byla převaha. Brzy jsem měl mnoho dobrovolných pomocníků, protože o mé experimenty byl zájem.

Prováděl jsem nejrůznější experimenty: s koulí v dlani, chodidlem „přilepeným“ k podlaze, znehybněnými končetinami, takže se člověk nemohl hýbat, ani jimi pohnout. Vytvářel jsem bariéry, které pro účastníky byly jako kamenné zdi. Ovlivňoval jsem je na dálku a nakláněl do všech směrů. Stupeň náklonu jejich těl od svislé osy překračoval limit, který by byl z fyzikálního hlediska možný.

Zkoušel jsem působení na jednotlivce, i na celou skupinu najednou. To bylo také naprosto úspěšné; získal jsem nové dovednosti a objevil nové metody působení. Ukázalo se, že je možné uvést osobu do stavu transu jak s použitím slov, tak i bez nich, pouze přímým působením. Bylo možné posílat působení skrze ruce, nebo jen mentálně. Mohl jsem přivést osobu do stavu transu s pomocí hypnózy, a přivést ji zpět k plnému vědomí jen s pomocí myšlenky, nebo s pomocí ruky, působící na určité oblasti v mozku. Dělal jsem toto vše v nejbližší blízkosti osoby, i na vzdálenost deseti metrů – maximální vzdálenost, jakou univerzitní koridory dovolovaly. Objevil jsem důležitý fakt – existovalo několik metod, jak přivést osobu do stavu transu, ale stav sám byl jeden a tentýž.

Různé metody přivádění do transu byly různé klíče, které otvíraly jedny a tytéž dveře. Důležité bylo, že „dveře“ bylo možné otevřít, a klíč nebyl primární důležitosti. I nejjednodušší hypnóza je provázena vlivem jedné osoby na druhou osobu, a tento vliv není jen verbální.

Aby slova měla určitý účinek, člověk je musí tímto účinkem naplnit. Poté se obvyčejné zvukové vibrace mění na „magická“ slova. Jejich „magie“ vykazuje působení na ty, kteří významu slov rozumí, i na ty, kteří ne. Magie není ve slově, ale v osobě, která je pronáší. Slovo proneseno v jednom stavu nemá žádný účinek, zatímco to stejné slovo pronesené v určitém kvalitativním stavu začne „najednou“ vykazovat překvapivý vliv na lidské bytosti, zvířata, rostliny a dokonce neživou hmotu. Toto bez pochyb dokazuje, že „magie“ není ve slově, ale v osobě. Ale zdaleka ne každý je schopen dát slovům „magické“ vlastnosti.

Tedy, díky její výsosti, paní Náhodě, a zároveň díky přirozenému běhu událostí, uspěl jsem v objevení nového, překvapivého světa lidských schopností, který jsem začal aktivně zkoumat během svých univerzitních let.

Na svůj další objev jsem přišel také „náhodou“. Jeden z účastníků experimentů se mě zeptal, zda dokáží určit, zda trpí nějakým onemocněním či ne. „Jak bych to mohl vědět?“ - zněla má odpověď.

Nevěděl jsem proč, ale tento kolega si z nějakého důvodu velmi přál znát mé stanovisko ohledně jeho zdravotního stavu. „Pokus se“ - řekl - „za to nic nedáš!“. Pomyslel jsem si, nakonec proč ne. To se snadněji řekne než udělá. Znal jsem však docela dobře anatomii a fyziologii lidského těla, a rozhodl se zkusit to. Nikdy jsem nicméně nebyl svědkem podobné činnosti, a tak se to rozhodl zkusit po svém. Začal jsem „jednoduše“ pohybovat rukou kolem jeho těla, mentálně se ladíc na vnitřní orgány.

K mému překvapení jsem zjistil, že když si představím daný orgán, začnu ho ve své ruce cítit. Mohl jsem se ho „dotknout“, proniknout do něj, a podobně. Ale zároveň jsem si nebyl jistý, zda se nejedná jen o mou představivost. O co se jednalo – informace o stavu orgánu, nebo výplod fantazie – jsem mohl zjistit jedině praktickým testem.

Z mého pohledu, kolega se těšil velmi dobrému zdraví. Jediná věc, která se mi zdála divná, byly jeho játra. Pořád jsem nemohl přijít na to, co je s nimi špatně. Měl jsem celkem dobrý přehled o různých nemocech jater a znal fyziologické a morfologické změny, které je doprovázely, ale nerozeznával jsem nic povědomého.

Na moment jsem znejistěl. Na jednu stranu, neprohlašoval jsem, že to dokážu, takže by se téměř nic nestalo, pokud bych nic neřekl. Na druhou stranu, nechtěl jsem se také mýlit. Ve výsledku, nějakou odpověď jsem dát musel. Přejíc si abych se nemýlil, řekl jsem, že jeho problém s játry spočívá v tom, že neprodukuje enzym potřebný ke štěpení alkoholu. Nejprve byl v rozpacích, a díky tomu jsem si začal myslet, že jsem se „utnul“, když najednou prohlásil: „Víš, máš pravdu. Kdykoliv si dám byt' jen jednu sklenici piva, ztratím vědomí a dostanu se do stavu blízkému kómatu“.

Stál jsem jako opařený – zkoušel jsem to prvně v životě a trefil se naprosto přesně. Jistě, bylo nemožné k tomu výsledku dojít bez detailní znalosti anatomie a fyziologie, ale tyto znalosti jsem měl a povedlo se mi vše zhodnotit správně. Byl jsem stále v šoku, když mě následně vyzval: „Skus mě vyléčit, prosím!“. Na mou reakci, že nevím jak bych to udělal, jednoduše řekl - „zkus“. Zkusil jsem to tedy..... a uspěl!

* * *

Zvěsti, že jsem pomocí svých „bio-polí“ schopen léčit, se po škole rychle rozšířily. Mnoho známých mě začalo žádat o diagnózy a léčení. Ničil jsem ledvinové kameny, odstraňoval žaludeční a dvanácterníkové vředy, křečové žíly a podobně. Jedním z mých prvních úspěchů bylo také vyléčení rakoviny.

Jednoho dne jsem byl v pracovně děkana a uviděl tam ženu na pokraji slz, která pracovala v úřadu rektora. Později mi sekretářka vysvětlila, že tato žena byla zoufalá. Její manžel šel na operaci, kde mu doktoři otevřeli hrudník, opět ho zašili a ničeho se nedotkli. Měl rakovinu velikosti míče, která „seděla“ na jeho aortě. Odstranit nádor z tohoto místa bylo nemožné, protože by se musela

odstranit zároveň část aorty. Chirurg který prováděl operaci sdělil, že se nedá nic dělat, a její manžel dokonce ani nezemře na rakovinu, ale kvůli omezení průtoku krve v důsledku tlaku nádoru, což vyústí v odumírání a gangrénu dolních částí těla.

Když jsem to vyslechl, setkal sem se s touto ženou a navrhl jí zkusit mou metodu, protože v každém případě, doktoři nemohli nabídnout nic kromě čekání až její manžel zemře. Souhlasila, ale požádala mě, ať se jejímu muži o ničem nezmiňuji, protože o své rakovině nevěděl.

Podle domluvy jsem řekl, že odstraním tekutinu, která se mu nahromadila v plicích v oblasti srdeční dutiny, a která byla důvodem jeho potíží s dýcháním.

Pod touto záminkou jsem pracoval na jeho nádoru. Ve skutečnosti, tento stav byl ideální, protože eliminoval možný vliv sugesce nebo auto-sugesce v procesu léčby. Kdyby si tento muž něco vsugeroval, byla by to jen myšlenka, že tekutina, která tam nikdy nebyla, musí zmizet z jeho plic. Takto se situace ukázala jako transparentní experiment léčení rakoviny.

Pacient měl velmi dobrou reakci na mé působení, uspěl jsem v nalezení správné strategie pro zničení rakovinného nádoru, a ... za čtyři měsíce testy ukázaly, že nádor kompletně beze stopy zmizel. Na své padesáté narozeniny, v červnu 1983, chirurg který tehdy prováděl operaci řekl, že by tomu co se stalo nikdy nevěřil, pokud by nádor „sedící“ na aortě neviděl na vlastní oči.

* * *

V červnu 1983 jsem složil všechny zkoušky čtvrtého ročníku, přesněji řečeno, téměř všechny, protože všichni studenti museli jít na letní vojenské cvičení složit přísahu, poté se vrátit zpět, a složit poslední zkoušku – na vojenské katedře. To samozřejmě celkem pokazilo prázdniny. Vojenské tábory se nacházely na březích Černého moře, nedaleko města Iličevsk, které „vyrostlo“ poblíž obchodního přístavu Oděsa.

Moře jsem viděl prvně v životě a udělalo na mě silný dojem, ale během celého měsíce vojenské služby jsem měl možnost jít si zaplavat jen jednou nebo dvakrát. A bylo úžasné teplo! Mám neobvykle bílou kůži a deset nebo patnáct minut na slunci pro mě bylo dost na spálení do puchýřů, kdy jsem pak po několik dalších dní připomínal vařeného humra. Tato vyhlídka mne příliš nelákala a tak jsem si, abych předešel spálení, po koupání v moři ihned oblékal šaty.

Ke světlosti kůže se váže jedna vtipná příhoda. Když jsem absolvoval lékařskou prohlídku pro účast v konstrukční skupině, doktor si všiml barvy mé kůže a začal se mi upřeně dívat do očí. Když jsem se jej zeptal na důvod, oznámil překvapeně: „Myslel jsem že jste albín, protože jenom albíni mohou mít takto bílou kůži, a tak jsem kontroloval vaše zorničky, abych se ujistil.“ Pravděpodobně si myslel, že jsem si barvil vlasy, řasy a obočí, ale barva duhovky se mění poměrně těžko. Od narození mám oči hnědé se zeleným nádechem.

Odstín mé kůže mi v dětství přinášel mnoho nepříjemných situací. Ve vodě jsem na rozdíl od ostatních nevnímал spálení. Takto, když jsem byl chlapec, často jsem se spálil do té míry, že se má záda proměnila v jeden velký puchýř. Byly situace, kdy se mi na ně přilepila košile tak, že jsem musel někoho požádat, ať ji odlepí. Ten pocit měl velmi daleko k příjemnosti, musím říct. Tedy, rozpálené Černé moře nebylo nic extra pro mě.

Během vojenských cvičení nebyl na žádné experimenty čas. Po návratu jsem absolvoval poslední zkoušku z vojenských předmětů; dostal jsem za ni „výborný“, stejně jako za zbytek letních zkoušek čtvrtého ročníku, a odjel na dobu, která z prázdnin zbyla, domů.

V pátém ročníku mělo studium mírné tempo. Většina času byla plánována na psaní diplomových prací. Jinými slovy měl jsem spoustu volného času, který jsem využil nejen na psaní práce na téma vyzářování elektronů na rozhraní vakuum-médium, ale také jsem pokračoval ve výzkumu schopností člověka.

Pokračoval jsem v odkrývání naprosto neznámého světa, naprostých tajemství a nejen pro mne. Vymýšlel jsem nové a nové experimenty, majíc k dispozici mnoho dobrovolníků, kteří si přáli účastnit se něčeho zajímavého. Mimoto, mnoho pokusů bylo doprovázeno vlnami smíchu. Bylo nemožné udržet vážnou tvář a zároveň sledovat, jak urostlý hoch nemůže zvednout nohu z podlahy, ať se snaží sebevíc.

Sledovat jeho reakce bylo velmi zábavné, když, naprosto překvapen, najednou nemohl zvednout nohu, která ho ještě před okamžikem bez problémů poslouchala. Museli byste to vidět na vlastní oči, abyste pochopili výbuchy smíchu náhodného a ne tak náhodného publika, sledujícího pokus. Navíc, samotné „oběti“ se také notně nasmály.

Zjistil jsem že na určitou vzdálenost bylo možné osobu „chytit“ a, například, potáhnout ji; pokud to člověk udělal neopatrně, hrozilo že ovlivňovaná osoba upadne, nebo se odrazí jako míč od zdi v daném směru, pokud se to provedlo příliš prudce. Přirozeně jsem k takto kritickým momentům nezacházel, můj úkol nebyl zkoumat možnosti útoku na dálku, ale studovat možnosti působení na osobu nebo více osob najednou.

Studoval jsem metody hypnózy, kdy byla osoba ponořena do hypnotického spánku verbálním nebo jen mentálním působením, nebo vlivem mé energie na určitá centra v mozku, která jsem sám objevil. Naučil jsem se osobu přivést do stavu transu bez vyvolání hypnotického spánku, kdy si plně zachovávala svou individualitu a schopnost myslet a adekvátně reagovat, kromě věcí, které jí byly verbálně nebo mentálně podsunuty mým působením. Neměl jsem povědomí, zda se podobnými jevy zabýval i někdo jiný, a jestli případně dospěl ke stejným závěrům. Popravdě, nemělo to pro mě velkou důležitost, chtěl jsem jednoduše porozumět povaze věcí.

Je zcela možné že jsem „znovuvynalezl kolo“, nebo je také možné že jsem náhodou objevil něco nového. Nebylo to pro mě důležité; nejdůležitější věc byla porozumění, pochopit a proniknout podstatou věcí okolo mne. Podobným způsobem se můj zájem projevoval ohledně uzdravování lidí. Snažil jsem se porozumět co doopravdy je živá buňka, živý organismus; jak funguje, proč existují nemoci, jak k nim dochází, a jak lze poškozené orgány a tkáně uvést opět do zdravého stavu.

Výsledkem bylo že jsem byl schopen dost často lidem s jejich zdravotními problémy pomoci. Na mé léčebné působení lidé reagovali různě. U některých se výsledky projevíly hned, u jiných za den, a u některých za týden. Rychlost změny byla také různá, stejně jako rychlost procesu obnovy. Všechno toto se dělo nezávisle na tom, zda osoba v mé působení věřila či nikoliv. Byli případy, kdy to fanaticky věřícímu člověku pomohlo jen málo, a také byli případy, kdy u zarytého skeptika všechny problémy „zmizely“ beze stopy.

Změny v lidském organismu byly velice neobvyklé. Například, jedna osoba trpěla dlouhodobými chronickými žaludečními a dvanácterníkovými vředy... po působení zmizely, a zmizely také všechny jizvy po starých vředech, společně s „novými“. Po mém snažení nebyli lékaři schopni najít jakoukoliv stopu nebo symptom nemoci, jejíž vývoj někdy pozorovali i po mnoho let. Atrofované orgány se stávaly naprosto zdravými, například mizely kaverny na plicích pacientů s tuberkulózou a podobně.

Je zajímavé, že vápenné formace v plicích nebyly součástí živého organismu; objevovaly se na místě mrtvé plicní tkáně. Po mém působení mrtvá hmota v plicích zmizela, a plicní tkáň, odumřelá roky, se znovuobjevila na místech kde ji příroda plánovala. Mrtvá tkáň zmizela, místo ní se objevila zdravá, a nikdo by neměl nejmenší podezření, že plíce dané osoby trpěly jakoukoliv poruchou, nemluvě o tuberkulóze....

* * *

Některé události jsem pochopil až mnohem později. Například, mezi mými známými byl jeden zatvrzelý skeptik, který se pokoušel dokázat, že se mýlím. Jednoho dne jsem byl požádán k účasti na experimentu, který byl určen k dokázání „nepodloženosti“ mé pozice.

Byl jsem vyzván, ať diagnostikuji zdravotní stav jednoho spolužáka, Uri Karpenka. Stál přede mnou. Měl jsem pásku přes oči a začal skenovat jeho organismus. Činnost byla doprovázena popisem zjištění. Cítil jsem jeho orgány a jeho přítomnost přede mnou. Když jsem skončil, sundal jsem si pásku z očí a on nebyl na místě, kde stál předtím. To mě překvapilo, protože jsem jeho přítomnost cítil velice jasně během celého průběhu skenování, zatímco on už se tam fyzicky nenacházel. Takto se pokusili dokázat mylnost mých experimentů, ale z nějakého důvodu nikdo nevěnoval pozornost faktu, že jsem byl schopen velmi přesně popsat všechny jeho zdravotní problémy. Soustředili se jen na fakt, že opustil své místo po začátku skenování, a já jsem

pokračoval v popisu jeho zdravotního stavu.

Tehdy jsem nevěděl o Kirlianově fotografii a nechápal, že osoba, stejně jako každý živý tvor, zanechává svůj otisk na místě, kde se nacházela byt' jen vteřinu. Čím delší je na daném místě doba pobytu bez pohybu, tím přesnější je zachovaný otisk. Když se pak člověku povede naladit na místo, kde se osoba nacházela, je možno o něm „číst“ jakékoliv informace, a nejen o jeho zdravotním stavu...

Později jsem porozuměl a v praxi dokázal, že je možné získat jakékoliv informace o osobě z jeho fotky, hlasu, obrazu, a nejen když je člověk vidí nebo slyší vlastními smysly, ale také když je vidí nebo slyší někdo jiný, a myslí na danou osobu. Vždy jsem se ale držel etické stránky věci. Považuji za přípustné provádět tento druh čtení jen jako vzácnou výjimku a pokud mne o to předmětná osoba požádá. Jedinou další výjimku bych celkem pochopitelně udělal v případě ohrožení mého života, života mých blízkých nebo života jakékoliv jiné osoby. Ve všech ostatních případech má člověk právo na neporušitelnost svého soukromí...

* * *

Postupem doby jsem během experimentů narazil na přítomnost telepatického přenosu informací a dokonce na možnost telepatické kontroly jedince. Ortodoxní věda existenci telepatie kompletně popírá. Z mých zkušeností jsem si byl jist že telepatie je reálný jev.

Chápal jsem skepticismus soudobé vědy. Velmi často nebyli schopni lidé, kteří studovali paranormální fenomény, nabídnout kromě svého nadšení pro věc nic dalšího. Velmi často to byli psychologové nebo psychiatři, kteří paranormální jevy buďto osobně zažili, nebo byli jejich svědky. Nicméně, zůstali slepými kteří se pohybovali vpřed s pomocí hole.

Pro experimenty s telepatii navrhli určité testy s kartami, které byly založeny na statistice a teorii pravděpodobnosti, ale které z vědeckého pohledu nebyly stoprocentně věrohodné. Mimoto, když skeptikové viděli nějaké pozitivní výsledky, které překračovali limity pouhé náhody, byli vždy schopni najít nějaké „vysvětlení“ těchto faktů. Že se mýlili pro ně nebylo žádné důležitosti, důležité bylo, že nešlo vyvrátit jejich nesmyslné argumenty.

Proto jsem se rozhodl provést nějaké nevyvratitelné experimenty, kterými bych dokázal existenci telepatie, sám. Zvolil jsem cestu uvedení osoby do hlubokého hypnotického spánku, kdy nereagovala na nic, jen na můj hlas. Obvykle, poté co jsem osobu uvedl do tohoto stavu, stál jsem za ní deset až patnáct metrů daleko, a bez jakéhokoliv pohybu, bez vyřčení jediného slova, jsem ji mentálně nařídil vstát a jít kupředu, vyhýbajíc se překážkám v cestě. Můj zrak se stal zrakem osoby, nacházející se v hlubokém hypnotickém transu.

Signály mého mozku kontrolovaly pohyb těla jiného člověka; nejprve bylo moje řízení těžkopádné – tělo se pohybovalo trhavě a ne vždy podle pokynů. Postupem času jsem se kontrole naučil velice dobře. Pocit to byl podobný, jako když se učíte řídit auto. Je nezbytné zvyknout si na citlivost brzdy, spojky a plynu, aby se auto pohybovalo plynule. To stejné platí o řízení těla jiné osoby – je nezbytné zvolit správné signály. Když jsem v tomto úkolu uspěl, mohl jsem „vést“ osobu na dálku podle mapy nakreslené na kus papíru.

Měl jsem provést dívku mezi náhodně umístěnými židlemi, přivést a posadit ji ke klavíru, otevřít klavír a zahrát nějakou melodii. Povedlo se mi vše. Dívka ve stavu transu prošla mezi židlemi, usadila se na stoličku a začala hrát... Je zajímavé že před tímto testem a ani po něm neuměla hrát na klavír (tak dobře jako já). Zahrála melodii, připomínající klasickou hudbu, do jisté míry Beethovena, neznámou několika přítomným profesionálním hudebníkům.

Po probuzení z hypnotického transu si tato dívka nepamatovala naprosto nic z akcí, které prováděla. Pamatovala si jen že zavřela a otevřela oči. Tento test byl proveden dvakrát nebo třikrát, se stejnými výsledky, a velmi rychle došlo k tomu, že jsem již v dalších experimentech nemusel věnovat čas na učení se ovládnání těla jiné osoby.

Od začátku prozkoumávání mých schopností a jejich rozvoje jsem se vždy snažil dokázat skeptikům, že působení jedné osoby na druhou existuje a je reálné. Tehdy se mi zdálo, že skeptická osoba je jednoduše v omylu a je jen třeba otevřít jí oči, takže bude moci spatřit neuvěřitelně

zajímavý svět, který skrýval početné odpovědi na otázky tajemství přírody. Téměř vždy jsem v tomto uspěl. Skeptik byl přinucen akceptovat fakta a nezměnilo to vůbec nic. Mnoho lidí mi řeklo: „Když to dokážeš mně osobně, potom ti budu věřit!“ Svá tvrzení jsem dokázal. Ale výsledek byl nulový, nic se nezměnilo, tito lidé pokračovali ve kázání mylných konceptů, i když se měli možnost na vlastní oči přesvědčit, že se mýlí...

Bylo pro mne obtížné pochopit, proč se lidé, kteří sami sebe nazývají vědci, nezajímají o nalezení pravdy. Přišlo mi to podivné. Zpočátku jsem vynaložil mnoho sil a času dokázat těmto lidem že se nemýlím, ale poté jsem pochopil, že mnoho z nich nemělo zájem dozvědět se pravdu. Bylo to pro ně dokonce nebezpečné, protože uznáním pravdy mohli ztratit svá vyhrátá místa, „vědecké“ reputace a podobně.

Často když jsem těmto lidem něco dokázal, jednoduše zmizeli z mého horizontu, popírajíc, že se se mnou vůbec kdy setkali. Byl jsem takovýmto druhem nepoctivosti rozladěn, ale nic více. Můj cíl nebyl získávat akademické tituly, ale mít znalost o skutečné povaze věcí. Byl jsem si perfektně vědom faktu, že stojím proti téměř celé vědecké komunitě, protože mé výsledky a koncepty o povaze věcí byly v rozporu s převažujícími vědeckými koncepty. Ale to mě neznepokojovalo – od dětství jsem byl tvrdohlavý a výrok „je to takto, protože je to takto“ nemohl změnit mé přesvědčení, ať jej pronesl doktor věd nebo akademik.

* * *

Ve druhém ročníku na univerzitě jsem byl svědkem ignorance některých „vědců“. Bylo to takto – když jsem byl malý kluk, vynalézal jsem různá zařízení a mechanismy. Po dokončení prvního ročníku jsem rozjímal o problému divergence laserového paprsku. Během letních prázdnin se mi ho podařilo vyřešit – namísto boje s nežádoucími postranními efekty, které divergenci způsobovaly, jsem se rozhodl je posílit, přivést je k maximum a kontrolovat je. Tento přístup mi dovolil problém vyřešit – divergence paprsku zmizela. Vyrobil jsem nějaké nákresy mé laserové jednotky a jiných věcí a měl je s sebou při návratu do školy. Chtěl jsem vyjasnit některé detaily a nebyl specialistou na lasery.

Jednoho dne jsem sebral odvalu a vešel do kanceláře děkana. Dostal jsem možnost s ním mluvit, a požádal ho, zda by nepozval někoho z katedry kvantové radiofyziky. Vyhověl mi, pravděpodobně proto, aby se mne pokud možno co nejrychleji zbavil. Pozval jednoho ze zaměstnanců katedry se kterým jsem konzultoval své myšlenky a ukázal mu své nákresy. Poslouchal mě nějakých deset minut a prohlásil: „Nevím kde je chyba, ale toto je všechno špatně. Je to celé metafyzika“. „Něco je tam špatně“ bylo vše, co byl vedoucí specialista na lasery schopen říct?! Pokud je něco špatně, mělo by následovat vysvětlení, co je špatně a proč. Dokonce se mi zdálo, že ten člověk vůbec ničemu neporozuměl. Byl jsem zklamán, ale ne na dlouho. Zkontroloval jsem znovu všechny výpočty, porovnal je s fyzikálními koncepty a nenašel žádnou chybu.

Znovu jsem sebral odvalu a v pauze mezi hodinami jsem navštívil profesora Tretjakova. V několika minutách jsem mu vysvětlil své myšlenky, načež prohlásil: „Gratuluji mladý muži, objevil jste nelineární optiku. Ale bohužel pro vás, byla nedávno objevena Japonci.“ „Metafyzika“ se ukázala být objevem nelineární optiky. Skutečnost, že na to někdo jiný přišel již dříve, pro mne nebyla velkého významu. Důležitá byla správnost mého konceptu a fakt, že neobsahoval žádné principiální chyby. Mimoto, nelineární optika nebyla základem mé myšlenky, ale jen pomocným elementem. Profesor Tretjakov v okolním shonu jednoduše v mém mumlání zaregistroval něco povědomého. Když jsme byli později rozdělováni na jednotlivé katedry, dostal jsem se na katedru teoretické radiofyziky, kterou vedl. Chtěl bych říct pár dobrých slov o tomto muži. V mých očích byl skutečným vědcem.

Bohužel jsem k setkání s ním moc příležitostí nedostal. Byl velmi zaměstnaný a vedl semestrální a diplomové práce mnoha studentů. Rozmlouvali jsme několikrát, i na téma mého vlastního výzkumu lidských schopností. Byl otevřen novým myšlenkám a nezastával skeptický postoj. Jednou, když jsme probírali záležitosti fyziky řekl něco, co si pamatuji do dnešních dnů: „Nikdy nezůstávej v „kolejích“ jedné nebo druhé teorie. Jejich tvůrci nebyli hloupí a vyždímalí ze svých

myšlenek vše. Jestliže nechceš „paběrkovat“ na jejich myšlenkách, dívej se na ně vždy „zvenku“, a nikoliv „zevnitř“. Jedině tehdy budeš moci vidět jejich opomenutí, a možná se dostat dále než oni.“ Tato slova se mi vryla do paměti navždy, naprosto rezonovala s mými vlastními koncepty a podvědomě jsem se jimi vždy řídil, dokonce i když jsem si to vůbec neuvědomoval...

* * *

Měl jsem za sebou již dva roky studia, téměř všechny zkoušky složil na výbornou, ale klasická věda selhávala v poskytování odpovědí na ty mé otázky, které se objevily již na základní škole. Ve třetím ročníku jsem začal s hledáním pravdy na vlastní pěst, a ve čtvrtém a pátém jsem již nabyl přesvědčení o správnosti zvolené cesty. Během tří let jsem uspěl v nalezení odpovědí na otázky, které mi nedávaly spát od dětství. Neměl jsem ještě kompletní „obrázek“, ale cítil jsem, že jsem zvolil správnou cestu. Pokračoval jsem v hledání pravdy skrze snahu o porozumění podstatě vlastních schopností.

Občas jsem se účastnil „slepých“ experimentů. V jednom takovém případě mne požádali, ať určím objekty, které se nacházejí v místnosti. Začal jsem skenovat pomocí ruky a cítil nějakou energii. Cítil jsem zlomy, gradienty a podobně. Následně jsem se dozvěděl, že jsem vcelku přesně definoval siločáry magnetického pole magnetu, umístěného pod pohovku. Takto jsem nečekaně zjistil, že mohu cítit magnetická pole, a následně, také elektromagnetická a elektrická pole. Doposud se mělo za to že člověk je cítit nemůže, nemluvě o určení siločar. Další a další dílky zapadaly do mozaiky, ale ještě jsem „neprozřel“ kompletně.

Mezitím přišel čas prezentovat diplomovou práci a abych se jí mohl plně věnovat, přerušil jsem na čas své hledání. Práce byla z hlavní části založena na formulích matematické fyziky. V těchto matematických intelektuálních hrách jsem necítil žádný dotek pravdy, ale udělal jsem vše, co bylo v rámci práce požadováno. V pátém ročníku jsem byl požádán, ať napíši diplomovou práci i na téma ekonomie. Učitelé ekonomické fakulty zřejmě zahlédli jiskru v mých diskusích o ekonomice. Když jsem zjistil, že bych za tímto účelem musel složit několik zkoušek z předmětů, které nebyly na programu fyzikální fakulty, rozhodl jsem se nabídku odmítnout. Byl jsem jednoduše příliš líný trávit čas navíc přípravou na dodatečné zkoušky. Za pět let jsme museli složit zhruba padesát zkoušek, a přibližně stejné množství testů. Občas lituji, že jsem tuto nabídku odmítl a nezískal diplom z ekonomie.

Tak či onak, připravil jsem diplomovou práci a složil zkoušky z Vědeckého komunismu (*@ Vědecký komunismus byl jednou ze tří hlavních částí marxismu-leninismu, který byl v SSSR vyučován na všech vyšších vzdělávacích institucích, kde byl podmínkou pro jakékoliv postgraduální studium. Sestával se Typical courses of study included the following topics, among others: origins and development of the communist theory, theory of socialist revolution, International Communist movement, dictatorship of the proletariat, transformation of Socialism into Communism, socialist democracy, communist interpersonal relations and upbringing, criticisms of the*

anti-Communism.) se známkou „výborný“. Z diplomové práce jsem dostal horší známku, i když se nemyslím, že byla horší než práce jiných studentů. Nebylo přirozeně možné, aby katedra udělila nejvyšší známku všem a mimoto, kancelář děkana mě neměla příliš v lásce. Byl jsem pro ně kvůli svým puntičkářským otázkám soustavný „bolehlav“. Věděli také o mých vlastních experimentech, protože jsem se s nimi nijak netajil a šuškala si o nich celá univerzita.

Mimochodem, o mých experimentech - chtěl bych zmínit určité fenomény, na které jsem narazil během univerzitních studií...

Jak jsem již zmínil, během prvního roku jsem díky tomu, že jsem byl z jiného města, bydlel na kolejkách. Protože mi život na koleji nevyhovoval, v dalším roce jsem se rozhodl pronajmout si byt. Ačkoliv se mi povedlo udržovat určitý pořádek – zhasínat se muselo nejpozději přesně ve 23.00, neměl jsem nicméně autoritu (či právo) požadovat, aby všichni byli během noci zticha (na pokoji jsme byli tři).

Jedna stará paní mi pronajmula pokoj. Měla problémy s nohama, které byly pokryty vředy kvůli nedostatečné krevní cirkulaci. Tyto vředy jí způsobovaly mnoho problémů a byly poměrně bolestivé. Lidé mají často ve zvyku hovořit o svých nemocech, zvláště pokud je neustálá bolest upomíná na jejich existenci. Nicméně, nebyl jsem připraven tyto „litanie“ poslouchat donekonečna. Proto, poté co jsem asi popadesáté vyslechl tento pozoruhodný a „velmi naučný“ příběh, byl jsem tímto problémem (globálních proporcí) tak „motivován“, že jsem se rozhodl něco s tím udělat. Když jsem byl kluk, matka často ošetřovala má „hrdinská zranění“, jak je nazývala, salicylovo-zinkovou masťou, a ty se pak uzdravovala ohromnou rychlostí.

Tedy, za účelem vyřešení obrovského problému, vzpomněl jsem si na tuto zázračnou masť a doporučil bytné, že by jí měla zkusit. Stará paní nevěřila, že by to mohlo mít nějaký zázračný účinek, zvláště když věděla že lahvička stála jen pět kopějek. Řekla mi, že vyzkoušela všechny masti které jí předepsal doktor, a žádná z nich nebyla schopna pomoci ačkoliv mnoho z nich stálo tři až pět rublů.

Na jedné straně jsem si přál jí pomoci, a na druhé straně se také zbavit oněch „poučných“ vyprávění. Proto jsem navrhl, že by to přesto měla zkusit, protože se tím stejně nemůže nic pokazit. Snadno řečeno, hůře uděláno. Musel jsem zajít do lékárny osobně a tuto „zázračnou“ masť koupit. Po krátké době používání, všechny vředy se jí k mé velké radosti úplně zahojily, a také se jí zlepšila pohyblivost nohou. Dokonce začala sama nakupovat, což mi naprosto vyhovovalo. Po této události jsem začal masť doporučovat všem jako zázračnou, ale z nějakého důvodu se u ostatních „zázračné“ výsledky nedostavovaly. Nějakou dobu jsem nemohl pochopit proč. Teprve po několika letech svého „metafyzického“ výzkumu mi začalo být jasné, že „háček“ byl ve mně, nikoliv v masť.

Podvědomá touha, aby se vředy staré paní vyléčily, stačila na nabití lahvičky s masťou mou energií obsahující léčebný program. Jen díky své nevědomosti jsem tento efekt připísal účinkům masti, namísto sobě. Tato chyba byla způsobená také tím, že v mém vlastním případě docházelo v dětství po aplikaci masti k rapidnímu hojení. Když jí matka jednoduše přetřela má „bojová zranění“ a sdělila že všechno bude v pořádku, začalo se vše rychle hojit, protože jsem jí věřil, myslel na to a „zázrak“ nastal.

Tehdy jsem jen tento „zázrak“ nespojoval s vlastní osobou nebo s působením matky. Pozoroval jsem jen výsledky a nabyl dojmu, že je to důsledek účinku masti. Jak bych mohl tušit, že něco podobného se jiným uživatelům téže masti nedělo?! Protože jsem si toho vědom nebyl, bylo zcela přirozené předpokládat, že výsledky byly dosaženy díky účinkům masti. Tento případ ilustruje, jak může absence kompletní informace způsobit vyvození nesprávných závěrů.

Měl jsem štěstí, že jsem dostatečně rychle uspěl ve vyjasnění účinku masti a v dosažení pochopení, že to nebyla masť, která účinkovala, ale mé myšlenky na obnovu a zahojení tkání, které jí proměnily v nosič léčebného programu. Ale v té době jsem nerozuměl všemu a byl velmi spokojen s tím, že masť "uzdravila" mou hostitelku. Také jsem jí řekl, že někdy nejlevnější masť může výborně pomoci tam, kde ty nejdražší věci které lze za peníze koupit nic nezmožou, a že to není vždy cena, která rozhoduje o účinnosti. Nevědomky jsem chyboval, a díky nepochopení ohledně účinků masti mátl i ostatní.

Byl zde i další důvod, proč jsem byl spokojen se „zázračným“ vyléčením bytné. Dopusud, úkol nakupování a donášky jídla ležel výhradně na mých bedrech, v doslovném i přeneseném významu. Nebyl to pro mě velký problém, protože jsem jídlo kupoval i pro sebe, ale někdy jsem jednoduše musel jít a sehnat něco speciálně jen pro ní. Kdo si pamatuje tuto dobu, kdy byl stálý nedostatek téměř všeho a všude byly obrovské fronty, bude mi pravděpodobně velmi dobře rozumět...

Můj rozpočet sestával ze stipendia, které bylo vyšší než u většiny ostatních studentů (standartní stipendium bylo 40 rublů, zvýšené potom 45 rublů). Na radiofyzikální fakultě bylo standartní stipendium 55 rublů a zvýšené, které jsem získal, bylo 63 rublů měsíčně, v pozdějších letech dokonce 68 rublů měsíčně. Ani to mi však nedovolovalo kupovat všechny potřebné věci na černém trhu.

Díky absenci masa v sovětských obchodech a nedostatku „dobrých známostí“ mezi „elitou“ té doby – řezníky a podobnými „soudruhy“, kteří se specializovali na prodávání jídla „zadními vrátky“ - jsem musel dvakrát či třikrát do měsíce nakupovat maso, slunečnicový olej a všechny ostatní

ingredience na přípravu boršče na Charkovském trhu. Tyto ekonomické aktivity zasazovaly mé finanční situace vcelku těžké rány. Nicméně „socialistické plánování“ přineslo své ovoce – nikdy jsem nebyl bez peněz.

Jistě, rodiče mi mohli posílat peníze, ale pro mě to bylo jednoduše nepříjemné. Považoval jsem se za dospělého a byl přesvědčen, že musím pomáhat rodičům já, ne naopak. A ačkoliv jsem jim tehdy nemohl vypomáhat penězi, neměl jsem v úmyslu nechat se jimi vydržovat. Abych získal nějaké peníze, nastoupil jsem tehdy po skončení prvního ročníku do studentské konstrukční skupiny.

Když jsem se rozhodl pronajmout si byt, měl jsem v plánu nastoupit za poloviční plat na místo na katedře a teprve po poměrně napjaté debatě s rodiči, zvláště s matkou, jsem souhlasil neudělat to a nechat si posílat peníze, které by mi umožnily platit nájem - nejprve 25 rublů měsíčně a později 30. Kdo mě tehdy znal, mohl by potvrdit, že to pro mě byl obrovský kompromis. Později, pokud jsem potřeboval peníze, pracoval jsem navíc, zpočátku využívajíc své zručnosti v práci se dřevem a kovem, a později léčením.

4. Život je dobrý učitel

Většina pacientů, kterým jsem pomáhal zatímco jsem byl ještě student, za léčení neplatila, zvláště v počátcích mé „lékařské“ praxe. Mí přátelé, přátelé mých přátel, a jejich blízcí se stali mými pacienty.

Obvykle stačilo abych pracoval s jedním členem rodiny, aby mne zbylí členové poprosili, ať se věnuji i jim. Vždy mi bylo nepříjemné nastolovat otázku peněz. Měl jsem za to, že člověk by měl zaplatit tolik, kolik si může dovolit.

Měj jsem za to, že lidé dobře rozumí hodnotě zachráněného života nebo navrácení zdraví, a měli by to podle svých možností ohodnotit a poděkovat mi maximem, jaký je pro ně možný. Takto jsem uvažoval a byl bych se nemýlil, pokud by byli lidé evolučně vyvinutí na potřebnou úroveň vědomí, ale... bohužel, takoví lidé se skoro nevyskytovali. Zaplatilo mi jen několik málo těch, kteří pochopili skutečnou hodnotu mé práce. Navzdory faktu, že se mě někdy způsob jakým se lidé chovali poté, co dostali vše co si přáli, dotkl, stále jsem se zdráhal nastolovat otázku platby. Byl jsem stále nesvůj říkat si o peníze.

Bylo zajímavé sledovat že lidé, kteří nezaplatili ani kopějku, byli mezi těmi, kteří požadovali nejvíce. Když něco potřebovali, nevidilo jim zda jsem byl unavený nebo hladový nebo neměl volný čas. Nejdůležitější pro ně byly jejich potřeby. Zajímali se jen o ně a nestarali se o nic jiného, a mně bylo příliš nepříjemné je odmítnout.

Nicméně, jednoho dne mi podobná sebestřednost pomohla. Jedna univerzitní kantorka, kterou jsem znal ze studentského klubu, mne pozvala domů. Její syn měl vysoké horečky a docela silné bolesti kvůli žlučkovému kameni. Rozmělnil jsem jej na jemný písek, poté rozšířil jeho žlučové cesty a přesunul vzniklou masu do dvanácterníku. Mladý muž cítil jako kdyby něco horkého vteklo do jeho vnitřností. Měl pak po několik dnů vysoké horečky z důvodu škrábanců, které na stěnách žlučových cest způsobil písek, přesouvaný do dvanácterníku, který měl navzdory malé velikosti zrněk ostré hrany.

Ten den jsem byl velmi unavený, měl jsem za sebou hodně studia, experimentů a léčebných sezení. Začít s experimenty a léčením vyžadovalo velké množství energie; cítili jsem se potom jako vymačkaný citrón, kompletně vysátý, ačkoliv jsem vždy fyzickou zátěž snášel dobře. Měl jsem vždy velkou vytrvalost, o čemž věděli všichni mí příbuzní.

Jako dítě jsem si nebyl vědom, že vlastním neobvyklou výdrž. Zjistil jsem to vcelku náhodou, přesněji řečeno, můj otec to zjistil. Stalo se to takto. Náš soused v Kislovodsku, starý muž, mi nějak věnoval pár tříkilových činek. Ležely ladem několik let, až jsem na ně jednou v létě, nemaje nic jiného na práci, narazil, a rozhodl se pro nějaké cvičení pro posílení těla i ducha.

Jak se říká, Bůh mi daroval (osobně o tom silně pochybuji) mnoho sil, jako i většině mužů rodu Levašovců, no zvláštní cvičení na zvýšení fyzické síly jsem nikdy neprováděl. A tak jsem se

rozhodl dohnat to v čase letních prázdnin, protože jsem tomu nemusel „obětovat“ žádnou jinou aktivitu.

Vzal jsem tyto tříkilogramové činky a začal nějaké cvičení, z nichž jedno sestávalo z jejich zvedání od pasu do výšky ramen a dále, dokud ruce nebyly plně propnuté. První den jsem prováděl každé cvičení bez přerušení stokrát, druhý den dvěstěkrát a tak dále.

Desátý den jsem udělal každé cvičení tisíckrát, zhruba za stejnou dobu, jako první den. V krátké době mne omrzelo „mávat“ činkami tisíckrát a obrátil jsem se na otce s prosbou, zda by mi nenašel něco těžšího. Po této prosbě prohlásil, že moje slova jsou čistý výmysl, protože to co jsem prohlašoval bylo jednoduše nemožné. Nazval mne lhářem a zároveň požádal, ať o tom nikde nemluví, abych ho nezahanbil.

Jeho slova se mne velmi dotkla, měl jsem tehdy velmi citlivou povahu (po pravdě, mám i dnes, jen jsem se to naučil nedávat najevo). Příčina podobné reakce spočívala v tom, že byl přesvědčen, že by ani dospělý muž, věnující se těžké fyzické práci, nebyl schopen zvednout obyčejné půlkilové kladivo takovým způsobem ani stokrát! A zde byl malý kluk, který tvrdil, že bez přestávky tisíckrát zdvihne tříkilogramovou činku. Samozřejmě, byl jsem jeho slovy zasažen a žádal příležitost, abych mu mohl ukázat, že jsem si nic nevymyslel. Chci mu vzdát dík, tuto příležitost mi poskytl a za to jsem mu vděčný. Posadil jsem ho na gauč a s dotčeným výrazem ve tváři před ním cvičení tisíckrát zopakoval. Načež se otec mně, malému klukovi, za své jednání omluvil.

O mnoho let později, v roce 1997 nebo 1998, mi známý v USA také oznámil, že něco takového je nemožné, když jsem mu vyprávěl tento příběh. Také řekl, že kdyby mne neznal osobně, vsadil by si peníze, že je to lež. Pointa byla v tom, že byl profesionálním vzpěračem, mistrem sportu SSSR, a jako profesionál to považoval za nemožné.

Požádal jsem ho o několik dní na přípravu, opatřil si čtyřkilové činky, a ve dvou týdnech jsem je před jeho očima, během třiceti minut, zvedl nad hlavu a zpět jedenáctsetkrát (celková vyzvednutá váha asi 9.6 tuny).

Nezmiňuji tento příběh abych ukázal jak „mocný“ a „silný“ jsem byl, ale abych demonstroval, že jsem po svých předcích zdědil velmi odolné tělo, což bylo jednoduše mé štěstí, nikoliv zásluha...

Tak tedy, i při vši své výdrži, ten památný den jsem byl vyčerpán až k limitu, nicméně jsem souhlasil jít a podívat se na výše zmíněný žlučnickový kámen. Poté jsem se taktak držel na nohou, a jen síla vůle bránila tomu, abych se na místě nesesunul k zemi. Jelikož jsem nechtěl ať ostatní vidí můj vnitřní boj, přesunul jsem se k oknu, kde jsem předstíral, že obdivuji výhled. Ale mé rozjímavé obdivování „krásy“ zadního dvorku bytového bloku bylo neočekávaně přerušeno. Hostitelka mě poprosila, zda bych nepomohl i jí. Opět jsem se cítil nepříjemně odmítnout a tak sebral všechny své síly a začal pracovat.

Několik prvních minut bylo neskutečně těžkých, ale pak se ve mně, během momentu, něco „sepnulo“, a všechno začalo jít neuvěřitelně lehce. Únava zmizela, poté přišla jasnost a průzračnost myšlení, a ošetření začalo probíhat hladce. Pojem „druhého dechu“ spočívá v tom, že přichází nedobrovolně. Toto byla celkem jiná věc, byl to průlom na kvalitativně novou úroveň mých schopností. Po této události jsem s lehkostí prováděl jak své výzkumy, tak léčení druhých. Neznamená to, že jsem přestal cítit únavu, ale po tomto „průlomu“ jsem mohl snést mnohonásobně větší zatížení než dříve, a přesto nebyl tak unaven. Toto byl v mém životě jediný případ, kdy jsem z egocentrického přístupu ostatních získal něco pozitivního.

* * *

Bylo velmi zajímavé sledovat reakce ostatních na mé akce. Pokud jsem nenastolil otázku peněz, zvažujíc že by to měla udělat daná osoba sama, mnoho lidí zřejmě došlo k závěru, že jejich léčení mi přináší nějaký zvláštní druh „potěšení“ nebo mě nic nestojí, a nebo jsem hlupák.

Toto mi vždy připadalo, mírně řečeno, přinejmenším podivné. Je to opravdu tak, že sympatie, touha pomoci, zbavit živou bytost utrpení a nemoci a často i zachránit život bez položení otázky peněz na první místo je známka hlouposti?! Jistě, získával jsem duševní zadostiučinění a byl jsem rád, když jsem mohl lidem pomoci, navrátit jim zdraví a někdy i život. Projevilo se to zvláště silně,

pokud jsem uspěl v řešení nového problému, nalezení účinnější metody léčby na již známý problém apod.. Vždy přináší radost a uspokojení, když člověk něco vytváří a dosahuje dobrých výsledků. Takto se cítí každý tvůrce. A tvůrcem se může stát, podle svých možností, každý, pokud do snažení vloží celou svou duši, a dosáhne maximálního úsilí a oddanosti danému úkolu. Není důležité, *jakou* práci děláte, ale *jak* ji děláte. Co se týká mě, téměř vždy jsem zažíval velkou radost, když jsem něco vytvořil. Jako dítě jsem miloval práci se dřevem, vyráběl jsem různé stoličky, židle a podobně.

Mé ručně vyráběné výrobky jistě nebyly „výtvořiny mistra“, ale nehledě na to jsem cítil radost z toho, že mé ruce daly hrubému dřevu užitečnou podobu, daly mu hladkost kůže, něco beztvareho získalo krásnou podobu a já byl tvůrcem tohoto „zázraku“. Brzy jsem sice začal pozorovat nedostatky svého „zázraku“, ale ty se objevily vždy až později. V okamžiku dokončení výtvořiny jsem se cítil „v sedmém nebi“. Navíc, čím náročnější problém nebo úkol, tím větší radost jsem po vynaloženém úsilí cítil. Nebylo důležité, že někdo jiný pravděpodobně dělal stejnou věc mnohem lépe, důležité pro mne bylo překonat se, přiblížit se svému limitu a někdy jít i za něj.

Cítil jsem zadostiučinění a dokonce byl na sebe pyšný, když jsem úspěšně přinutil vytvořit nebo vykonat něco, co jsem doposud považoval za nemožné. Ale bohužel, něco takového se stávalo poměrně zřídka. Tvrdá práce a hledání optimálního řešení problému musí vždy předcházet každému naplnění, nezávisle na tom, zda se jedná o stoličku nebo obnovu ozónové vrstvy planety. Jakmile je problém vyřešen, opakování řešení se stává rutinou, prací. To neznamená, že jsem necítil žádnou radost, když jsem například zachránil osobu od chronických vředů, jen proto, že jsem to stejně udělal už dříve pro někoho jiného. Ale, upřímně řečeno, druhé, třetí, a další opakované řešení téhož problému bylo vnímáno méně intenzivně než první úspěšné řešení. Jednoduše řečeno, tyto výkony se staly rutinou a namáhavou prací.

Vítězství nad sebou samým a nad problémy během mé práce, nicméně, nastávaly celkem často, nikoliv však každý den, a střízlivá realita, každodenní shon a obvyklé záležitosti byly také náplní mých dnů. Došlo to k bodu, že jsem nebyl obklopen jen svými problémy, ale také problémy a potížemi mnoha dalších lidí, se kterými jsem byl často schopen hnout jen já, takže se takto jejich problémy staly i mými.

Někdo by mohl říct: To je toho! Mávat rukama může každý! Nu, to závisí na tom jak je s nimi máváno – obyčejné mávání jistě nevyžaduje příliš vědomostí, ale mávání s určitým cílem může být tvrdá práce. Co se skutečně děje je to, že při správném „mávání“, informace o stavu pacienta a stavu jeho interních orgánů a systémů proudí do mozku s každým pohybem ruky okolo těla, mozek tuto informaci analyzuje a sestaví nejlepší strategii a taktiky pro řešení daného problému, a poté se aplikuje působení.

Další pohyb ruky dá informaci o změnách, které díky němu nastaly, jak orgány a systémy organismu zareagovaly a jaký druh kvalitativních a kvantitativních změn nastal. Mozek toto vše analyzuje a zanesse odpovídající korekce pro další působení za účelem dosažení optimálních výsledků.

Toto vše se týkalo jen strategie a taktiky správného „mávání“. Co se týká snadnosti takového „mávání“, chtěl bych dát jeden příklad následků pro osobu, která podobné „mávání“ prováděla poprvé v životě. Po několika letech od popisovaných událostí se osoba, jejíž mozek jsem transformoval pro umožnění takového „mávání“ (o kvalitativní transformaci mozku budu psát dále), pokusila poprvé v životě rozmělnit ledvinový kámen. Působení trvalo asi pět minut, načež... dospělý, zdravý a silný muž spal třicet hodin vkuse. Jeho první slova, když se probudil a zavolal mi, byla: „Nedovedu si vůbec představit, jak něco takového můžeš dělat každý den hodiny!“. Tolik stručná informace o „pouhém“ mávání rukou...

Jistě, většina lidí nebude věřit nebo bude předstírat že nevěří, do doby, než si budou moci „sáhnout“ vlastníma rukama. Ve skutečnosti, byl jsem často překvapen touto reakcí. Z nějakého důvodu, téměř nikdo například nevyžaduje důkaz a pochopení fungování televize, nikdo před nákupem nestuduje teorii distribuce rádiových vln. Každý toto zařízení používá, bez jakéhokoliv důkazu o mechanismech jeho funkce, i když není k dispozici žádné vysvětlení principů funkčnosti. Přesněji řečeno, existuje takzvaná teorie čtyřpólů, která předpokládá že existuje „černá skříňka“ která má dva vstupy a dva výstupy. Čtyřpól může být proměněn na tripolární nebo bipolární

zařízení. Když jsou dva vstupy nebo výstupy spolu spojeny, výsledkem je buďto tripolární zařízení s dvěma vstupy a jedním výstupem, nebo s jedním vstupem a dvěma vstupy. Když jsou u čtyřpólu spojeny dva vstupy a zároveň dva výstupy, vznikne bipolár. Nezávisle na konfiguraci, tyto zařízení registrují směny na vstupech a výstupech.

Nicméně, nikdo nevysvětluje, co se děje v této „černé skříňce“. A to přitom slouží jako základ rozhlasové a výpočetní techniky! Přesto, nikdo nevyžaduje jakýkoliv důkaz nebo vysvětlení principu jeho činnosti. Každému stačí praktické potvrzení jeho fungování založenému na zkušenostech jiných lidí, namísto osobního porozumnění jevu.

Co se týká mé metody léčby – ani praktické potvrzení její existence, ani vysvětlení jak jednotlivých případů, tak rozličných věcí které se tradiční „věda“ ani nepokouší vysvětlovat, těm stejným lidem nestačí. Požadují dokázání jim osobně, a když se jim ho dostane, rychle a tiše se stáhnou, v tom lepším případě, nebo v jiných případech popírají, že by k léčbě vůbec došlo, že se mnou znají, a někdy začnou rovnou šířit nestoudné lži.

Nejpodivnější věcí je, že lidé velmi často vášnivě obhajují "pozice", které jim byli vštípeny bez jakéhokoliv důkazu, a u kterých se z nějakého "důvodu" zdráhají dožadovat důkazů a potvrzení jejich legitimnosti. Takováto selektivita v požadavcích ukazuje na to, že většina lidí byla proměněna v „zombie“ a jejich mozky byly úspěšně "vyprány". Je také zarážející, že určitá fakta a informace, které jsou jim předloženy a které moderní věda považuje za něco neuvěřitelného a nemožného, nevyvolávají žádnou emoční odezvu ani zájem. Přesto, většina lidí slepě a fanaticky brání iluze, které je proměňují v otroky. Tyto falešné koncepty je duševně a fyzicky mění na otroky a vštěpují jim otrockou mentalitu...

* * *

Už když jsem byl studentem, narazil jsem na manifestaci podobného duševního otroctví, které mění lidské bytosti v bio-roboty, kdy jsou neschopni samostatně myslet a pronášejí „natlučené“ fráze a slova, jejichž významu nerozumí a nejsou schopni jej vysvětlit.

Takovéto „objevy“ mne šokovaly do hloubky mé bytosti a snažil jsem se takovým lidem pomoci probrat se, ale fakt, že mnoho z těchto lidí se vůbec probrat a zbavit duševního otroctví nechtělo, mne udivoval ze všeho nejvíc.

Toto otroctví pro ně bylo výhodné: zaručovalo jim kus žvance, úlevu od osobních problémů a vyhýbání se „zbytečným“ otázkám. Je to zarážející a smutné když se člověk, který donedávna byl lidskou bytostí, nějak transformuje do nižšího tvora, zvláště když je možné toto vše sledovat a chápat. Ve skutečnosti se každý rodíme duchovně a fyzicky svobodní. Je vždy smutné, když jsou fyzicky a duševně svobodnému dítěti násilím vnuceny falešné koncepty, které den za dnem, kapku za kapkou, promění svobodné dítě v dospělého otroka.

Tehdy jsem nerozuměl, kdo a proč za tímto stojí. Zdálo se mi že je to neuvěřitelné nedorozumění, nedovedl jsem si představit, že by to někdo mohl dělat záměrně... zachovával jsem si z dětství určitý stupeň naivity, nebo jsem si snad přál vidět v lidech a jejich skutcích jen dobré. Jednu z prvních lekcí o povaze některých lidí jsem získal, když jsem je začal léčit.

Jak jsem napsal dříve, vždy jsem se cítil nepohodlně ohledně vznášení otázky platby za mou práci. Vždy jsem se pokoušel najít vysvětlení, proč se o tom lidé opomněli zmínit sami. Jedním z mých „vysvětlení“ byl předpoklad, že pro mnoho lidí je obtížné věřit že mé působení může zmenšit jejich utrpení, nemluvě o tom, že by je mohlo úplně osvobodit od jednoho nebo více onemocnění.

Předpokládal jsem že jediné vysvětlení (pokud vůbec nějaké bylo), které by mohli podat, bylo že to co cítili byl výsledek psychoterapie a autosugesce, které vytvářelo jen iluzi vyléčení. Předpokládal jsem, že problém není v lidech, ale v jejich ignoranci (což je částečně pravda). Došel jsem k závěru, že stačí pokračovat v práci až do úplného vyléčení osoby, a poté, po potvrzení nezávislými lékařskými testy, lidé pochopí, že to co se jim dostalo bylo skutečné, že to ocení a odmění podle svých možností.

Kupodivu, mou pomoc nikdo neodmítal, naopak, mnoho lidí se ji velmi pokoušelo získat. Jejich „skepticismus“ se objevil až tehdy, když jsem dokončil sérii léčení a oni na ni měli nějak reagovat.

Nejčastěji se omezili na slova díky, ačkoliv jsem očekával více a oni si toho byli velmi dobře vědomi. Vysvětloval jsem si to jednoduše tak, že neměli peníze. Někdy to tak bylo, ale velmi často jsem později zjistil, že lidé, kterým jsem vrátil zdraví, si později kupovali například auta, utrácějíc významné sumy peněz na černém trhu (V Sovětských autosalonech bylo téměř nemožné koupit auto, navíc, bylo třeba za tuto příležitost zaplatit další peníze).

Tento druh věcí zanechával v mé duši nepříjemný pocit, ale snaha pomáhat lidem mne neopustila. Nicméně, od některých lidí jsem se nedočkal než udělování dalších a dalších „lekci“ vděčnosti a uznání. Když jsem zachránil muže od jisté smrti od rakoviny, jejíž „neuvěřitelné“ zmizení potvrdili lékaři, a všichni příbuzní a známí tohoto člověka oslavovali, jeho manželka mne vzala stranou popovídat si. Čekal jsem, že mi bude chtít poděkovat za záchranu manželova života. Namísto toho mi za 250 rublů nabídla džíny (vyrobené v Československu). Řekla že má mnoho párů a mohu si vybrat jakékoli, které mi padnou. Měřil jsem skoro dva metry a tak jsem měl vždy problém najít oblečení odpovídající velikosti. Poděkoval jsem jí za nabídku a řekl, že tam nejsou žádné mé velikosti. Nedal jsem nijak najevo, že znám jejich skutečnou hodnotu.

Tehdy bylo možné na černém trhu sehnat nejkvalitnější americké džíny za cenu, kterou si řekla za české. Cena těchto byla maximálně 120 – 150 rublů. Manželka muže, kterému jsem právě zachránil život bez toho, aniž by mi za to zaplatil jedinou kopějku, se pokusila „udat“ české džíny jako americké, myslíc si že jsem úplný hlupák; „rozhodla“ že jím patrně jsem, a pokusila se na mě vydělat dalších sto rublů. Toto chování mne šokovalo do morku kostí.

Takovouto sprostotu jsem si ani nebyl schopen představit. S těmito lidmi jsem se už nikdy nesetkal, ačkoliv oni se mě později velmi pokoušeli vyhledat.

Hořká pachut' zklamání z lidí se usadila v mé duši, ale ne nadlouho. Skutky takových lidí jsou jejich zodpovědností, ostatní lidé na nich nenesou vinu. Každý člověk je odpovědný jen za své vlastní činy a jen tehdy, pokud je skuteční. Proto jsem nezměnil svůj přístup ke všem lidem, ale jen k těm, kteří si to zasloužili. Pokračoval jsem s otevřeným srdcem v pomáhání lidem, a také v hledání pravdy...

* * *

Bylo to když jsem byl student, když jsem narazil na neobvyklý úkaz, známý každému jen z knih a hororových filmů – vampirismus. Avšak, s jednou odlišností – v knihách a hororech upíří sají lidskou krev, kdežto jev na který jsem narazil já bylo odsávání energie, přesněji řečeno vitality / životní síly. Nemohu říct nic o těch co pijí krev, pravděpodobně existují a ne jen jako případy duševních onemocnění. Osobně jsem se však s „krvežíznivým“ druhem nesetkal, potkal jsem jen ty, kteří lidem kradli životní sílu. První případ vampirismu, se kterým jsem se setkal, byl velmi zajímavý...

Stalo se to, když jsem studoval pátým rokem. Jednoho dne mne požádala o pomoc sekretářka fakulty, která věděla že léčím druhé. Záležitost se ukázala být velmi neobvyklá a nikdy předtím jsem na nic podobného nenarazil. Řekla mi že se jí děje něco, čemu není schopná porozumět. Vždy k tomu došlo po návštěvě její známé, která „najednou“ seznala nezbytnost začít jí navštěvovat v práci a vést s ní důvěrné hovory.

Po třiceti- až čtyřicetiminutovém „intimním“ klábosení o ničem se tato „přítelkyně“ zdvořile omluvila a odešla. Ta „nejzajímavější“ část nastala později, když se sekretářka vrátila z práce. Po návratu domů, tato zdravá, velmi energická žena byla schopna z důvodů naprosté vyčerpanosti jen ulehnout do postele a spát až do následujícího rána, ačkoliv běžně se po návratu z práce cítila velmi dobře a mohla vykonávat cokoli bylo pro udržování domácnosti v chodu třeba.

Když se to stalo poprvé, ještě si tento stav s návštěvou známé nespojila, usoudila, že to bylo díky přicházející menopauze. Když se to však několikrát opakovalo, začala si všímat faktu, že k tomu docházelo jen po návštěvě této „přítelkyně“. Poté co nabyla absolutní jistoty, oslovila mne s prosbou o pomoc. Domluvili jsme se, že až se tato žena objeví příště, dá mi vědět.

Když k tomu došlo, navštívil jsem jakoby „pracovně“ děkanovu kancelář a pozdravil se s ní. Sekretářka nás navzájem představila a já se zapojil do hovoru, během něhož jsem skenoval co se

děje, a brzy objevil přítomnost kanálu vedoucího od ženy k oblasti solar plexu sekretářky, kterým jí odsávala životní sílu. Pokračujíc v konverzaci, mentálně jsem toto spojení odřízl a zablokoval.

Po několika minutách jsem se rozloučil a vrátil na svou katedru. Následující den mi sekretářka poděkovala a hlásila, že po návratu domů žádná únava nenastala. Také mi sdělila, že ona žena ji později kontaktovala a požádala, zda by se mohla setkat se mnou. Byl jsem zvědav co ode mne může chtít a tak jsem se s ní rozhodl setkat. Dozvěděl jsem se od ní velmi zajímavý příběh. Krátce před těmito událostmi se oddala esoterice, hledání duchovního vývoje a spirituálního učitele.

Seznámila se s jedním „guru“ z Charkova, který jí slíbil „otevřít“ dveře duchovního vývoje. Z nějakých důvodů byl schopen tyto dveře otevřít jen v posteli (velmi „duchovní“ metoda!). Mladá žena byla velice atraktivní a tak pro ni „otevřel“ cestu k „duchovnímu“ vývoji osobně, a následně jí oznámil, že pokud chce zůstat naživu, musí najít dárce životní síly, v opačném případě že zemře.

V několika dnech se začala cítit kompletně vyčerpaná a pokusila se tomu neúspěšně po nějaký čas vzdorovat. Aby se zachránila před smrtí vyčerpáním, našla několik osob, od kterých si mohla periodicky doplňovat životní sílu. Rozuměla velmi dobře, že je to špatně, ale byla mladá a nechtěla zemřít. Po našem „seznámení“ zjistila, že není nadále schopná získávat životní sílu jako předtím, a rozhodla se mne požádat o pomoc s odstraněním onoho „dárku“ od jejího „vysoce duchovního“ učitele.

Viděl jsem, že byla opravdu obětí a její chování byly činy ze zoufalství a strachu ze smrti, a také že neměla žádnou šanci poradit si se svou situací vlastními silami. Samozřejmě jsem jí pomohl a „odstříhl“ dálkové energetické napojení na jejího „guru“. Zablokoval jsem ho stejným způsobem, jako jsem to předtím udělal u ní. Vše se podařilo jak mělo. Později jsem se s ní ještě párkrát pro jistotu setkal, pro všechny případy. Ale pro trvalé osvobození z energetického otroctví to stačilo provést pouze jednou. Doufám, že se už nikdy nestala obětí podobných „velkých guru“.

Mnohem později jsem porozuměl mechanismům „Černé Tantry“, co to bylo, a z jakých důvodů to bylo používáno „šířiteli osvětlení“; toto byl první, ale bohužel ne poslední případ mého střetu s vampirismem životní síly, „Černou Tantrou“, a jinými parazitickými systémy, které se ukázaly být velmi skutečné...

* * *

Ale to se také stane teprve v budoucnu. Nyní jsem dokončil pátý rok studií na radiofyzikální fakultě, katedře teoretické radiofyziky. Zakončil jsem univerzitu mezi nejlepšími studenty naší katedry, která byla považována v rámci fakulty za elitní, a netrpělivě čekal na umístění. Každý věděl, že vojenská náborová kancelář žádala 25 mužů z katedry do armády. Když vyvolali mé jméno a vešel jsem do místnosti, kde byla náborové komise, nikdo se mě na nic nezeptal. Děkan jednoduše řekl - „Levašov – do armády“. Nepoložili žádné otázky, nezajímalo je můj názor. Museli naplnit kvótu 25 lidí, a nechtělo se jim posílat do armády nikoho „ze svých“ a nestarali se na ústavní právo zvolit si své přiřazení.

Tento druh zacházení mě šokoval – dokonce i ti na úplném konci řady dostali na vybranou, kam chtějí jít, jak jsem se později dozvěděl. Někdo docela jednoduše „zoufale potřeboval“ mé místo. Tak či onak, získal jsem „své umístění“ do armády. Všichni, včetně mé osoby, jasně chápali, že po skončení vojenské služby by bylo naivní se spoléhat se na vědeckou kariéru. Nikdo by si nenašel čas osvěžit staré vědomosti a nastudovat nové. Přirozeně jsem byl přirozeně rozčarován, kdo by nebyl?

Nevěděl jsem, že díky mé vojenské službě dostanu příležitost učinit objev, jež se stane zásadním momentem mého života a v budoucnu umožní jednak mé tvoření a také proniknutí do záhad přírody...

Ale, toto mělo teprve přijít a tehdy jsem se začal brodit úředními formalitami. Odevzdali jsme pasy v oblastní armádní kanceláři a obdrželi jsem důstojnické průkazy; prošli jsme kontrolním vyšetřením a dostali místa. Také jsme obdrželi důstojnický „prázdninový“ plat a cestovní výlohy, vše dohromady asi 500 rublů, a odebrali se před nastoupení vojenské služby na dovolenou.

Jel jsem domů strávit nějaký čas s rodinou a poté se odebral k Černému moři, do města Sudak,

kde tehdy pracovala má přítelkyně. Bylo to poprvé co jsem trávil dovolenou u moře, a podruhé kdy jsem viděl Černé (Ruské) moře, které bylo v Sudaku odlišné, alespoň co se týká oblázkové pláže a průzračné vody, díky níž bylo možno pozorovat ryby a ostatní obyvatele moře, což pro mne bylo velmi zajímavé.

Ačkoliv jsme (naše rodina) bydleli mezi Černým a Kaspickým mořem, k moři jsme jet nemohli, když měli rodiče dovolenou. Bylo velmi drahé strávit několik dní u moře s celou rodinou. Z tohoto důvodu jsme každé léto jeli Kudručenskou farmu a trávili prázdniny ve stepích. Bylo tam mnoho rybníků a také jsem navštívil rozlehlou vodní nádrž, nicméně, moře je moře, se svou nekonečnou vodní hladinou táhnoucí se k horizontu, mohutnými vlnami, apod.

Během dospívání jsem se v těchto rybnících naučil vcelku dobře plavat a byl jsem schopen urazit velké vzdálenosti. Jediná věc, kterou jsem neměl rád, bylo plavat rychle. Zbožňoval jsem pozorování oblohy během plavání v leže na zádech. Velmi mi to učarovalo, ale dříve nebo později jsem vždy narazil na protější břeh a iluze nekonečnosti zmizela. Moře bylo něco zcela jiného. Jistě, nikdy jsem nedosáhl tureckých břehů, ale dostal jsem se daleko na otevřené moře. Ukázalo se, že plavání v moři je jednodušší než v rybníku, ale potopit se pod hladinu je obtížnější.

Voda byla velmi čistá a způsobila některá neočekávaná a nepříjemná překvapení. Jednou jsem se potopil hodně hluboko a strávil pod hladinou více času než jsem měl, a jako výsledek jsem se musel velmi „urgentně“ dostat na hladinu. Ta vypadala velmi blízko – jen natáhnout ruku a dotknout se jí, ale místo toho jsem plaval a plaval a pořád jí nemohl dosáhnout. S enormními obtížemi se mi povedlo vynořit a nadechnout se. Touto cestou jsem se seznámil s optickými iluzemi pod vodou. Ačkoliv tyto dojmy pro mne byly nové, nestaly se těmi nejzajímavějšími nebo nejvýraznějšími.

Odehrály se určité malé objevy, které měly k příjemnostem přímořskému resortu velmi daleko. Fakt že mohu léčit se po malém městě Sudak rozšířil velmi rychle. Jedna rodina mě požádala diagnostikovat jednoho člena, muže. Rychle jsem našel aktivní vředy jakožto i pozice jizev po těch zahojených, což všechny notně překvapilo.

Já jsem ale byl překvapen jinou věcí. Pokaždé když jsem začal skenovat nebo pracovat na jeho vředech, jeho manželka dostala vcelku silný elektrický šok a nadskočila. Působilo to velmi humorně a musel jsem se přinutit nezačít smát, ačkoliv to bylo vcelku těžké. Nejzajímavější část byla, že reakce této ženy nezávisela na vzdálenosti, její tělo nějak transformovalo moje vlivová pole do elektrického výboje. Musel jsem se naučit izolovat ji od mého vlivu.

Jak jsem poté pochopil, každý, kdo poblíž mě stál v momentě aplikace mého působení byl ovlivněn také. Já jsem tomuto jevu nebránil, naopak, velmi často se lidé ptali, zda mohou poblíž mne na chvíli postát. Byl jsem těmito žádostmi často překvapen. Jednou jsem se i jednoho člověka zeptal, proč o to stál. Odpověď byl následující – bylo pro něj dostačující stát vedle mě deset až patnáct minut, a jeho nespavost zmizela na dlouhou dobu. Ale co jsem neznal byl způsob, jak mé pole ovlivňují osoby.

Tato neobvyklá reakce, která se manifestovala v tak silné podobě mi dovolila pozorovat vliv působení více detailně. Stačilo abych se vybudil k aktivitě, aby žena nadskočila jako kdyby si sedla na připínáček. Toto velmi jasné, stoprocentní napojení na můj vliv mi dovolilo naučit se ovládat svá pole s větší jemností. Uspěl jsem v nastavení všeho tak, že jsem mohl působit na jednu osobu a přitom neovlivňovat druhou, která stála o jen půl metru vedle.

V Sudaku jsem udělal ještě jeden malý objev. Jeden den jsem zahlédl plakát, který oznamoval psychickou seanci. Nikdy jsem takový druh představení neviděl a rozhodl se tam zajít.

Senzibil, jehož jméno si nepamatuji, demonstroval na hostech jednoduchou hypnózu. Poté nabídl k testu svou schopnost číst myšlenky a najít skryté předměty. Bylo to něco podobného co dělal například Wolf Messing. Rozhodl jsem se na něm také vyzkoušet nějaké experimenty. Jestliže přihlížející skryl něco na jednom místě, skryl jsem to mentálně na jiném. Cítil jsem se kvůli nepodařenému výkonu trochu provinile. Po několika neúspěšných pokusech najít skrytý objekt jsem jej pro něj „odhalil“, aby se ze situace mohl dostat se ctí, což se mu povedlo. Ten večer to opakoval několikrát, publikum bylo velmi obtížné.

Rozhodl se pro odvetu a nabídl určit datum narození několika dobrovolníků s přesností na den, měsíc a rok. Za tímto účelem požádal několik lidí z publika na svá data narození myslet, a pokoušel

se tyto informace „přečíst“ z jejich mozků.

Tehdy jsem si již byl vědom principu telepatie a opět trochu „pokazil“ představení. Zablokoval jsem signály dobrovolníků a začal mu mentálně posílat jiná čísla. Opět nerozpoznal mé vměšování. Když jsem se ujistil že má taktika je funkční, přestal jsem s rušením a nechal ho demonstrovat své schopnosti.

Po představení jsem za ním zašel a pokusil se mu vysvětlit důvody pro to, co se odehrálo. Ale získal jsem dojem, že nerozuměl slovu z toho co jsem říkal. Tato událost pro mne měla velký význam – objevil jsem v sobě nové schopnosti a pochopil mnoho...

5. V Armádě

Po deseti dnech jsem se vrátil zpět do Minerálních Vod a strávil zbytek dovolené čtením knih, léčením přátel a podobně. Počátkem srpna 1984 jsem se dostavil na štáb oblasti Oděsa. Ve stanovený den jsem se objevil na velitelství a přes telefon ohlásil, že poručík Levašov se hlásí do služby.

Bylo mi nařízeno počkat ve vestibulu, než si mne někdo vyzvedne. Moje vojenská služba začala mírným zmatkem. Protože v registrační a náborové kanceláři nám před dovolenou nedali uniformy, dorazil jsem v civilním oblečení. Proto, když za deset až patnáct minut dorazil službu konající důstojník a vypadalo to že hledá někoho v uniformě, rozhodl jsem se ho oslovit, zda nehledá mne. Odpovídajícím způsobem (jeho hodnosti) jsem ho oslovil a zeptal se. Překvapeně zhodnotil mou „civilní“ uniformu a potvrdil mou domněnku. Neočekával někoho bez uniformy a tak „civilistovi“ nevěnoval pozornost. Nabídl mi následně několik umístění, kam bych mohl jít.

Bylo mi lhostejné, kde a jak nastoupím. Navíc, neměl jsem žádnou představu, kde jsou jím zmíněné vojenské útvary a tak jsem navrhl, aby mě poslal tam, kam to považoval za vhodné. Moje odpověď ho pravděpodobně překvapila a poslal mě k jednotce 44219 v hodnosti velitele čety. Dostal jsem všechny potřebné doklady a vyrazil na tento útvar, který se ukázal být tím, kde jsme loňské léto absolvovali cvičení a skládali vojenskou přísahu. Byl umístěn na kraji Černého moře, nedaleko Iličevsku, města nedaleko přístavu Oděsa. Ve skutečnosti, bylo to spíše předměstí Oděsy, kam se dalo dojet autobusem nebo taxíkem.

Dorazil jsem na útvar a představil se veliteli jednotky. Poté jsem byl představen veliteli roty, ve které se nacházela má četa, a důstojníkům, kteří se v tu dobu nacházeli na velitelství. Jeden z absolventů fakulty, který dokončil školu o několik let dříve, se nedávno stal velitelem roty, a mezi důstojníky také byl jeden spolužák, Urij Milenko, se kterým jsem studoval ve stejné skupině. Dorazil o den dříve a již obdržel plán služeb, v němž se ve směnách střídalo několik důstojníků.

Nejdřív jsem byl ubytován v malém domku v areálu vojenské jednotky, kde se již usadil i Urij. Důstojníci měli právo žít mimo jednotu, v brzké době se očekávalo uvolnění míst na důstojnické ubytovně, ale rozhodl jsem se pronajmout si byt a Urij se ke mně připojil. Našli jsme byt, který byl pouhých tří sta metrů od černomořského pobřeží. Zdálo by, se že jsme se ocitli v turistickém letovisku! Ale takto to působilo pouze na povrchu. Jistě, první den jsme se šli opláchnout do moře, ale jakmile jsme se dostali do kolotoče služeb, po konci směny bylo méně a méně chuti a času trávit u vody.

Nastala vtipná situace - první dva týdny jsem byl při nástupech a cvičeních v civilu, protože ve skladu nebyla žádná uniforma mé velikosti. Situace byla opravdu komická – stál jsem tam, vcelku vysoká osoba (skoro dva metry), během ranních a odpoledních nástupů, na začátku řady, v civilním oblečení! Ke konci druhého týdne ztratil velitel veškerou trpělivost sledujíc tento „cirkus“ a nařídil odpečetit válečné zásoby a najít něco, co bych mohl použít.

Po pořádně dlouhém hledání jsme to skutečně našli, podepsal jsem všechny potřebné papíry, našel si ramenní insignie, a další den jsem mohl konečně obléct uniformu a chopit se velení čety. Podle armádních pravidel jsem nesměl v dobách míru nosit plní uniformu, proto jsem byl poslán do armádního ateliéru v Oděse, kde mi byly zhotoveny oboje uniformy – jak každodenní, tak plná. Také jsem našel a koupil odpovídající boty a jiné příslušenství. Po přibližně třech týdnech jsem

konečně svým vzhledem „korespondoval“ s mou šarží podle armádních předpisů...

Někdo se může ptát, koho zajímají tyhle nesmysly!? Prvně, dva roky mé služby v armádě jsou také část mého života a biografie. A, zadruhé, mnoho z toho, co se mi během této doby přihodilo, se přímo týká událostí, které se staly v mém životě zásadními. A kdo ví, pokud bych namísto do armády byl poslán do nějakého tajného ústavu, byl by můj život stejný? S největší pravděpodobností ne: mohl by se ubírat jinou cestou. A ačkoliv by to také byla cesta poznání, pochybuji že by byla stejná. V jiné variantě života bych pravděpodobně také dospěl k podobným konceptům a objevům, ale mnohem později. Osud vzal věci do svých rukou a já jsem obržel první „dárky“ tam, kde bych to očekával nejméně.

* * *

Po měsíci se uvolnilo místo v důstojnické ubytovně a poručík Milenko se tam přestěhoval. Co se týkalo mě, neměl jsem o to zájem – nikdy jsem neměl rád ubytovny, obzvláště když v jedné místnosti přebývají tři lidé. V pronajmutém bytě jsem tedy zůstal sám, což mi nanejvýš vyhovovalo. Jednoho dne mě bytná, postarší žena, pozvala na šálek čaje. Jako důchodkyni jí chyběl společenský život a byla natěšená na možnost prohodit pár slov. Upijeli jsme čaj a povídali si, časem se hovor stočil na téma neobvyklých jevů a pověděl jsem jí příběh Wolfa Messinga, který jsem četl v časopise. Vylíčil jsem jí obsah článku, včetně toho jak poprvé narazil na své schopnosti jako dítě. V článku stálo, že když byl dítě, dostal se do vlaku bez jízdenky, a když přišel průvodčí, vyděšený Wolf mu podal papír od bonbónů, který průvodčí proděravěl jako normální jízdenku.

Během vyprávění jsem se pravděpodobně podvědomě dostal do ovlivňujícího stavu, který vyústil ve velmi zajímavé nechtěné důsledky. Během hovoru jsem gestikuloval rukama. Na to hostitelka reagovala zvláštním způsobem. Zadívala se mě a vyjekla: „Proč vaše papuče začala z ničeho nic poskakovat!“ Podíval jsem se na své papuče, a ty byly na obvyklém místě – na mých nohou. Následující pohyb ruky byl doprovázen dalším prohlášením: „Podívejte, ta druhá právě vyskočila také!“ Rozhodl jsem se skusit jiný pokus a šel do své místnosti, kde jsem nastříhal papír na velikost bankovek. Pak jsem se vrátil do kuchyně a, držíc ruce za zády, řekl: „Ukážu Vám nyní bankovku, budete tak hodná a řeknete mi, jaké je hodnoty?“. Souhlasila a podal jsem jí jeden kousek papíru, v duchu myslíc na 100 rublů.

Těžko popsat mé překvapení, když mi oznámila: „Storublovou bankovku už jsem v ruce dlouho neměla...“. Zarazilo mě to do té míry, že jsem se jen zeptal, zda si tím je kompletně jistá? Uculila se na mě potutelně, prozkoumala papír u žárovky a řekla: „Mladý muži, není to poprvé, co držím v ruce bankovky. Podívejte, tady, stopy po vláknech a Leninova tvář!“ Její odpověď mne šokovala ještě více. Začal jsem jí ukazovat ostatní kousky papíru a v duchu si představoval – deset, dvacet pět, padesát rublů – a pokaždé mi přesně oznámila jejich „hodnotu“. Ukázal jsem jí několik ustrížků a řekl že se jedná a svazek bankovek v hodnotě pět tisíc rublů a požádal ji, zda by to mohla přepočítat. Jako by se nic nedělo, začala s plnou vážností, soustředěním a přirozenými pohyby počítat bankovky a poté sdělila, že je to pět tisíc rublů. Dokonce se mne zeptala, kde jsem k tolika penězů přišel.

Neomezil jsem experiment jen na kousky papíru. Představil jsem si že její televize se stala neviditelnou, načež prohlásila: „Podívejte, moje televize zmizela a váza s květinami která na ní stála visí ve vzduchu!“. Poté se pro ni stala neviditelnou šatní skříň, s oblečením visícím volně ve vzduchu, poté jsem udělal průhlednými zdi domu a nakonec se rozhodl otestovat další předpoklad. Požádal jsem jí, ať se podívá na mé ruce, a představil si, že se staly průhlednými, kromě kostí a cév. Téměř okamžitě na ně začal zírat a řekla: „Podívejte, vaše ruce zprůhlednily a jsou vidět kosti a cévy!“. Překvapilo ji to více než objekty vznášející se ve vzduchu. Zajímavé je, moje hostitelka neměla žádné větší vzdělání, ani nevlastnila pronikavý intelekt. Přesto, pod mým vlivem viděla a dávala přesné popisy věcí, které nemohla nijak vědět ani si vymyslet. Bylo to neuvěřitelné, ale bylo to tak. Poznal jsem že po mým vlivem člověk může „vidět“ věci, které oko za normálních podmínek vidět nemůže. Nyní zbývalo tento objev vyzkoušet i na jiných lidech a potvrdit ho opakováním.

Několikrát týdně jsem musel vést politické studie s vojáky mé čety. Jeden den se mi povedlo velice rychle dostat skrz nějaké „velice zajímavé“ povinné materiály a nabídl jsem všem přítomným, zda by měli zájem účastnit se experimentu. Všichni se najednou probrali a začali na mě se zájmem hledět. Provedl jsem nějaké testy, které jsem už znal, a vybral pár těch, kteří na můj vliv reagovali nejvíc. Poté jsem se pokusil uvést je do stavu podobného tomu, v němž se ocitla má bytná, když viděla skrze pevnou hmotu. Zjistil jsem, že ne všichni mohou být ovlivněni. Po tomto se moje politické semináře staly mezi vojáky velmi populární a mnoho z nich se ptalo, kdy budu něco podobného znovu opakovat. Obvykle jsem se rychle prokousal nudnými záležitostmi o schůzích a straně a přešel k experimentům, na což všichni, včetně mne, netrpělivě čekali. Brzy se mezi vojáky, praporčíky a důstojníky rozšířily zvěsti o mých „politických studiích“. Mnoho z nich mě požádalo něco předvést.

V té době byl každou noc důstojník nebo praporčík na směně v kasárnách, aby dohlížel na dodržování pravidel a zabránil nedovoleným aktivitám. Tuto službu jsem musel také několikrát měsíčně absolvovat. Úkol byl jednoduchý – sedět v „Leninově místnosti“ a dohlížet na dodržování kasárenských předpisů. Poté se důstojníci a praporčíci odebrali do svých ubytoven, a službu konající posádka a důstojníci zůstali u jednotky. Před uložením k spánku, vojáci se mnohdy shromáždili do skupin a požádali mě něco předvést. V průběhu času se mezi vojáky a důstojníky objevili prvotřídní „hvězdy“, co se týká reakce na mé působení.

Vymýšlel jsem nové experimenty a ihned je zkoušel v praxi. Nikdy jsem jimi nikoho neponížil a ani nepřinutil udělat cokoli kompromitujícího, když jsem používal své působení. Každý proto s účastí na mých experimentech nadšením souhlasil. Byla to vždy legrace bez jakýchkoli útoků či pohoršení a všichni, jak účastníci tak publikum, obdrželi zdravou dávku smíchu. Mimoto, mé experimenty vojákům a důstojníkům oživovaly každodenní rutinu.

Zpočátku jsem držel směnu jako asistent důstojníka ve službě, a poté jako důstojník ve službě. Měli jsme téměř deset dozorových směn měsíčně. Trvaly 24 hodin – od 18.00 do 18.00 následujícího dne, nicméně, domů jsme se dostávali až mnohem později. Obvykle se nám během těchto služeb podařilo spát nanejvýš několik hodin. Postel byla přímo tam, v malé místnosti za překližkovou přepážkou. Asistent důstojníka ve službě měl svůj čas na odpočinek v noci, takže si mohl trochu odpočinout, kdežto důstojník ve službě ho měl ve dne, po ranních nástupech, a musel „odpočívat“ ve štábním shonu, během neustávajících telefonních hovorů a hlasitých rozkazů velitele útvaru, náčelníka štábu a ostatních důstojníků. Ti, kdo sloužili v armádě budou perfektně rozumět, obzvláště ti, kteří slyšeli velitele útvaru někomu rozkazovat zajistit auto, a jeho „výrazivo“ popisující, co se stane jestliže se auto neobjeví do pěti minut...Hlavní povinností službu konajícího důstojníka a jeho asistenta bylo být neustále přítomen na štábu a zvedat telefony. Během noci skoro žádné hovory nebyly, ale od rána až do oběda telefony vyzváněly neustále.

Jednoho dne, když jsem držel službu, přišlo několik praporčíků a důstojníků a požádalo mě ukázat jim své „zázraky“. Jelikož bylo „mrtvé období“ co se týká telefonů, zavolal jsem své „hvězdy“, vybral mezi důstojníky ty nejvímavější, a začal ve štábní místnosti mou šou. Tentokrát jsem se rozhodl vymyslet něco nového. Vytvořil jsem před nimi cihlovou zeď a zeptal se, zda mohou projít; výsledek byl totožný jako kdyby se snažili projít skutečnou zdí. Představil jsem si že mám odseknutou hlavu a držím ji v podpaží. Vytvářel jsem své dvojníky a posílal je do různých směrů. Udělal jsem mnoho dalších věcí, jak vtipných tak i méně vtipných (odseknutí hlavy!).

Když jsem se účastníků mé „šou“ zeptal, co vidí, jejich odpověď mě překvapila. Když jsem si představil že jsem si usekl hlavu, viděli všechno do nejmenších detailů. Viděli jak jsem oddělil hlavu od těla, umístil ji do podpaží, viděli jak se tekla krev a jak se hýbali oči a ústa „odseknuté“ hlavy. Takový vývoj jsem si nemohl předpokládat a byl rád, že se kvůli tomu nikdo nezbláznil. Ale nejčastěji jsem prováděl srandovní věci, jako „přišpendlení“ nohy k podlaze, rukou ke zdi nebo k sobě navzájem, vytvořil jsem četu mých zmenšenin a nechal je pochodovat po stole.

Experimenty byly ze strany všech, včetně mě, doprovázeny výbuchy smíchu. Jedenkrát jsem se rozhodl „přemístit“ mé pomocníky do minulosti, do éry dinosaurů. Když pro ně obvyklá realita

zmizela a objevili se v pozemské minulosti, jejich reakce byly velmi zajímavé, zvláště pokud spatřili Tyranosaury. Když ho viděli a slyšeli jeho řev, reagovali různě.

Jeden se potichu sesunul kolem zdi, jiný se proměnil v nehybnou sochu a další se začal velmi pomalu pohybovat zpět, zajišťujíc si od Tyranosaury „bezpečnou“ vzdálenost, a když ji získal, začal se pokoušet o světový rekord v běhu na krátkou i dlouhou vzdálenost. Všechno toto a i další experimenty byly velmi humorné, protože všichni účastníci byli kompletně při vědomí, pokračovali v nezávislém myšlení, měli své vlastní názory, jen jednoduše reagovali na ty reality, do kterých jsem je přesunul.

Všechno to bylo opravdu zajímavé. Mimochodem, našel jsem pro tyto jevy i praktické uplatnění. Zjistil jsem, že si má bytná začala „půjčovat“ peníze, někdy deset rublů, někdy pětadvacet. Pravděpodobně si myslela že jsem se válel v peněžích a nějakých mizerných deseti nebo pětadvaceti rublů si ani nevšimnu. Tento „vedlejší účinek“ mých experimentů se mi moc nezamlouval a rozhodl jsem se toto nedorozumění ukončit. „Jednoduše“ jsem pro ni ve dveřích mého bytu vytvořil neviditelnou zeď. Po tomto „záhadné“ mizení peněz přestalo.

Po čase bytná vyjádřila nespokojenost s tím, že do mého bytu nemůže vstoupit a během mé nepřítomnosti ho „uklidit“. Nebyl jsem nadšen tímto druhem „péče“ a rozhodl se poohlédnout se po jiném bytě. Bratr, který mě přijížděl navštěvovat, mi ke konci vojenské služby pomohl pronajmout dvoupokojový byt. Navzdory zaměstnání povinnostmi, hledáním bytu, apod., jsem pokračoval ve svých experimentech.

Jednou, pozorujíc jak různí lidé reagují na mé působení, zamýšlel jsem se nad problémem: proč jedna osoba viděla vše, co jsem vytvořil, a jiná, ačkoliv také vnímavá, nikoliv? Ve výsledku, každý má stejný počet neuronů, stejnou strukturu mozku, a tak dále. Schopnost vidět a reagovat na mé působení nezávisela na vzdělání nebo duševních schopnostech jedince. Zaměřil jsem se na pochopení tohoto jevu. Udělal jsem velmi jednoduchou věc – přivedl jednu osobu do „aktivního“ stavu a porovnal mozek této osoby s mozkem jiné osoby, která se v tomto stavu nenacházela. Porovnával jsem ... a objevil mezi aktivním a pasivním stavem lidského mozku kvalitativní odlišnosti.

Další přirozený krok byl vytvořit tyto kvalitativní změny v mozku osoby a pasivním stavu. První pokus byl úspěšný. Pracoval jsem na základě principu „k obrazu svému“, který k velkému zklamání věřících měl nikoliv božskou, ale čistě lidskou povahu. Získal jsem žádaný výsledek za deset nebo patnáct minut procesu vytváření kvalitativně nového mozku u osoby v pasivním stavu.

Oba dva poté začali vidět identicky a synchronně. Tento úspěch mě inspiroval, ale potřeboval jsem si být naprosto jist, že to nebyla šťastná náhoda nebo nějaký psychický fenomén. Skusil jsem to znovu... a znovu uspěl... a znovu. Jediný rozdíl byl v času, který jsem potřeboval k transformaci mozku osoby. Každý má odlišnou genetiku, duši, výchovu a vzdělání, talenty a kvality; což je důvod proč jsem u každého potřeboval odlišný čas a úsilí na „přivedení“ mozku do žádaného kvalitativního stavu.

Aby lidé mohli tomuto procesu lépe porozumět, dávám často jako příklad mozaiku. Každý vlastní různý počet „dílků mozaiky“ nutných pro kvalitativní transformaci mozku. Abych mohl provést transformaci během dvou nebo tří minut, osoba musí vlastnit nejméně 95 procent potřebných dílků. Pokud má někdo jen pět dílků ze sta nutných, musím za účelem úspěšné realizace transformace oněch 95 chybějících dílků „přidat“. Když jsem to završil, vždy se u osoby objevily nové kvality a tyto nové kvality nebyly zdaleka iluzorní. Osoba po transformaci mozku získala, například, schopnost vidět vnitřní orgány jiných lidí.

Na toto jsem přišel hned zkraje, během prvního experimentu se svou bytnou, a nejednalo se jednoduše o hypnózu. V tomto stavu osoba viděla vnitřní orgány konkrétní jiné osoby, se všemi jejich vlastnostmi a patologiemi. Tento objev se pro mě stal klíčem, který mi dovolil objevovat jeden přírodní zákon za druhým. Ale to nastane v budoucnu, tehdy to byl teprve začátek, i když přinejmenším pro mě, začátek s „Velkým Z“ ...

6. V Armádě (pokračování)

Pravděpodobně, být důstojníkem v jednotce radioelektronické boje bylo o něco lehčí než sloužit u výsadkářů nebo obrněných jednotek, nicméně, nebyla to „procházka růžovým sadem“, jak by si někteří mohli myslet. Ve službě bylo třeba být téměř nepřetržitě. Ačkoliv moře bylo co by kamenem dohodil od umístění útvaru, neměl jsem náladu se koupat dokonce ani v létě. Jistě, mohl jsem oznámit, že jdu do auto parku a jakmile jsem tam byl, mohl jsem se domluvit s člověkem konajícím službu, že byl dal vědět velícímu důstojníkovi, pokud by mne hledal, že jsem „právě“ odešel za povinnostmi, zatímco bych si užíval moře, ale neměl jsem nejmenší chuť takto postupovat. Nemělo to nic společného s mojí oddaností službě v armádě; jednoduše to nesouznělo s mou duší. A o víkendech kdy jsem měl volno jsem dával přednost dobrému spánku a věnování se nějaký domácím pracem.

Přestěhoval jsem se do bytu, kde jsem byl svým vlastním pánem. Pronajmul jsem si jej do konce mé služby v armádě. Bylo to blíž jednotce a dále od moře, ale to nemělo žádný význam, protože jsem neměl ani chuť, ani čas, plýtvat časem na koupání a opalování. Byt měl kuchyň a dva pokoje, což upřímně řečeno, bylo pro mě až příliš. Byl to můj bratr Vladimír, kdo mi udělal medvědí službu. Přijel do Oděsy na služební cestu a navštívil mě. Ihned se začal shánět po bytě, jeden našel a zaplatil nájem dopředu, takže jsem byl postaven před hotovou věc a přestěhoval se do dvoupokojového bytu bez nábytku. Přinesl jsem postel a lůžkoviny a koupil nějaké maličkosti do kuchyně. Po předchozích majitelích tam zůstala lednička a kuchyňský stůl s židlemi, takže jsem byl v podstatě zařízený. V podstatě jsem v bytě objevoval jen na oběd a na noc, pokud jsem neměl noční službu.

O víkendech jsem čas od času navštěvoval slavný trh v Oděse, Privoz, a nakupoval suroviny na své kuchařské „experimenty“. Nebyly nic luxusního, ale při svém platu jsem si mohl dovolit lahůdky, které mi za studentských let byly odepřeny. Musím konstatovat, že domácí klobásy byly jednoduše vynikající. Byla tam dlouhá řada prodejců uzenin a obvykle jsem se procházel kolem, a kupoval ty, které mi připadaly, že budou dobré. Obvykle jsem tyto odzkoušel a vcelku brzy jsem znal všechny prodejce a jejich produkty stejně dobře, jako oni znali mne. Také jsem nakupoval maso, kořeněné rostlinné oleje, domácí kysané smetany a podobně.

Jako student jsem si toto vše nemohl dovolit, ale nyní jsem si mohl trochu dopřát. Jako student jsem viděl, jak prodejci odháněli studenty procházející mezi stánky, provádějící „ochutnávky“ zboží. Ochutnávky u deseti nebo dvanácti stánků se studenti pokoušeli naplnit prázdné žaludky, poté co nerozumě vyplýtvali stipendium a hledali cesty, jak vydělat do dalšího.

Nechtěl jsem aby mě kdokoliv považoval za takového „ochutnávače“, jak za do studií tak o mnohem později. Jestliže tento druh věcí byl pro někoho zábavou, považoval jsem ho za ponižující. Jakkoliv jsem byl hladový, považoval jsem tento druh akcí, nebo jen myšlenku na ně, za nepřijatelné. Aby mě nikdo nemohl považovat za „vyjídače nebohých prodejců“, velmi často jsem na tržiště chodil v uniformě. Dnes je usměvné vzpomínat na mé tehdejší pocity a myšlenky, nicméně, co říct, takto to bylo.

Důstojnický život pro mě nebyl něco nesnesitelného, jak často říkají mladí kluci, kteří sloužili v armádě. Jistě, byl jsem důstojník, ne vojín, ale věřím, že nezáleží na tom v *jaké šarži* jste, ale *jak* se k tomu postavíte. Slýchal jsem nářky na službu v armádě od vojínů i důstojníků. Jistě, bylo tam mnoho stupidity a hlouposti, ale zároveň mnoho věcí nutných k tomu, udělat z chlapce muže.

Někteří důstojníci v naší rotě zacházeli s vojáky jako odrazovými můstkami pro jejich kariéru. Například, při kontrole hlídek podle platných předpisů, službu konající důstojník nebo jeho zástupce čas od času dali „poplach“. To znamenalo, že všechny hlídky, jak ve službě tak na odpočinku, obdrželi urgentní zprávu „chráněný objekt je pod útokem“, a museli se co nejrychleji dostat k tomuto objektu. Vojáci tyto důstojníky nerespektovali, a v téhle otázce jsem s nimi souhlasil, ale to neznamenal, že jsem se s nimi spočil, právě naopak. Nicméně, pokoušel jsem se konat spravedlivě, podle svého vnímání.

Když člověk stráví sedm až deset dní měsíčně na stráž, vcelku rychle si mistrně osvojí různé detaily a nuance, týkající se služby. Když jsem byl „čerstvý“ poručík a měl jsem zkontrolovat stráž, přišel jsem do strážnice, vzal s sebou praporečkáře nebo desátníka, a šel kontrolovat hlídky. Když

jsem se blížil k střeženým objektům, vždycky jsem slyšel nějaké zvukové signály, jejichž význam jsem pochopil docela rychle.

Ti, kteří zůstali ve strážnici, varovali těmito signály hlídky o blížící se kontrole, a když jsem dorazil ke každému střeženému objektu, hlídky vesele hlásily, že během jejich služby se nic zvláštního nestalo. Já, a nejen já, jsem byl jednoduše (ale vědomě) „omotáván kolem prstu“. Bylo to velmi chytré, ale role „prostřáčka“ se mi nezamlouvala. Proto jsem změnil taktiku.

Namísto marného pobíhání mez střeženými objekty jsem se vrátil do strážnice a šel rovnou do velící místnosti, kde bylo elektronické schéma hlídaných objektů. Na schématu byly žárovky, které se rozsvítily vždy, když hlídka procházející po určené trase stiskla na kontrolním bodě tlačítko. Proto, bylo možné pozorovat pohyb hlídek kolem střežených objektů sledováním žárovek na tabuli v kontrolní místnosti.

Takže, s vědomím vzdáleností mezi jednotlivými body, seděl jsem naproti a pozoroval žárovky. Pokud se další žárovka na trase nerozsvítila v čase potřebném k překonání dané vzdálenosti, s případnou pauzou na cigaretu, dal jsem poplach. Kupodivu, vojáci mé konání nikdy nepovažovali za nerovné. Velmi často, když jsem se jim řekl aby zavolali tu nebohou nepořádnou hlídku, vojáci mi řekl: "Soudruhu poručíku, postaráme se o to." Mám podezření, že tyto hlídky místo odpočinku dodaly strážnici lesku za pomoci kýble a hadru.

Někdy, seržanti a vojáci v druhém roce služby utekli z kasáren koupat se v moři, nebo za dívkami. Obvykle položili plášť na své lůžko a přikryli ho dekou. Záměna zůstala bez povšimnutí, dokud někdo nepřešel mezi lůžky. Rotný měl vždy připravenou pohotovou odpověď kam tento seržant, desátník nebo voják odešel. Věděl jsem, kam šli ve skutečnosti a dal jsem rotnému půl hodiny na to, aby se mi absentér hlásil. Věděl jsem že jakmile opustím post, bude vyslán posel který poběží co mu síly stačí, aby ho našel, a ten se, přistižen na nedovolené vycházce, ohlásí u mne, načež jsem mu uložil sankci. Obvykle se sestávala z mytí podlahy na velitelství.

Nikdy jsem incident nenahlásil jak velitely roty, nebo veliteli jednotky, protože jsem již viníka potrestal sám. Absentéři které jsem „chytil“ vždy považovali své tresty za fér, a podlahu umyli bezvadně. Někteří důstojníci řešili podobné situace jinak, nahlásili to veliteli jednotky. Výsledkem, celá jednotka, včetně důstojníků a praporčíků, musela stát půldruhé hodiny v pozoru a poslouchat kárné proslovy velitele útvaru. Velmi často byly jako sankce uděleny povinnosti navíc i těm, kteří s přestupkem neměli nic společného.

Každou sobotu se musely kasárna a další prostory uklízet. Dal jsem své četě plán prací a oznámil, že jestliže stihnou udělat vše dříve, zbytek dne budou mít volno. Jediná podmínka byla dobře odvedená práce. Tyto podmínky daly vojákům motivaci dělat svou práci dobře. Byli hodně motivovaní udělat vše rychle a dobře, namísto hraní o čas a předstírání horečné aktivity, protože obvykle, jakmile dokončili jeden úkol, byl jim přidělen nový. A jestliže stihli i tento, byl jim přidělen zase další, i když to třeba byla nesmyslná práce. Toto v nich rychle „zabilo“ jakoukoliv iniciativu, zájem nebo potřebu dělat něco rychle a dobře.

Měl jsem v četě jednoho vojáka, který byl „chodící pohroma“. Měl vychytralost vojáka, jen ve špatném směru. Jednoho se dne například, na službě u dieselové stanice, rozhodl se ohřát v teple místnosti s dieselovým generátorem. Z důvodu vysoké koncentrace oxidu uhelnatého bylo zakázáno zdržovat se v této místnosti jakoukoliv delší dobu. Takže, můj „génus“ se rozhodl uložit k spánku v kamuflážních sítích, které zde byly uloženy. Aby se ochránil před zplodinami, nasadil si plynovou masku. Bylo by to velmi chytré, nebýt jednoho malého „ale“. Plynová maska nechrání před oxidem uhelnatým. Kdyby praporčík, velitel této dieselové stanice a jeho přímý nadřízený náhodou nenahlédl do místnosti, výsledkem by bylo jedno „zahřáté“ mrtvé tělo namísto „vynalézavého“ vojáka. Tímto jeho „dobrodružství“ však neskončila. Nějak se mu povedlo založit požár na vojenské dieselové stanici a bylo jen čirou náhodou, že byl oheň zaregistrován a včas uhašen. Jako velitel čtyř jsem byl osobně odpovědný za poškození zařízení mé čtyř a spolu s velitelem této stanice jsme ji museli po požáru obnovit. Hodnota stanice byla několik milionů rublů; je těžké si představit co by následovalo, pokud by požár nebyl včas uhašen. Společně s velitelem se nám povedlo odepsat nějaké zařízení jako opotřebované, ale něco jsme museli zaplatit z vlastních kapes. „Hrdina“ dostal uloženo jen několik služeb navíc.

Po tomto mu nikdo nedovolil ani se přiblížit k vybavení. Byl přiřazen ke službě v teplárně, kde se opět „vyznamenal“ incidentem s málem vybuchlým bojlerem. Opět upadl do spánku a když byl nalezen, ručička tlakoměru byla v čeveném poli a stačilo málo, aby bojler explodoval, společně se sladce spícím vojákem. Byla pro mne velká úleva vědět, že tento voják sloužil druhým rokem a nebudu muset být svědkem jeho „vynalézavosti“ ještě další rok.

* * *

Několikrát mne navštívil můj bratr. Měl velice rád Oděsu a Iličevsk a rozhodl se zde žít a pracovat. Druhý pokoj, stejně jako celý můj pronajatý byt se mu proto velice hodil. Mimoto, trávil jsem zhruba sedmdesát procent času ve službě, a zbytek času připadl většinou na večery a noci, kdy jsem preferoval odpočívání.

Stejně jako ostatní důstojníci, domů jsem se dostával v osm hodin večer nebo i později. Udělal jsem večeři, zařídil nezbytné domácí práce, jako praní a žehlení uniformy a čištění bot; v opačném případě by velitel jednotky měl připomínky ke zmačkaným kalhotům nebo zaprášeným botám. Kalhoty byly považovány za zmačkané, pokud na nich nebyly viditelné puky. Zbytek jsem času jsem hodně četl. Měl jsem štěstí – praporčík z mé čety měl velmi dobrou knihovnu. Také jsem mnoho četl na nočních směnách, kdy jsem musel „držet stráž“ ve velící místnosti a zvedat telefony.

Po desáté hodině večer téměř všechny telefony „usnuly“, až do šesté hodiny ránní. Knihy byly v této situaci skutečnou spásou. Nicméně, po několika hodinách čtení se mi, bez ohledu na obsah knihy, začaly klížit oči. Silná káva ani čaj moc nepomohly a musel jsem odložit knihu a vyjít z velína ven na čerstvý vzduch, kde mi mořský vítr částečně pomohl probrat se a osvěžit ospalou mysl. To na chvíli pomohlo, ale stačilo jen si opět sednout za stůl a pozorovat ztichlé telefony, aby se ospalost rychle vrátila. Další trik jak proti ní bojovat bylo zajít zkontrolovat strážce na hlídkách, to mi dovolilo cítit se vzhůru dalších třicet či čtyřicet minut, ale pak se spánek zase pomalu vplížil zpět. Bojovat proti němu mělo do příjemné činnosti daleko. Člověk nesměl usnout, ale bylo téměř nemožné udržet se vzhůru sedíc uprostřed noci, v kompletním tichu, zvláště pokud člověk měl být další den znovu ve službě. Ve skutečnosti, jako dítě jsem byl zvyklý spát v kompletním tichu; jakmile ve vedlejším pokoji hrála třeba televize, byť jen slabě, okamžitě jsem nemohl usnout. Také jsem preferoval spánek v tmavé místnosti, sebemenší světlo mi také znemožňovalo usnout. Jako student, také jsem se těchto návyků „přidržel“. Je tedy lehké představit si, co jsem si myslel o situace, kdy budu muset spát za překližkovou zástěnou, obšřasťován hlukem telefonů a „tichými“ rozkazy velitelů a ostatních důstojníků.

Musel jsem se naučit odpočívání v jakýchkoli podmínkách. Díky takovému „komfortním“ podmínkám, naučil jsem odpojit od všeho okolního v téměř jakékoliv situaci. Mohl jsem se na čas odpojit, nezávisle na okolním hluku, osvětlení, či poloze mého těla, a dostat se zpět do aktivního stavu během vteřin. Po dlouhém „trénování“ jsem se mohl vypnout sedíc na židli, a při zvuku otevíraných dveří, či jakémkoliv jiném zvuku, který jsem považoval za hodný pozornosti, se zase v mžiku zapnout. Mohl jsem spát během vyzvánění telefonů a hlasitým okolním hovorem, ale probudit se při tichém zazvonění budíku. Když vás život donutí, je možné zvyknout si téměř na cokoliv...

Do jisté míry jsem se na toto připravil ještě jako student – připravujíc se na zkoušky, každých padesát minut jsem se na deset minut odpojoval, reagujíc jen na zvuk budíku. To mi dovolilo rychle vstřebat enormní množství informací. Tyto schopnosti se v armádě ukázaly velmi užitečné a dále se rozvinuly, což považuji za velký přínos.

Služba v armádě tedy byla trochu náročná, ale shledal jsem to spíše pozitivním než negativním. Služba, která měla být konečnou pro mou vědeckou kariéru, se nakonec ukázala velmi užitečná. Samozřejmě, nebyl jsem zapojen v teorii vlnových procesů, jak to bylo přijímáno v klasické škole teoretické fyziky. K mému klubokému znepokojení, matematické rovnice, s nimiž si fyzikové-teoretici "hrají", jsou ve větší míře intelektuální gymnastikou, ale ne vědou v plném smyslu slova. Jednou zavedené postuláty vědy zůstaly bílými oblastmi napořád; vědci jim jednoduše dále nevěnovali pozornost, ignorujíc fakt, že nejsou nijak podloženy.

Tedy, toto byl druh vědecké kariéry, který „zemřel“ mým nástupem do armády, ale, po pravdě

řečeno, takováto věda mne nezajímala. Namísto toho, sled náhodných a ne tak náhodných událostí nastal jen díky tomu, že jsem se ocitl v armádě. To je důvod proč jsem děkanovi vděčný za to, že mne poslal do armády, když někdo jiný nechtěl sloužit v armádě a potřeboval mé místo, které od něj obdržel na můj úkor.

Různé povinnosti navíc měly také svou pozitivní stránku. Koncem roku 1984 se mi nasromáždily náhradní dovolené na dobu skoro dvou týdnů a rozhodl jsem se využít je na novoroční oslavy. Velitel útvaru souhlasil a dokonce mi udělil povolení odjet do jiného města. Osvětlím trochu situaci pro ty, kdož neznají armádní pravidla.

Každý důstojník nebo praporčík musel být v dosahu vojenského posla i o víkendech a dovolených. Musí oznámit, kde bude k nalezení, nebo jak se dá zkontaktovat v případě poplachu, třeba i když jde na rande. Pochopitelně, ne všichni to dodržovali když, například, šli na pár hodin do Oděsy, ale když po nich byla shánka a nebyli rychle k nalezení, byla jim uložena citelná pokuta, obzvláště v případě incidentu v jejich subdivizi. Proto, když jsem oficiálně obdržel téměř dva týdny náhradní dovolené, nemohl jsem jednoduše jít, kam se mi zachtělo. Prvně jsem obdržel povolení velitele útvaru, a poté dostal všechny potřebné doklady. Jako důstojník jsem měl vojenskou identifikační kartu, a bez oněch dokladů by mě mohla jakákoliv hlídka zadržet a umístit do strážnice. Jakmile jsem je obdržel, nemusel jsem se ničeho obávat. Mimochodem, vojenské ptroly nikdy nekontrolovaly mé doklady, ačkoliv jsem na ně „narážel“ poměrně často. Ale v tomto případě jsem preferoval držet se pravidel...

* * *

Koupil jsem si lístek a vydal se na letiště v Oděse. Mezi Iličevskem a Oděsou jezdil autobus. Znal jsem jízdní řád a na zastávku se dostavil s předstihem. Nicméně, z nějakého důvodu se autobus neobjevoval.

Nejdříve jsem se kvůli tomu neznepokojoval, ale když do odletu zbývala méně než hodina, mé uvolnění se začalo „vypařovat“. Zesilovalo se to každou minutou a tak jsem se rozhodl vzít si taxíka. Nebylo to nejlehčí a když jsem jeden konečně našel, zůstávalo do odletu jen třicet až třicet pět minut. Získat před Novým rokem letenku byl vždy problém a neměl jsem nejmenší přání zmeškat let. Ačkoliv vzdálenost mezi Iličevskem a Oděsou byla relativně malá, byl jsem nervózní a nemohl se dočkat, až tam budeme. Hlavou mi probleskla myšlenka, že by bylo dobré, kdyby let měl zpoždění.

Když jsem se konečně dostal na letiště, vyšlo najevo, že let měl opravdu zpoždění. Napřed jsem byl tímto obratem v situaci velmi potěšen, ale když jsem se dozvěděl, že letadlo do Oděsy nedorazilo z důvodu špatného počasí v Oděse i Charkově, mé nadšení nad zdržením bylo vystřídáno mrzutostí. Lidská reakce na jednu a tutéž událost se kupodivu velmi liší, v závislosti na tom, zda se tato člověku hodí či ne. V tomto případě jsem zažil široké spektrum reakcí na tu jednu a tutéž událost. Nejprve mě to potěšilo, a poté rozladilo. Když mi hrozilo že let nestihnu, mým jediným přáním bylo, ať má zpoždění. A když jsem se dozvěděl že opravdu měl, a také důvod tohoto zpoždění, byl jsem velmi rozladěn. Taková je lidská povaha...

Letadlo ani neletělo beze mne, ani mne nebylo schopno nikam dopravit. Byla to ta druhá „část“ situace, která se mi nezamlouvala. Jednou nebo druhou cestou, musel jsem čekat na let, kdoví jak dlouho, a to mi nevyhovovalo, podobně jako komukoliv v podobné situaci. Situace se mi s každou minutou zamlouvala méně a méně začal jsem myslet na to, jak by bylo skvělé, kdyby hustá mlha která zakrývala Oděsu zmizela, letadlo mohlo přistát atd.. K mému velkému překvapení se do patnácti dvaceti minut mlha začal trhat a mezi mraky vykouklo slunce. Později jsem se dozvěděl, že totožná věc se stala v Charkově. Let z Charkova konečně dorazil a mohl jsem vstoupit na palubu. Byl jsem velmi spokojen, protože jsem nepotřeboval strávit den nebo dva na letišti čekáním, až se počasí umoudří. Tehdy jsem si myslel, jaké mám štěstí.

Dovolenou jsem strávil v Charkově, a po příjezdu na letiště jsem tam opět našel stejně nevlídné počasí, neumožňující let. Mimoto, počasí ve Sverdlovsku, městě ze které letadlo, do kterého jsem měl nastoupit, letělo, bylo podobně špatné. Situace se opakovala, opět jsem čekal na letišti z důvodu

špatného počasí. Komu by se to mohlo zamlouvat – nikomu, včetně mě. Přirozeně jsem začal myslet na mlhu a mraky, které způsobovali nepříjemnosti tolika lidem, kteří museli sedět a čekat, než se vše vrátí do normálu. Myšlenka na dlouhé čekání v letištní hale se mi protivila. K mé velké radosti, počasí se během pár hodin opět vyjasnilo a bezpečně jsem dorazil do Oděsy.

Nejprve jsem toto štěstí se svou osobou nespojoval. Vrátil jsem se k jednotce v čase, bez zpoždění a trochu se chlubil stěštěm. Nicméně, velmi brzy jsem začal pochybovat, zda s tím „štěstím“ mělo cokoliv společného. Červíček pochybností začal hlodat, když se jeden důstojník vrátil z dovolené téměř o dva týdny později, než měl. Zpozdil se kvůli bezletovému počasí v Oděse – mlze husté jako mléko, která trvala skoro celý měsíc. Pouze dvakrát během této doby umožnilo počasí na pár hodin letecký provoz – poprvé, když jsem opouštěl Oděsu, načež mlha zase přykřila zemi jako hustá čapka, a podruhé, když jsem se vracel z dovolené, načež bezletové počasí trvalo ještě dva týdny.

Ukázalo se, že příznivé počasí se ukázalo jen tehdy, pokud jsem potřeboval letět. Předpokládal jsem, že nejpravděpodobněji jsem byl důvodem já. Jistě, je zde určitá pravděpodobnost takové náhody, ale je zanedbatelně malá. Měl jsem podezření, že s tím teorie pravděpodobnosti neměla vůbec nic společného. Abych potvrdil nebo vyvrátil svou domněnku, musel jsem jen získat nová potvrzení mé přímé účasti na podobných jevech. Po této události jsem začal pozorovat svá přání a jejich důsledky s větší pozorností, a nejen přání týkající se počasí.

Co se toho týkalo, musel jsem se jen koncetrovat nebo si silně přát a déšť začal nebo skončil, mraky mizely a zase se objevovaly. Musel jsem si jen představit proces. Když jsem si uvědomil, že má přání ovlivňují počasí, pokoušel jsem se do něj nezasahovat pokud nebyl speciální důvod. Ale od té doby jsem již téměř nikdy nemusel čekat na vhodné letové počasí. Pro „mé“ lety nastalo vždy vhodné počasí, dokonce o když předtím a potom bylo opět nepříznivé. Brzy jsem „náhodu“ zcela vyškrtl ze seznamu možných příčin.

Stávalo se to jako v pohádkách: „... mávnutím kouzelného proutku ...“ S tím rozdílem, že jsem neměl kouzelný proutek, ale na kontrolu počasí stačilo mé podvědomé (tehdy) přání. A ačkoliv se říká, že příroda nezná špatné počasí a každé počasí je požehnání, nikdy jsem neměl rád nudné studené mrholení, kdy olověné mraky visely nad zemí příliš dlouho. Tento druh „požehnání“ nevyvolával v mé duši žádnou zvláštní odezvu. Chápajíc nutnost takového počasí, přesto jsem, unuděn jeho jednotvárností, zařizoval přerušení tohoto druhu „požehnání“. Také se ukázalo, že jsem tak činil o víkendech a svátcích, zvláště pokud jsem měl být venku.

* * *

Ale toto vše jsou jsou pozdější události, zatím jsem byl stále v armádě a pokračoval v objevování nových, zajímavých světů... Můj bratr mi nenašel jen byt, ale také si dal tu práci informovat místní populaci o faktu, že mohu léčit. V jednotce to vědělo hodně lidí, nejen o mých experimentech, ale také o mé schopnosti léčit. Vojáci i důstojníci mne žádali o pomoc. Pomáhal jsem jim jak nejlépe jsem svedl.

Díky bratrově charisma, mohl lehce navazovat vztahy téměř s kýmkoliv, a obyvatelé Iličevska se mne brzy začali ptát na možnost léčení. Pokud jsem byl tedy po službě a měl volno, večer jsem přijímal, jak říkají vojáci, „civilisty“. Bratr lidem vykresloval velmi barvitě, co jsem schopen dělat, a často mě pak žádal, ať daným lidem dokáži, že nelhal. Požádal jsem ho ať přestane vytvářet tento druh „reklamy“ - a řekl, že není třeba, aby komukoliv dokazoval svou pravdomluvnost. Ale byl nenapravitelný. Neřekl lidem jen o mé schopnosti léčit, ale také o mých ostatních „podivnostech“. A k tomuto se váže jedna poměrně vtipná historka. Jedněm svým známým řekl, že jsem schopen vrážet si jehly pod nehty a moje zorničky se při tom ani nerozšíří. Přirozeně mu nevěřili a tak mě požádal, abych těmto lidem ukázal že není lhář. Velmi si přál abych to udělal; řekl že je to pro něj velmi důležité, protože jinak by jej lidé nebrali vážně, což jeho práce vyžadovala. Nakonec mne přesvědčil. Než však budu psát o mé ukázce, chtěl bych trochu vysvětlit situace s jehlami pod nehty.

Když jsem byl kluk, viděl jsem film věnovaný Kamovi, „zapálenému“ revolucionáři „Velké Ruské“ Říjnové Revoluce, který mne uchvátil. Ve filmu Kamo předstírá šílenství, aby se vyhnul

vězení a nuceným pracem. Doktor, který prováděl medicínské testy na zjištění zda je blázen nebo jen předstírá mu vrátil jehly do zad a zkoumal jeho reakce. Kamo nedal najevo žádnou bolest a pokračoval tichým klidným hlasem v hovoru, jako by se nic nestalo. Prozradila ho jediná věc, a to, že pokaždé když mu doktor zarazil jehlu do zad, jeho zorničky se rozšířily. Když to doktor pozoroval, byl tak ohromen silou Kamova ducha, že potvrdil diagnózu kterou simuloval.

Byl jsem zápletkou filmu fascinován a přemýšlel – byl bych schopen snášet bolest a nedat nic najevo? Určitě jsem neměl za cíl se při ověřování síly svého ducha nějak zmrzačit. Do té doby jsem byl v mnoha rizikových situacích a neprojevil žádnou slabost, ale neznal jsem hranice sil svého „ducha“. Proto by bylo jednodušší pokusit se o něco podobného, jako bylo ukazováno ve filmu. Nicméně, zatlačit si jehlu do nervových zakončení vlastních zad bylo tak nějak problematické; bylo by to možné jen s externí pomocí. To se mi ale nezamlouvalo – co kdyby můj „duch“ ucuknul a lidé by o tom věděli... externí pomoc jsem tedy ihned vyloučil – musel jsem se spolehnout sám na sebe.

Vzpomněl jsem si, že největší počet nervových zakončení je pod nehty a v oku. Propíchnout si oko jsem nebyl připraven, zvolil jsem tedy nehty. Mimoto, pamatoval jsem si, že jedno z nejhorších mučení je vrážení jehel pod nehty. Toto rozhodlo mé dilema. Zatlačením jehly pod nehet jsem mohl dospět k žádanému výsledku: ověřit si sílu svého „ducha“ a zároveň se vyhnout vážnějšímu poškození těla. Mohl jsem to také udělat bez cizí pomoci a pozorovat v zrcadle, zda se mé zorničky rozšířily, během zasouvání jehly pod nehet! Počkal jsem na příhodný moment kdy nebyl nikdo doma, a s určitým přemlouváním jsem začal experiment. Vzal jsem jehlu, pro zabránění infekci ji vydezinfikoval v kolínské, a zírám do zrcadla zarazil jsem si ji pod nehet.

Dokázal jsem to, ale stále jsem si chtěl být jist, že se mé zorničky nerozšířily. Poté co jsem se ujistil že dokážu událost přestat se cítit, požádal jsem bratra, aby byl nezávislým pozorovatelem a zopakoval experiment v jeho přítomnosti. Potvrdil že mé zorničky zůstaly beze změny. Bylo to přesně to co jsem potřeboval. Nemohu říct, že jsem během zasouvání jehly pod nehet necítil bolest. Cítil jsem. Byl jsem vždy velmi citlivý, ale v těchto experimentech jsem sebral všechnu duševní sílu, zabránil bolesti nade mnou zvítězit a dokonce jsem se pokusil usmívat.

Uspěl jsem a byl s výsledky spokojený. Nepředváděl jsem to nikomu. Nestál jsem o lacinou autoritu. Chtěl jsem otestovat sám sebe a udělal to. Jediná osoba která o tom věděla byl bratr. Od mého experimentu uběhlo deset nebo dvanáct let, on příběh převyprávěl a byl nazván lhářem. Když jsem měl jednou po službě, přišli jsme za těmito lidmi s jehlami a kolínskou. Budoucí pozorovatelé navrhli nedělat „skopičiny“, ale já se rozhodl „trik“ ukázat. Zasunul jsem si před jejich vlastníma očima, usmívajíc se při tom, několik jehel pod nehty levé ruky (jsem pravák). Když jsem to udělal, jedna žena prohlásila že je to iluze a že žádné jehly pod mými nehty nejsou, protože slyšela o mých schopnostech a věděla že umím podobné věci, a že není třeba z ní dělat hlupáka! Požádal jsem jí tedy, ať „imaginární“ jehly z pod mých nehtů vytáhne. Vcelku jistá že má pravdu, žena klidně přistoupila blíž, uchopila jehlu a pokusila se ji vytáhnout. Když si uvědomila, že jehly jsou skutečné a že se skutečně nacházejí pod mými nehty, jednoduše omdlela a ještě jsem jí musel křísit.

Bohužel, tímto příběh s jehlami a mým bratrem neskončil. O několik let později dostal nečekané pokračování, když jsem v zimě 1991 navštívil rodiče v Minerálních Vodách. Bratr pracoval v okresní stavitelské kanceláři a chlubil se před místními členy KGB o mé schopnosti zasouvat si jehly pod nehty bez rozšíření zorniček. Opět byl nazván lhářem a opět mne přesvědčil, abych dokázal že jím není, jinak že bude všem pro smích. Stalo se, že mne ředitel hřebčína Terskaja pozval na aukci koní. Navštěvovalo ji mnoho zahraničních hostů; jistě tam byli i agenti KGB. A mezi nimi měli být i „nevěřící tomášové“ mého bratra. Dal jsem mu slovo, že pokud na ně narazíme, ukáží jim svůj „trik“. Potkali jsme se a bratr mne představil jako „toho“ bratra, který si s lehkostí zasouvá jehly pod nehty. Prohlásili že tomu věří a není třeba ukázky, ale jejich oči hovořily o opaku. Před jejich zraky jsem si opět zasunul jehly pod nehty a požádal je, ať sledují mé zorničky. Tentokrát nikdo neomdlel, ale poté jsem bratrovi řekl že to bylo naposled, co jsem udělal něco tohoto druhu, a pokud se chce něčím chlubit, bude si muset najít něco co zvládne sám, jinak to příště bude on, kdo si bude zasouvat jehly pod nehty. Nešlo o to že by to pro mne bylo něco složitějšího, jednoduše jsem považoval tyto akce za poněkud zbytečné; udělal jsem to kvůli sobě, jen abych si otestoval vůli a sílu mého „ducha“, nikoliv abych někoho ohromoval...

* * *

Nyní zpět k životu v armádě, z jednoho prostého důvodu: mé výzkumy a objevy pro mne měly enormní hodnoty, a nejen pro mne, jak jsem pochopil později, ale také pro pochopení podstaty a povahy vesmíru. Čas od času provádějí mé „výstupy“ pro důstojníky a ostatní z jednotky, kteří neviděli, ale jen slyšeli od ostatních a měli tak pochybnosti, zkoušel jsem různé metody působení, studoval reakce mozku na toto působení, a vymýšlel nové verze transformace mozku.

Mezi vojáky, praporčíky a důstojníky bylo vždy dostatek dobrovolníků připravených k účasti na „představeních“, které dozajista oživovaly každodenní rutinu služby a možnost od srdce se zasmát byla vždy vítána. „Vrhal“ jsem dobrovolníky do minulosti, přiváděl je zpět do současnosti a ptal se jich, co během těchto posunů viděli a cítili. Jednoho dne jsme měli cvičení a má četa byla na pozici nedaleko malého lesa. Bleskla mi hlavou myšlenka; rozhodl se zkusit, jak na člověka a jeho chování reagují rostliny. Požádal jsem dobrovolníky o roli pozorovatelů, požádal o sirky a zlehka popálil list stromu. Strom reagoval na mou akci, měnil svou „auru“ z modrozelené na sytě červenou. Toto bylo nejspíš jak strom „křičel“ bolestí. Ostatní stromy tohoto malého lesa „křik“ slyšely. Pravděpodobně to byla metoda jak trpící strom varoval ostatní stromy, že jsem mu způsobil bolest: neboť jen stačilo abych se přiblížil k jiným stromům, dokonce bez myšlenek na pálení listů, aby se jejich „aura“ změnila stejným způsobem jako u stromu kterému jsem ublížil.

Když jsem požádal ostatní aby se přiblížili ke stromům, žádný z nich svou „auru“ nezměnil. Stalo se to jen, když jsem se zkusil přiblížit já. Stromy si mě dozajista zapamatovaly a byly schopny rozlišit mne od ostatních jedinců. Navíc, nejen že mne rozpoznaly ale také „poslaly“ informaci dále, takže všechny stromy malého lesa obdržely signál, že se v sousedství nachází „obzvlášť nebezpečný kriminálník“. Na „hloupé“ rostliny pozoruhodný výkon, no ne?!

Rostlinné organismy mají své smyslové orgány, zažívají bolest, radost, smutek a mají mnoho dalších vlastností a schopností, které jsme si zvykli přisuzovat jen lidem. Mají své vědomí, ačkoliv odlišné od našeho a chtějí žít, a také se stejně jako mnoho lidí bojí smrti. Doporučuji proto nezpůsobovat rostlinám zranění, pokud pro to není zvláštní důvod.

Má zjištění mi umožnila nabýt vcelku jiný pohled na svět přírody, který nás obklopuje. Každý živý tvor, ať je to rostlina nebo živočich, vlastní odlišnou úroveň vědomí a celé spektrum smyslových orgánů, o jejichž existenci nemáme ani ponětí, považujíc se a své schopnosti za vrchol stvoření. Nerozumíme, byť jen částečně, tomuto světu, stejně jako nerozumíme světu svému...

Mezitím život u jednotky pokračoval obvyklým způsobem. Po službě jsem léčil lidi. Ke konci mé armádní „kariéry“ mne zastihla zaměstankyně fakulty, kde jsem studoval, která věděla že jsem úspěšně léčil rakovinu ve čtvrtém stádiu a požádala mne zda bych nepomohl jejímu sousedu, kterého poslali z nemocnice domů zemřít; doktoři mu dávali méně než měsíc života. Litovala jeho dvě děti a tak mne našla skrze společné přátele.

Souhlasil jsem. Když za mnou ten muž přišel, nebyl už schopen vlastní chůze, dva muži mu museli pomáhat. Bližilo se jaro 1986 a do konce služby v armádě mi zbývalo několik měsíců. Bližila se další inspekce útvaru, což bylo vždy doprovázeno horečnou aktivitou. Vracel jsem se domů až po desáté hodině večer. Takže, musel jsem s ním pracovat během pauzy na oběd. Nicméně, intenzivní práce přinesla skvělé výsledky a ve čtyřech měsících odjel domů zdrav. Bez pomoci se dostal do letadla a svá zavazadla si nesl sám. To mi oznámil odobně po příjezdu domů. Odstranil jsem jeho rakovinu i všechny metastázy, nicméně stále se cítil poněkud sláb. Tuto událost nezmiňuji kvůli rakovině, ale protože dostala nečekané rozuzlení, ke kterému se vrátím později.

* * *

Během poslední inspekce před koncem mé služby se stala vtipná historka. Velitel útvaru se rozhodl rozdělit všechny důstojníky a praporčíky do dvou alternujících směn, které se bezprostředně střídaly. A mně se „poštěstilo“ mít službu během dne, namísto v noci. Bylo by to celkem snesitelné, pokud by se mi dařilo po každé směně alespoň trochu odpočívat. Ale byl jsem

stále velitel čety a tím i zodpovědný za její připravenost, a tak jsem často odcházel ne domů, ale ke svojí četě. Kdo sloužil v armádě, ten ví, jaký blázelec to může být v čase inspekce, kdy v kterýkoliv moment může velitel vyhlásit cvičný poplach nebo začátek manévru. V tyhle dny jsem se vracel domů po půlnoci, brzo ráno opět musel být na útvaru a po obědě nastoupit další směnu hlídky.

Normálně, důstojník ve službě měl odpočinek od osmi ráno do poledne. Během inspekce nešlo odpočívat ani v tomto čase. Po několika takových směnách se člověk držel na nohou jen silou vůle. Když důstojník skončil směnu, musel odevzdat zbraň. Podle instrukcí, musel vybit pistolí a provést kontrolní stisk spouště míříc na podlahu nebo strop pod úhlem 45 stupňů. Když jsem se připravoval k odevzdání zbraně, kolega mě vyrušil otázkou. Odpověděl jsem mu a vrátil se zpět k přerušené činnosti. Jelikož mi v hlavě zůstal obrázek toho, co jsem chtěl udělat než mne kolega vyrušil, namířil jsem pistolí na podlahu a zmáčkl spoušť. Ozval se výstřel. Kulka se odrazila od podlahy a uvízla ve stropě. Ve štábu se rozhostilo hrobové ticho. Vyděšený velitel vyběhl ze své kanceláře. Všichni si mysleli, že někdo spáchal sebevraždu nebo někoho postřelil.

Zmateně jsem se podíval na zbraň a nemohl pochopit, jak se mohl náboj ocitnout v komoře, když jsem vytáhl zásobník! Nedokončenou činnost jsem měl v myšlenkách za dokončenou. Tentokrát všechno dopadlo dobře a nikomu se nic nestalo, jen důstojník na službě se pořádně vyděsil, ačkoliv kulka zasáhla jen podlahu před mýma nohama. Byl jsem napomenut za neopatrné zacházení se zbraní a událost byla vyřešena. Měl jsem štěstí, že ačkoliv vyrušen, dokončil jsem proceduru podle předpisů, jinak by mohla pistole vystřelit v místnosti plné lidí...

V květnu jsem byl povýšen, stal ze se mne nadporučík. Velitel útvaru a úředník z okresního štábu mi nabídli, ať v armádě zůstanu. Slíbil jsem že o tom popřemýšlím, ale byl to spíše projev zdvořilosti, než nějaká vnitřní touha. Když nastal čas, byl jsem převelen z aktivní služby do záloh a vypravil se do Charkova.

7. Zázraky pokračují

Zvláštním způsobem to byl nečekaný obrat osudu, když jsem se na namísto ve výzkumném ústavu ocitl v armádě, což mi dovolilo udělat ohromný pokrok v pochopení přírody i sebe samého, svých schopností. Kdo ví, co by se s tím vším stalo, neocitnout se náhodou, spíše tedy, vůlí děkana naší fakulty, v důstojnické uniformě. „Našel“ bych vůbec kdy osobu tak citlivou na můj vliv, jakou se ukázala moje bytná?! Možná ano, a možná i ne. Díky tomu že jsem se ocitl v armádě, podařilo se mi najít metody jak kvalitativně transformovat mozek, vytvářet nové smyslové orgány které člověk od přírody nedostal a mnoho dalšího. A i když jsem si myslel, že pobyt v armádě bude hroblem mojí vědecké kariéry, bylo to ve skutečnosti přesně tam, kde doopravdy začala. V armádě jsem našel cestu k pravému pochopení přírody...

* * *

Po návratu do Charkova jsem přijal nabídku člověka, kterého jsem znal před armádou, a začal pracovat v jeho oddělení; Místem mého nového zaměstnání byl *Státní Výzkumný Ústav Technické Estetiky* (ВНИИТЭ - „VNIITE“), oddělení *Funkčního stavu člověka*. Moje práce spočívala v studování funkčních stavů osob pod různými stresovými podmínkami na pracovišti a měření biopotenciálů v biologicky aktivních bodech těla. Zpočátku jsem zastával místo inženýra a následně mladšího výzkumného pracovníka. Místem mé nové práce byla budova Gosprom, naproti budovy Charkovské Univerzity na Džeržinského náměstí. Rychle jsem obnovil kontakty se všemi bývalými přáteli a lidmi, které zajímal můj výzkum ještě když jsem byl studentem. Práce v ústavu mi dávala značný stupeň svobody zabývat se svými vlastními výzkumy. Prováděl jsem nové experimenty, pokoušejíc se více pochopit podstatu toho, co se dělo.

Jednoho dne, krátce po uvolnění z armády, pozvali mne na návštěvu k jednomu bývalým spolužákům, manželskému páru, se kterými jsem byl jedné skupině čtyři semestry, až do rozdělení

na katedry. Slovo následovalo slovo a konverzace se stočila na můj výzkum a experimenty, o kterých slyšeli od ostatních. A, jak to obvykle bývá, vyskytla se otázka, jestli můžu něco ukázat i jim? Otestoval jsem je a u bývalé spolužačky byla reakce na působení impozantní. Udělal jsem nějaké korekce mozku a hned začala vidět peníze místo papírků, vnitřní orgány manžela apod. Rozhodl jsem se pro nový experiment. Vyrobil jsem devět svých dvojníků a požádal ji určit, kde doopravdy stojím. Nápad na tento experiment pocházel z ruských pohádek, kde Ivan Carevič, pokud mne paměť neklame, musel určit která z deseti Krásných Vasilis je ta skutečná. No, když mě bývalá spolužačka uviděla v deseti exemplářích, viditelně se vyděsila a odmítla se vyjádřit, který já jsem skutečný, z jednoho prostého důvodu – podle jejího mínění nebylo prostě možné, abych byl v deseti exemplářích!

Vznikla zábavná situace. Ale hodně jsem si přál zjistit, co člověk ucítí když se dotkne mého dvojníka. Byl to jenom hologram, nebo něco více? Abych zjistil odpověď, napadlo mě použít malý trik. Ubral jsem osm dvojníků a ... také udělal sebe samého pro její oči neviditelným. V té době už jsem chápal princip práce zraku a „jednoduše“ kolem sebe udělal stav neviditelnosti. Po všech těchto manipulacích, nemajíc podezření na mé malé „triky“, před mladou ženou zůstal jenom jeden dvojník. Tímto způsobem jsem se před ní opět objevil jen v „jednom“ exempláři, což bylo v souladu s jejím vnímáním skutečnosti. Ještě jsem zajistil, že se můj hlas ozýval z pozice kde stál viditelný dvojník, a zeptal se, zda už je vše v pořádku a jestli je nyní ochotná vstát a poplácat mne po rameni?

Odvětila, že nyní je už vše v pořádku a, koneckonců, nezná mě první den a ... naprosto klidně přešla k mému dvojníku a poklepala mu na rameno takovým způsobem, že kdyby to bylo moje skutečné rameno, poklepala by na něj na přesně správném místě, ve stejné výšce apod. Byla si tedy naprosto jistá, že jsem to já. Měli byste vidět pokleslou čelist jejího muže, jak jsem zmínil, také bývalého spolužáka, když sledoval svou ženu, jak při plném vědomí a duševně zdráva klidně prošla kolem mne a poklepala po rameni „prázdné místo“. Stálo mě velké úsilí nezačít se smát, když jsem to viděl. V tomto experimentu se mi ale nepodařilo zjistit vše, co jsem chtěl. Strach bývalé spolužačky před dvojníky mi zabránil zjistit více, podařilo se mi nicméně vyjasnit, že člověk, uvedený do určitého kvalitativního stavu vědomí nejen vidí jiné úrovně reality, ale také je cítí a vnímá, tak jasně jako je zvyklý vnímat obvyklou fyzicky hmotnou realitu. Pozoruhodné je i to, že účastnice experimentu si byla naprosto jistá že jsem to skutečný já, koho poklepávala po rameni. Její smyslové orgány – zrak, sluch, hmat, a možná i všechny ostatní, s absolutní jistotou signalizovaly, že poklepává po rameni skutečného, fyzicky hmotného člověka. Podobný výsledek experimentu jsem pravda neočekával. Můj výzkum přírody mi nadále přinášel překvapení, a toto nebylo poslední...

* * *

Pokračoval jsem také v léčení lidí. Konkrétně, případ muže s rakovinou, kterého jsem prakticky přivedl zpět mezi živé, když jsem byl v armádě, dostal nečekané rozuzlení. Léto roku 1986 bylo první léto po Černobylské havárii, slunce toho léta bylo velmi „zlé“. Můj pacient se rozhodl trochu opalovat ... a jako výsledek jeho lymfatické uzliny vyhlásily „revoluci“. Po předchozí nemoci byl ještě velmi slabý a znovu mne vyhledal a požádal o pomoc s novým problémem. Opět jsem ho protáhl skrz. V roce 1987 mne opět vyhledal skrze přítele a setkali jsme se. Tentokrát s sebou přinesl výsledky vyšetření, které ukázaly, že je kompletně zdravý. Byl jsem spokojen s výsledky mé práce, ale události nabraly zcela nečekaný směr. Tento člověk mně pravil, že mu nic není, což prokazují lékařské testy, a proto u něho ani nic nebylo...

Upozornil jsem ho na lékařské zprávy, se kterými za mnou přišel poprvé, a na další výsledky testů ohledně jeho problémům s uzlinami, se kterými za mnou přišel podruhé a také na zprávy z nemocnic, kde byl na léčení a které mi osobně dal. No, žádná logika na něj nezabírala. Jednoduše stále tvrdil, že mu nic nebylo, a tím pádem jsem mu od ničeho nepomohl. A požadoval po mně vrátit peníze, které zaplatil za léčení. V ten moment mi to bylo jasné. Ten člověk se rozhodl, že když ode mne získal nazpět život i zdraví, získá nazpět ještě i peníze, které za to zaplatil. Podobné

chování a drzost mě silně rozladily a zarmoutily. Řekl jsem mu, že mu peníze vrátím, pod jednou podmínkou. Pokud tvrdí že ode mne nic nezískal, že neměl rakovinu v posledním stádiu, a vezme si své peníze zpět, dostane s nimi zpět i to „nic“, od kterého jsem mu údajně nikdy nepomohl. Opakoval jsem mu to víckrát, nemohl jsem totiž pochopit, jak by mohl duševně zdravý člověk uvažovat způsobem, jako on. Ale on neustále pokračoval ve zdůrazňování: nic mi nebylo a Vy jste mi od ničeho nepomohl. Viditelně, tento člověk, přesvědčen že je zdravý, nebyl si schopen ani představit, že by se to mohlo změnit. Potkal jsem se s ním ještě jedenkrát, dal mu nazpět jeho peníze a vzkázal následující: „Jestliže Vám nic nebylo, nic se Vám nestane, ale jestli jste měl ty nemoci, na kterých jsem pracoval, za rok se všechny vrátí v takovém rozsahu, ve kterém by byly, nebýt mé práce“ a ještě jednou mu doporučil o tom dobře popřemýšlet, ale byl neoblomný a trval na svém. Vrátil jsem mu tedy peníze a pustil to z hlavy.

Řekl jsem o tom ženě z radiofyzické fakulty, které mě o pomoc pro něj požádala. Omluvila se, že se ukázal být takovým nečestným a podlým člověkem. Byl jsem zklamán ne tím, že mi přišlo líto vrácených peněz, ale tím, že jsem vyplýval tolik času a sil na takového člověka. Něco takového se mi ještě nestalo – stalo se, lidé nezaplatili, stalo se, tvrdili že jim moje léčení „nepomohlo“ a pak se ukázalo že jen lhali, aby se vyhnuli placení. Ale aby člověk tvrdil, že mu nic nebylo, a tím pádem jsem mu od ničeho nepomohl, to se mi ještě nestalo.

Pozorujíc chování lidí, pochopil jsem jednu pravdu – ne každý, kdo prosí o pomoc, si jí zaslouží! A pozdější zkušenosti plně potvrdily správnost tohoto závěru. Příběh tohoto muže skončil následujícím způsobem. Po roce a něco jsem náhodou potkal tu samou známou, která ho prvně přivedla, a ona povídá: „A víte, můj nebohý soused, celý rok byl zdravý, ještě i když šel večer předtím spát, ale když se pak ráno probudil, bylo mu tak zle že ani nebyl schopen vylézt z postele, a do večera zemřel.“. Vrátilo se mu v jeden moment vše, co „nikdy“ neměl a na čem jsem „nikdy“ nepracoval! Nevím, o čem přemýšlel poslední den svého života, jestli litoval své chamtivosti a podlosti, ale tuším, že si dobře vzpomněl na moje slova, u kterých bylo několik svědků, včetně bratra jeho ženy. Podlost a hamižnost byla potrestána, a já pro tohoto člověka necítím lítost, věřím, že dostal to co si zasloužil. Udivilo mě na tom jen jedno. Nikdy bych nepředpokládal, že to co řeknu se do puntíku vyplní, den na den přesně po roce jak jsem řekl. Ukázalo se že má slova mají reálnou sílu, a začal jsem přemýšlet nad tím, že si musím dávat větší pozor na to co říkám, a jak to říkám. Pro mne, vše co se stalo bylo jedno další neočekávané překvapení...

Případ s tímto mužem nezměnil můj přístup k lidem obecně, ale uvědomil jsem si, že lidé jsou velmi různí a zdaleka ne všichni lidé jsou dobří lidé.

* * *

Pokračoval jsem v práci v institutu. V našem oddělení bylo mnoho profesionálních psychologů, a mnoho z nich se velmi zajímalo o mé výzkumy a experimenty. Někteří z nich se dále stali i mými podpůrci, s kterými jsem sdílel své objevy a myšlenky. Všichni v oddělení věděli, že mohu léčit a zabývám se vlastním výzkumem. Ale protože to nemělo žádný dopad na mou práci, nikdo nic nenamítal. Mimoto, vlastní výzkum jsem prováděl po práci, ve svém volném čase. A v principu, co jsem dělal po práci, po tom nikomu nic nebylo, hlavní pro ně bylo, že jsem dělal vše, co vyžadovalo moje pracovní zadání. Vedoucí naší skupiny, kterého jsem znal ještě ze studií a který se velmi zajímal o mé aktivity, jednou přišel s tím, že by se se mnou rád setkal jeden člověk, který se sám zabývá léčením a který se se mnou chtěl sejit ještě než jsem nastoupil do armády. Že se u něj schází skupina se kterou pracuje a kam zve, dle svého uvážení, zajímavé hosty.

Tento člověk mi zavolal do práce, a domluvili jsme se, že se setkáme u něj v bytě. Toho člověka všichni nazývali Jurij Jurijevič, byl malého vzrůstu a v té době mu bylo pod čtyřicet let. Když jsem v domluveném čase dorazil na schůzku, jeho skupina byla už pohromadě. Byli to všichni mladí lidé, muži i ženy, všichni do třiceti let. Jurij, jak mne požádal abych ho oslovoval, mne požádal povyprávět o svých zkušenostech. Řekl jsem jim o svých metodách působení na člověka, jak jsem se naučil provádět transformaci mozku jiného člověka, která mu dala principiálně nové možnosti, jako například schopnost vidět vnitřní orgány, přesouvat se do minulosti, současnosti a budoucnosti,

atd. Můj příběh vyvolal u přítomných ohromný zájem, protože něco podobného nikdo z nich neuměl, včetně jejich učitele. Ihned následovala otázka, zda u nich také mohu provést takovou restrukturalizaci mozku? Neviděl jsem důvod, proč odmítnout a navrhl zájemcům test, který určí jejich připravenost na podobnou transformaci. Několik osob mělo překrásnou reakci, a po testech jsem provedl restrukturalizaci mozku.

...